AAUP BOOKS CURRENTLY IN PRINT

- Abebe Dinku. 2007. *A Textbook of Building Construction* Br. 40.00
- አሌክሳንደር ትሩቤልዚ እና ተሰማ ታዓ። ፲፱፻፺፮ ዓ.ም። *የወቢጋ የታሪክ ሰነዶች ከ1880ዎቹ እስከ 1920ዎቹ (እ.ኤ.አ.)* Br. 65.00
- አማኑኤል አብርሃም። ፲፱፻፺፬ ዓ.ም። *የሕይወቴ ትዝታ* Br. 32.00
- Andargatchew Tesfaye. 2004. *The Crime Problem and Its Correction.* Vol. II Br. 55.00
- Bahru Zewde. 2007. *A History of Modern Ethiopia 1855-1991 (2nd edn.)* Br. 35.00
- Bahru Zewde. 2002. *Pioneers of Change in Ethiopia: The Reformist Intellectuals of the Early Twentieth Century.* Co-published with James Currey Publishers, Oxford & Ohio University Press, Athens Br. 40.00
- ባሕሩ ዘውዴ። ፲፱፻፺፬ ዓ.ም። *የኢትዮጵያ ታሪክ ከ1847—1983* Br. 30.00
- Balsvik, R. 2005. *Haile Sellassie's Students: The Intellectual and Social Background to Revolution, 1952-1974.* Co-published with Michigan State University Br. 40.00
- Balsvik, R. 2007. *The Quest for Expression: The State and the University in Ethiopia under Three Regimes, 1952–2005.* Br. 15
- Crummey, D. 2000. *Land & Society in the Christian Kingdom of Ethiopia, from the Thirteenth to the Twentieth Century.* Co-published with the University of Illinois Press and James Currey Publishers, Oxford Br. 50.00
- David Turton. (ed.). 2007. *Ethnic Federalism* Br. 30.00
- Emebet Mulugeta (ed.). 2008. *Urban Poverty in Ethiopia: The Economic and Social Adaptations of Women.* Br. 15
- Fekade Azeze. 1998. *Unheard Voices: Drought, Famine and God in Ethiopian Oral Poetry* Br. 20.00
- ፊታውራሪ ተክለ ሐዋርያት ተክለ ማርያም። ፲፱፻፺፮ ዓ.ም። *አቶባዮግራፊ (የሕይወቴ ታሪክ)* Br. 60.00
- ጉብረወልድ እንግዳወርቅ። ፪ሺ ዓ.ም። *ማይጨው፤ የማይጨው ዘመቻና የጎጃም ታሪክ* Br. 15.00
- ጌትነት እንየው። ፪ሺ ዓ.ም። *እቴጌ ጣይቱ፤ ታሪካዊ ተውኔት* Br. 15.00
- Gutt, E. and Hussein Mohammed. 1997. *Silte-Amharic-English Dictionary* Br. 50.00
- Ketema Alemu. 2003. *Digital and Analogue Communication Systems* Br. 60.00
- መርስዔ ኀዘን ወልደ ቂርቆስ። ፲፱፻፺፱ ዓ.ም። *የሐያኛው ክፍለ ዘመን መባቻ፤ የዘመን ታሪክ ትዝታዬ ካየሁትና ከሰማሁት 1896-1922* Br. 90.00
- ሚሊዮን ነቅንቅ። ፲፱፻፺፪ ዓ.ም። *ትልቋ ኢትዮጵያ፡ የብዙ ነገዶች ማኅበረሰብ* a translation of Donald Levine's *Greater Ethiopia*. 2000 Br. 20.00
- Mulugeta Eteffa. 2007. *The Bitter Honey* Br. 25.00
- Rubenson, S. (ed.). 2000. *Internal Rivalries and Foreign Threats: 1869-1879. Acta Æthiopica* Vol. III. Co-published with Rutgers University Br. 50.00
- Rubenson, S. (ed.). 1994. *Tewodros and His Contemporaries 1855-1868. Acta Æthiopica* Vol. II. Co-published with Lund University Press Br. 65.00
- Taffara Deguefé. 2003. *A Tripping Stone: Ethiopian Prison Diary* Br. 40.00
- ተፈራ ኃይለ ሥላሴ። ፲፱፻፺፱ ዓ.ም። *ኢትዮጵያና ታላቋ ብሪታንያ የዲፕሎማሲ ታሪክ ከ፲፰፻፺፯–፲፱፻፷፯ ዓ.ም.* Br. 50.00
- Tsegaye Tegenu. 2006. *Evaluation of the Operation and Performance of Ethnic Decentralization System in Ethiopia: A Case Study of the Gurage People, 1992-2000* Br. 55.00
- Wolde-Ghiorgis, Woldemariam. 2004. *Principles of Electrical and Electronic Instrumentation* Br. 55.00
- Yared Amare. 1999. *Household Resources, Strategies and Food Security in Ethiopia* Br. 20.00
- Ydlibi, M. 2006. *With Ethiopian Rulers: A Biography of Hasib Ydlibi* Br. 40.00

Forthcoming

* Bahru Zewde, 'Society, State and History: Selected Essays'
* Demissu Gemeda and Seid Mohammed, 'Fundamental Concepts of Algebra'
* Alemayhu Teferra, 'Principle of Foundation Engineering'

NB: All prices are at local wholesale rate.

ወዳጄ ልቤ እና ሌሎችም

ብላቴን ጌታ ኅሩይ ወልደ ሥላሴ

አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ

፪ሺ፱ ዓ.ም.

አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ
ፖስታ ሣጥን ቁጥር፣ 1176
አዲስ አበባ፣ ኢትዮጵያ
ስልክ፣ ቀጥታ +251-011-123 97 46
ፋክስ፣ +251-011-124 32 91
ኢ-ሜል፣ aau.press@ethionet.et

© አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ ፪ሺ፩ ዓ.ም.

ISBN 978-99944-52-11-8

- ወዳጄ ልቤ፣ የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌ የሚገልጽ

መጀመሪያ በ፲፱፻፲፭ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፲፯ ዓ.ም. ታተመ
ሦስተኛ በ፲፱፻፳፯ ዓ.ም. ታተመ
አራተኛ በ፲፱፻፴፪ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺ፩ ዓ.ም. ታተመ

- ለልጅ ምክር፣ ለአባት መታሰቢያ

መጀመሪያ በ፲፱፻፲፯ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፳፪ ዓ.ም. ታተመ
ሦስተኛ በ፲፱፻፴፪ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺ፩ ዓ.ም. ታተመ

- ስኳርና ወተት፣ የልጆች ማሳደጊያ

ሁለተኛ በ፲፱፻፳፬ ዓ.ም. ታተመ
ሦስተኛ በ፲፱፻፴፫ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺ፩ ዓ.ም. ታተመ

- የልብ አሳብ፣ የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ

መጀመሪያ በ፲፱፻፳፪ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፴፪ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺ፩ ዓ.ም. ታተመ

- አዲስ ዓለም፣ የቀኖችና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ

መጀመሪያ በ፲፱፻፳፭ ዓ.ም. ታተመ
ሁለተኛ በ፲፱፻፴፭ ዓ.ም. ታተመ
እንደገና በ፪ሺ፩ ዓ.ም. ታተመ

ብላቴን ጌታ ኅሩይ ወልደ ሥላሴ

ማውጫ

ገጽ

ማስተዋወቂያ .... ተ
መቅድም .... ወ
መሪ .... ዘ

ክፍል ፩ ወዳጄ ልቤ

የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌነት የሚገልጽ

ስለ መጀመሪያው ዛፍ .... ፩
ስለ ሁለተኛው ዛፍ .... ፫
ስለ ሦስተኛው ዛፍ .... ፬
ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጣላት .... ፭
ስለ ንፍገት ተራራ .... ፯
ስለ ምእመን ሠርግ .... ፲
ስለ ምእመን ሞት .... ፲፬
ስለ ምእመን ሞት መርዶ .... ፲፮
ስለ ፍቅርና ስለ ተንኰል .... ፲፱
ስለ ፍቅርና መከራ .... ፳፫
ስለ ፍቅር ሕይወት .... ፳፯
ስለ አቶ እንደ ጊዜው .... ፳፱
ስለ ትምሕርት ቤት .... ፴
ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ .... ፴፫
ስለ አዝማሪው .... ፴፬
ስለ ንጉሥ መልእክት .... ፴፱
ስለ ማቴምስና ስለ ሉቃስ፤ ስለ ሙሴም ጨዋታ .... ፵፩
ስለ ወዳጄ ልቤ ቁጣ .... ፵፬
ስለ ትልቅ አዳራሽ .... ፵፮
ስለ ትልቅ ኃዘን .... ፵፱
ስለ ዕድሜ ተራራ .... ፶

ስለ ደቡብ መንገድ .... ፶፫
ስለ መስነባበት .... ፶፬
ስለ ወንጌል መስነባበት .... ፶፭
ወንጌልን በዘፈን ስለ ማሞገስ .... ፶፯
ስለ ፍቅር መስነባበት .... ፷፩
ስለ ፍቅር ምክር .... ፷፫
ስለ መንግሥተ ሰማያት ወሬ .... ፷፭
ስለ ጸሎት መጸለይ .... ፷፯
ስለ ሁለተኛው ዘፈን .... ፷፰
ስለ ሀገራችን መንገድ .... ፸፪

ክፍል ፪ ለልጅ ምክር

ለአባት መታሰቢያ .... ፸፭

ክፍል ፫ ሱካርና ወተት

የልጆች ማሳደጊያ

ስለ አንድ ከበርቴ ሰው .... ፻፫
ስለ ሁለት ባልንጀሮች .... ፻፬
ስለ የብራማ ካህን .... ፻፭
ስለ የእስጳንያ ሰውና የህንድ ሰው .... ፻፮
ስለ አንድ አንበሳና አንድ ቡችላ .... ፻፯
ተረት ስለ ሚወድ ንጉሥ .... ፻፰
ስለ አንድ ጫማ ሰፊ .... ፻፲
ስለ አንድ ሰውና ስለ አንድ ውሻ .... ፻፲፩
ስለ አንበሳና ስለ አይጥ .... ፻፲፪
ስለ የህንድ ንጉሥና ስለ የሚናገር ወፍ .... ፻፲፫
ስለ የሌት ወፍ .... ፻፲፬
ስለ ቀበሮና ስለ ፍየል .... ፻፲፭
ስለ የጦጣ ፍርድ .... ፻፲፮
ስለ አንበሳና ስለ ነብር፤ ስለ ጅብና ስለ አህያ ባልንጀርነት .... ፻፲፰

ስለ አንድ ቅምጥል የበግ ግልገል .... ፻፴
አንድ ዳውላ እህል ስለ ተሰረቀበት ሰው .... ፻፴፩
ስለ የእንግሊዝ ንጉሥ ጆርጅ ፫ኛ .... ፻፴፪
ስለ የጀርመን ንጉሥ .... ፻፴፪
ስለ አንድ ሽማግሌ ሰውና ስለ አንዲት ሴት ልጅ .... ፻፴፫

ክፍል ፬ የልብ አሳብ

የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ

አቶ ክብረትና ገነሆይ ንጋቷ ጽዮን ሞገሳን ስለ መውለዳቸው .... ፻፴፯
ስለ ጽዮን ሞገሳ እጮኛ—ስለ ብርሃኔ .... ፻፵፪
ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ቁርጥ አሳብ ስለ ማድረጉ .... ፻፵፬
ጽዮን ሞገሳ ለትምሕርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ስለ መውረድዋ .... ፻፵፱
ጽዮን ሞገሳ ትምሕርቷን ጨርሳ ወደ ሀገርዋ ስለ መመለስዋ .... ፻፶፩
ስለ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የቃል ኪዳን ጋብቻ .... ፻፶፯
ስለ ጽዮን ሞገሳ ልጅ መውለድ .... ፻፷፩
ስለ ሥላሴ በዓል ዝክርና ስለ ብርሃኔ ሞት .... ፻፷፰

ክፍል ፭ አዲስ ዓለም

የቅኖችና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ

ስለ ዓወቀ ትውልድና ወደ ፓሪስ ስለ መሔዱ .... ፻፸፭
ስለ አቶ እንደ ልቡ መታመምና መሞት .... ፻፸፰
ስለ አቶ እንደ ልቡ ተዝካር .... ፻፹፫
ስለ ተዝካር የተደረገ ጉባዔ .... ፻፹፯
ዓወቀ በአባቱ መቃብር ላይ ጥርብ ድንጋይ ስለ ማቆሙ .... ፻፺፬
ዓወቀ ዘመዶቹ ያጩለትን ሚስት አላገባም ስለ ማለቱ .... ፻፺፯
ዓወቀ ራሱ የመረጣትን ሚስት አጭቶ ስለ ማግባቱ .... ፪፻፩
የዓወቀ ዘመዶች ከብዙ ቀን በኋላ አሳቡን ስለ መቀበላቸው .... ፪፻፲
ስለ ዓወቀና ስለ መምሬ ሰባጋዲስ የዕርቅ ነገር .... ፪፻፲፬
ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ድንጋጤና ጥንቃቄ .... ፪፻፲፯
ስለ ሁለተኛው ጉባዔ ነገር .... ፪፻፲፱
ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ስብከት .... ፪፻፴፬

ማስተዋወቂያ

የሃያኛው ክፍለ ዘመን የመጀመርያ አጋማሽ ቀዳሚ ምእራፍ፣ በተለይ *ከጦቢያ (ልብ ወለድ ታሪክ)* መታተም እስከ ጣሊያን መግባት፣ 1900–1928 ያለው ጊዜ ለአማርኛ ስነ ጽሑፍ የመሰረት መጣያ ዘመን ነው ተብሎ ይታመናል። በዚህ በተጠቀሰው ዘመን ተነስተው የአማርኛን ስነ ጽሑፍ መሰረት ከጣሉና ካጠበቁ ደራስያን መሃል እውቁ የፖለቲካ ሰውና ዲፕሎማት፣ ብላቴን ጌታ ኅሩይ ወልደ ሥላሴ አንዱ ናቸው። ብላቴን ጌታ በዚሁ ዘመን ውስጥ ባነሱት ሃሳብ፣ በተመሰረቱበት ዘውግና በመረጡት የአጻጻፍ ቅጥ ለየቅል የሆኑ በርካታ መጻሕፍትን – የልብ ወለድ፣ የታሪክ፣ የሕይወት ታሪክ፣ የጉዞ ማስታወሻ፣ የስነቃል፣ የመጻሕፍት ዝርዝር፣ የተግሳጽና የምክር መጻሕፍትን – አሳትመዋል።

ከእነዚህ፣ ደራሲው በሕይወት እያሉ ካሳተሟቸው መጻሕፍት መሃከል ደግሞ አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ "ወዳጄ ልቤ"፣ "ለልጅ ምክር ለአባት መታሰቢያ"፣ "ሁካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ"፣ "የልብ አሳብ፡ የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ" እና "አዲስ ዓለም፡ የቅኖችና የደግ አድራጊዎች መኖርያ" የሚሉትን አምስት ድርሰቶች በአንድ ቅጽ ጠቅልሎ አሳትሟል። ከአምስቱ ድርሰቶች መሃል "ለልጅ ምክር ለአባት መታሰቢያ" እና "ሁካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ" ለልጆች ታስበው የተጻፉ የምክር-የተግሳጽ እና የተረት መጻሕፍት ሲሆኑ ቀሪዎቹ ሦስት ድርሰቶች ደግሞ ልብ ወለድ ናቸው። ይህ መግቢያም በዋናነት ልብ ወለዶቹን የሚያስተዋውቅ ይሆናል። ልብ ወለዶቹን በተመሰረቱበት ሃሳብ እና በተከየኑበት መንገድ፤ "የልብ አሳብ"ን እና "አዲስ ዓለም"ን በአንድ ወገን፣ "ወዳጄ ልቤ"ን ደግሞ በሌላ ወገን አድርገን እንመልከት።

<u>አንደኛ፤ "የልብ አሳብ" እና "አዲስ ዓለም"፣ ማሕበራዊ ልብ ወለዶች፤</u>

እርግጥ ነው እነዚህን ከ75 ዓመት በፊት የተጻፉ ድርሰቶች ዛሬ ልብ ወለድን በምንመዝንባቸው ኪናዊ መለኪያዎች – በአተራረክ ቴክኒክ፣ በመቼት አቀራረጽ፣ በገጸ ባሕርይ አሳሳል ጥበብ ወዘተ. – የምር እንመዝናችሁ ካልን መቸገራችን አይቀርም። ዳሩ ግን፣ አንድም በኪናዊ

እሴቶቻቸው የሳሱ ቢሆኑም እንደምናባዊነት፣ ፈጠራዊነት ያሉ መሰረታዊ የስነ ጽሑፍ ባሕርያትን በማሟላታቸው፤ አንድም፣ ደራሲው "አዲስ ዓለም" ለተባለው ድርሰት በጻፉት መቅድም በቀጥታ እንደሚነግሩን (ገጽ ፻፳፫) በትክክል ከተደረጉና ከሆኑ ገጠመኞች ይልቅ በሰው ልጅ ሕይወት ውስጥ ሊሆኑና ሊደርሱ በሚችሉ እውነታዎች ላይ በመመስረታቸው፤ በገቢር ከታዩና ከተሰሙ ጉዳዮች ይልቅ ከዓይነ ኅሊናና ከእዝነ ልቡና (በጥቅሉ ከምናብ) የመነጩ ስሜታዊና ሃሳባዊ ገጠመኞችን ምርጫቸው በማድረጋቸው የድርሰቶቹን ልብ ወለዳዊነት አምነን እንቀበላለን። ድርሰቶቹ የተጻፉበትን ዘመንና ሁኔታም ከግምት ማስገባቱ ተገቢ ይመስለኛል።

የልብ ወለዶቹ አቢይ ትኩረት የማሕበረሰቡ የእሴት ስርዓት እና የገጸ ባሕርያቱ ማሕበራዊ ማንነት ነው። በልብ ወለዶቹ ውስጥ፣ የማሕበረሰቡን ማሕበራዊ ተቋማት፤ በተለይም ጋብቻን፣ ቤተሰብን፣ ዝምድናን ወዘተ. የሚመለከቱ ቤተ ዘመዳዊ ተቋማት እና ከሃይማኖት፣ ከትምህርትና ከእደ ጥበብ ጋር ትስስር ያላቸው የባህል ተቋማት እንደየአይነታቸው እና እርከናቸው የተነሱ ሲሆን በተቋማቱ ውስጥም ይሁን በተቋማቱ መሃል ያለ ትስስርም በመጠኑ ተብሎበታል። ግለ ሰብ ገጸ ባሕርያት ከተቋማቱ ጋር ካሏቸው ፈርጀ ብዙ መስተጋብሮች የሚወለዱ ስምምነቶችና ይልቁንም በአስተሳሰብ፣ በአመለካከት፣ በአኗኗር ፈሊጥ ልዩነት ምክንያት የሚፈለፈሉ ግጭቶች፣ ግጭቶቹ ያስከተሏቸው ማሕበራዊ ለውጦች (አንዳንዴም ቀውሶች) የእነዚህ ልብ ወለዶች የትኩረት ነጥቦች ናቸው።

ኅሩይ በእነዚህ ድርሰቶቻቸው የማሕበራቸውን ገበና በድፍረት ይገልጣሉ። ከጽኑነታቸው የተነሳ ድርሰቶቹ ከተጻፉ ከ75 ዓመት በኋላ፣ ዛሬን ጭምር የዘለቁ አጓጉል ልማዶችን፣ ያለእድሜ ጋብቻን፣ በቤተሰብ የሚታቀድና የሚቆረጥ ጋብቻን በድፍረት (ጥበብና ብልሃት ባለዘቡት ድፍረት) ይተቻሉ። ኅሩይ የገነቡት ምናባዊ ዓለም ወላጅና ልጅ ተቻችለውና ተከባብረው የሚኖሩበት፣ የጾታ እኩልነት የሰፈነበት ጭምርም ነው። በተለይም በዘመኑ የነበረው የሴትነት እሴት ተነቅሎ የወደቀ እስኪመስል ሚስት ከባሏ እኩል በልጇ እጣ ፈንታ ላይ ትመክራለች። ሴት ልጅ ምርጫዋ ይከበራል፤ ፍላጎቷን ትፈጽማለች፤ ፈቃዷን ትሞላለች።

የኅሩይ ድርሰቶች ማሕበራዊ ለውጥ ነው ግባቸው። ለውጥን ይናፍቃሉ፤ ለውጥን ይጠራሉ፤ ለውጥን ያሰፍናሉ። ለአንዱ ድርሰታቸው በጻፉት መቅድም "አንዳንድ ሰዎች ብዙ ዘመን የኖረውን ልማድ ማሻሻል ማደስ እንደነውር ይመስላቸዋል። ይኸውም የቀድሞውንና የዛሬውን ታሪክ ካለማንበባቸውና ካለመረዳታቸው የተነሣ ነው---" (ገጽ ፻፹፫) የሚሉን ኅሩይ በሽንጎ፣ በሊቃውንቱ ፊት በሚደረግ ሙግት አጓጉል ልማድ በለውጥ ሲረታ ያሳያሉ። ዳሩ ግን፣ አዳዲስና ተራማጅ አስተሳሰቦች የሚመሰረቱት ጠቃሚ በሆኑ ነባር የማሕበሩ እሴቶች ላይ በመሆኑ ይህ ለውጥ ሙሉና እንግዳ ነው ለማለት አንችልም። በዚህ ዓይነቱ ስርዓት የታነጹ፣ ወይም የዚህ ዓይነቱ እሴት ማደርያ የሆኑ ገጸ ባሕርያት፣ የምር ኢትዮጵያዊ ሆነው ነው የተቀረጹት፤ በአንድ በኩል ማሕበራዊ ለውጥ ይጠነስሳሉ፤ በሌላ በኩል ደግሞ ባህልና ታሪክ ጠብቀው ያኖራሉ። በተጨማሪም ማሕበራዊ ለውጥ ማሕበራዊው ስርዓት ሳይናጋ፣ ማሕበራዊ ቀውስ ሳይፈጠር የሚመጣ ክስተት በመሆኑ ልብ ወለዶቹ የደራሲው በጎ ርእይ አድሮ የተገለጠባቸው ድርሰቶች ናቸው ብሎ ማጠቃለል ይቻላል።

<u>ሁለተኛ፤ "ወዳጄ ልቤ"፣ አሊጎሪያዊ ልብ ወለድ፤</u>

በሀገራችን የስነ ጽሑፍ ትምህርት ውስጥ ዛሬም ድረስ ለአሌጎሪያዊ አጻጻፍ በምሳሌነት የሚጠቀሰው ***ወዳጄ ልቤ*** በዋናነት በመንፈሳዊ ወይም ሃይማኖታዊ እና ስነ ምግባራዊ እሴቶች ላይ ተመስርቶ የተጻፈ ልብ ወለድ ነው። የ"ወዳጄ ልቤ"ን ዓይነት ልብ ወለዶች (ክርስትያናዊ አሌጎሪ */Christian allegory/* በመባል ይጠራሉ) አቢይ አላማና ተግባር የማሕበራቸውን መንፈሳዊ እሴቶች አንስተው የስነ ምግባር ትምህርት መስጠት በመሆኑ ብዙውን ጊዜ አንባቢያቸውን ለመማረክና ለማሸነፍ ይቸገራሉ። ዳሩ ግን በ"ወዳጄ ልቤ"፣ ደራሲው እያፈራረቁ

በተገለገሉባቸው ቴክኒኮች፣ እያስባጠሩ በዘርዋቸው ፎክሎራዊ ቅርጾች፣ እንዲሁም የታሪኩን ፍሰት በተቆጣጠሩባቸው እንደ "ጉዞ" እና "ፍለጋ" ባሉ ነባር ሚታዊ መባያዎች *(mythological motifs)* አማካይነት ልብ ወለዱን የታደጉት ይመስለኛል።

ልብ ወለዱ ሲጀምር እንዲህ ይላል፤ "በተወለድሁ በ፲፰ ዓመት ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤቴ ተነሣሁ። አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፤ በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ለማየት ነበር" (ገጽ ፫፣ አጽንኦት የእኔ)። በጥቅሉ ውስጥ ያሰመርኩባቸው አራት ሃሳቦች ልብ ወለዱን በወጉ ለማንበብ (በተለይም ለሚታዊ ንባብ */mythological reading/*) እጅግ ወሳኝ ይመስሉኛል። በልማድ እንደምናውቀው 18 ዓመት፣ ሰው ከልጅነት ወደ ጎልማሳነት፣ ወደ ሙሉ ሰውነት የሚሸጋገርበት አካባቢውን ለመረዳት፣ ማሕበሩን ለመመርመር፣ ራሱን ለመፈተሽ፣ በጥቅሉም የሰው ልጅን የመኖር ምክንያት ፈልጎ ለማግኘት የሚቀሰቀስበት-የሚተጋበት እድሜ ነው። የ"ወዳጄ ልቤ" ገጸ ባሕርይ ከሰሜን እስከደቡብ፣ ከምሥራቅ እስከምዕራብ በተዘረጋው የመጻሕፍት ዓለም ውስጥ እንደ እውቀት፣ ጥበብ፣ እውነት ያሉ ጸናን ጉዳዮችን ፍለጋ ነው የሚጓዘው። ይህ ዓይነቱ ጉዞ በመመሰጥ፣ በማብሰልሰል፣ በማሰላሰል እና እነሱን በመሰሉ ጥብቅ ዲሲፕሊኖች የሚካሄድ በመሆኑ አካባቢን በመንፈስ መለየት፣ አካልን መቆጣጠርና በስጋዊ ፍላጎቶች ላይ መሰልጠን፣ ወደ ውስጥም ርቆ መጓዝ ይቻላል። (ይህንን ነው እንግዲህ ገጸ ባሕርይው፣ "ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤት ተነሣሁ" የሚለን።)

በጉዞ ውስጥ ከመለየት *(departure)* በኋላ የሚከተለው ምእራፍ ተጋድሎ ነው። ለረጅም ጉዞ የወጣ መንገደኛ ብዙውን ጊዜ ሲወጣው ከሚከብደው አስቸጋሪ ፈተና ውስጥ ይጣላል (ወይም ይገባል)። በምድር ላይ በሚፈጸም አካላዊ ጉዞ *(exterior pilgrimage)* ተጓዡ ከሰውና ከተፈጥሮ ክስተቶች ጋር ትንንቅ ይገጥማል። ከፍ ብዬ እንደጠቆምኩት፣ "ወዳጄ ልቤ" የተመሰረተው በንባብ አማካይነት በሚካሄድ አእምሯዊና መንፈሳዊ ጉዞ *(interior pilgrimage)* ላይ በመሆኑ ገጸ ባሕርይው

በመልክአ ምድር ትይዩ ያለውን *የመልክአ ልቡናን* *(inner landscape)* "ጫካ" የማቋረጥ፣ "ተራራ" የመውጣት፣ "ባሕር" የመጥለቅ ግዴታ ነው የሚጣልበት። መልክአ ልቡና በትርጓሜ ካልሆነ በቀር በገሃድ የማይደረስበት የሰው ልጅ ኅሊናዊ ዓለም ነው። ይህ ዓለም ደግሞ የሰው ልጆች ስሜታዊ፣ ምግባራዊ እና እውቀታዊ ማንነት መኖርያ ወይም ማደርያ ነው። ይህ ነው እንግዲህ የድርሰቱ እቢይ ጉዳይ። ልብ ወለዱ እንደሚያሳየን የሰው ልጅ ረቂቅ ባህርያት *በአንድ ሰው ልቡና* ውስጥ *በአንድ ጊዜ* ተቃርነው፣ ተቀያይጠው ይመጣሉ። ትህትና የሚባል ጊዜ የጣለው የጨዋ ልጅ እና ትዕቢት የሚባል ሌባ ጌታ ድንቁርና በሚባል አገር አብረው ይኖራሉ (ገጽ ፩)። ፍቅር ገርነትን አግብቶ፣ ቅንነትን አሽከር ቀጥሮ ከቅናትና ከምቀኝነት ጋር ተጎራብቶ በአንድ አገር ይኖራል (ገጽ ፳)። ነጭ ለባሹና ሳቂታው ተንኮል አቶ ፍቅር ቤት በእንግድነት ያድራል (ገጽ ፳)። ይህ ዓይነቱ የተጠፋፊዎችና የተቃራኒዎች መገጣጠምና መቀያየጥ ነው የሰው ልጅን ሰብእና የሚያወሳስበው፤ ፀባዩን፣ ፍላጎቱንና ምግባራዊ ማንነቱን እያደበላለቀ፤ አንድ ሰው ስለገዛ ራሱ፣ ሰው ስለጥቅሉ የሰው ልጅ፣ ሰው ስለአለመ አለማቱ፣ ሰው ስለአምላኩ ያለውን አመለካከት፣ ፍልስፍናና እምነት እያዛነቀ፣ ወዘተ.። የልብ ወለዱ ማቀንቀኛ-ማጠንጠኛ ጉዳዮች እነዚህ ናቸው። ጉዳዮቹ የሰውን ልጅ አጠቃላይ ኑባሬ *(human existence)* የሚመለከቱ ኅሊናዊ ክስተቶች በመሆናቸው እጅጉን ይረቅቃሉ፤ ይጠልቃሉ፤ ይወሳሰባሉ።

ይህንን ጸናን እውነታ በመረዳት ይመስለኛል ደራሲው ልብ ወለዳቸውን ሙሉ በሙሉ በአሌጎሪያዊ የአጻጻፍ ቅጥ የከየኑት። በአሌጎሪያዊ አጻጻፍ ሰው ያልሆኑ ነገሮች፣ ረቂቅ ሃሳቦችና ግብሮች የሰው ልጅን ተግባርና ባህርይ ይወርሳሉ። እንደበት አውጥተው ይናገራሉ፤ አካል ገዝተው፣ ቅርጽ አበጅተው ይንቀሳቀሳሉ፤ ስሜት ሊያግቱ--ሊያዝኑ፣ ሊደሰቱ፣ ሊከፉ፣ ተስፋ ሊያደርጉም ይችላሉ። "ምርምር" እና "ድንቁርና" የአገር ስሞች ናቸው። ትዕቢት አንበሳ፣ ንፍገት ደግሞ አቦሸማኔ ነው (ገጽ ፶፩)። ንፍገት ከርዝመቱ የተነሳ "በጫፉ ላይ የቆመ እንደሆነ ሰዉም፣ ከብቱም፣ ወርቁም፣ ብሩም --- ጥቂት መስሎ" የሚታይበት ረጅም ተራራ ነው (ገጽ ፱)። በሰብዓዊ

የእሴት ስርዓት ይመራሉ፤ ይተዳደራሉ። ትሕትና ወንበር ዘርግቶ ያስተምራል (ገጽ ፳፱)፤ "የበለው ጌታ" ለአቶ ቅናት፣ "የፍጀው ጌታ" ለአቶ ተንኮል የተሰጡ የፈረስ ስሞች ናቸው። ተንኮልና ቅናት በጦር ልብሳቸው ደምቀው በፈረስ ስማቸው ይፎክራሉ፤ ይሸልላሉ፤ ያቅራራሉ (ገጽ ፴፰)። ረቂቆቹ ኅሊናዊ ክስተቶች በዚህ ልብ ወለድ ውስጥ ለዓይነ ልቡና እጅግ ቅርብ ሆነው ተስለዋል። ልብ ወለዱ የተከየነበት ቋንቋ ቅለትና የአቀራረቡ ቀጥተኛነት ደግሞ ጽንሰ ሃሳቦቹን ጭምር ገር አድርጓቸዋል።

ከወገን በመለየት የሚጀምረው "ወዳጄ ልቤ" ገጸ ባሕርይውን ወደተለያቸው "ዘመዶቹ" *በመመለስ (return)* ነው የሚቋጨው። በሚታዊ ጉዞ ውስጥ የገባ ገጸ ባሕርይ ወደመኖርያው የሚመለሰው ለተለየው ዓለሙ ከሚጠቅም አንዳች በረከት *(boon)* ጋር ነው። በ"ወዳጄ ልቤ" ውስጥ መሰረታዊው ጉዳይ በንባብ ምክንያት ወደግጭት የሚገባ ልቡና ነው። ከፍ ብለን እንደተመለከትነው በልቡና ውስጥ የሚከሰተው የተቃራኒና የተጠፋፊ ስሜቶች፣ ምግባሮችና አስተሳሰቦች መገጣጠምና መደበላለቅ የሚፈጥረው ለባለቤቱ እንግዳ የሆነ ቀውስ አለ። ሰው ለራሱም ጭምር ድብቅና ሽሽግ ከሆነ ማንነት (ክፉም ሆነ ደግ) ጋር መተዋወቁ *(self realization)* ቀዳሚው በረከት ነው። (በስነ ልቡና ተራ እንናገር ከተባለ ይህ ጉዞ ንቁ ከሆነው የሰው አእምሮ ወይም ማንነት *"the conscious self"* በውል ወደማይታወቀው፣ ለባለቤቱ ጭምር እንግዳ ወደሆነው ማንነት *"unconscious self"* የሚደረግ ነው።)

ከዚህ ዓይነቱ መገለጥ፣ ከዚህ ዓይነቱ የራስ እውቀት በኋላ ሕይወት እንደወትሮዋ አትሆንም። ተለምዷዊው የኑሮ አድማስ ያረጃል። ከነባር ጽንሰ ሃሳቦችና እሴቶች ፍቺ ይታጣል። በዚህ ምክንያት ሰው ከገዛ ራሱ ጋር ትንንቅ ይገጥማል፤ ራሱን ያሸንፋል፤ ከራሱ ጋር (ወይም በራሱ መሃል) እርቅ ያወርዳል። በስነ ምግባር ደንቦች ይታሻል፤ በስሜት ይበስላል፤ በእውቀት፣ በግንዛቤ ይልቃል። በአዲስ ማንነት ይወለዳል። ሰው በጥቅሉ ለሰብእና ልእልና *(transfiguration of personality)* ይበቃል። በተራዛሚው ለሰርክ ሕይወቱም ለዘለለት ዓለሙም መታደስ *(renovation of the world)* ምክንያት ይሆናል። ይህ ነው ከረጅሙ ጉዞ በኋላ

ወደተለየው የሰርክ ሕይወት፣ ዘለለታዊ ማንነት ይዞ የሚመለሰው በረከት። ለዚህም ይመስለኛል በልብ ወለዱ ማብቂያ በሚመጡ ምእራፎች ውስጥ ከቀዳሚዎቹ ምእራፎች እጅግ በተለየ እንደ ትኅትና፣ ቸርነት፣ ይቅር መባባል፣ ድኅነት ወዘተ. ያሉ በጎ እሴቶች የሚገኑት።

<u>ለማሳረግ ያህል፤</u>

እስካሁን በመግቢያነት ያስተዋወቅኋቸው የማንበቢያ አንጻሮች እነዚህን፣ በአንድ ቅጽ ተጠቃለው የቀረቡ ሥራዎች ለማንበብ ብቸኛ መንገዶች አይደሉም፤ ፈጽሞ። ሥራዎቹን አናጥሎም ይሁን አዳብሎ ለማጣጣም የሚያስችሉ በርካታ የማንበቢያ አማራጮች አሉን። የድርሰቶቹን ባሕርይ፣ ድርሰቶቹ የበቀሉበትን ዘመንና ሥፍራ፤ እንዲሁም ከዘመኑና ከሥፍራው ጋር የሚናበቡ ማሕበራዊና ርእዮተ ዓለማዊ አንድምታዎችን ከግምት እስካስገባን ድረስ በየትኛውም የማንበቢያ አንጻር መገልገል እንችላለን። ሁላችንም እንደምናውቀው፣ ጥሩ ልብ ወለድ በጥበባዊ ኃይሉ ታግዞ ታላላቆቹን ሰብዓዊ እሴቶች ያነሳል፤ ሕይወትን ይመረምራል፤ ሕይወትን ይተረጉማል፤ የደረሰበትንም ግኝት በቋንቋው ሀይል ይስላል። ወይም በሌላ አነጋገር ስነ ጽሑፍ ከፍ ብዬ በዘረዘርኳቸው ጉዳዮች ላይ በደራሲው የሚሰጥ አስተያየትና ትችት ነው። አንድን ልብ ወለድ ስናነብ ምናልባት--ምናልባት አስተያየቱና ትችቱ ሊጎረብጠን፣ ትርጓሜው ላይስማማን ይችል ይሆናል። የምናነበው ድርሰት ስነ ጽሑፋዊ ሥራ እስከሆነ ድረስ ግን ቅድምና የምንሰጠው ጉዳይ አከያየኑ መሆን አለበት። ስለዚህ ምናልባት ሰብኩቱ ያልጣመው፣ አስተምሕሮቱ ያልተዋጠለት ቢኖር እንኳ ቢያንስ ቢያንስ አለም የታየችበትንና የተተቸበትን፣ ሕይወት የተተረጎመበትን፣ የሰው ልጅነት የተበየነበትን <u>ጥበባዊ መንገድ</u> አድንቆ ይለፍ። መልካም ንባብ።

ቴዎድሮስ ገብሬ
የኢትዮጵያ ቋንቋዎችና ሥነ ጽሑፍ
ትምህርት ክፍል መምህር

መቅድም

ይህን መጽሐፍ የምትመለከቱ ሰዎች ሁሉ አስቀድማችሁ የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ መርምሩበት::

ክፉ ጠባይና ክፉ ኑሮ ያለባችሁ እንደ ሆነ ግን ከእናንተ አውጥታችሁ ጥላችሁ መልካሙን ጠባይና መልካሙን ኑሮ ያዙ::

ነቢዩ ኤርምያስ ለእግዚአብሔር ተገዙ፤ የልባችሁንም ቆላፍነት አርቁ ብሏልና:: ኤር. ፬፥ ፬::

የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ ሳትመረምሩ የሌላውን ሰው ጠባይና ኑሮ ብትመረምሩበት ግን ሰነፎች ትባላላችሁ::

ዳግመኛም ነቢዩ ኤርምያስ እርሳቸው የሰነፉ ልጆች ናቸው፤ ያላስተዋሉም:: ክፉ ለማድረግ ብልሀተኞች ናቸው፤ መልካም ለማድረግ ግን አያውቁም ብሏልና:: ኤር. ፬፥ ፳፪::

ይህንም መጽሐፍ ስትመለከቱ ነገሩን በማስተዋልና በመመርመር ይሁን እንጂ፤ በመቸኰል አይሁን::

እንደዚህ ያደረጋችሁ እንደ ሆነ ከዚህ የበለጠ ጥበብ ታገኛላችሁ:: ሰሎሞን ለብልሀተኛ ከጥበብኽ ስጠው:: ጥበብንም ያበዛል:: ለጻድቅም አስተምረው እውቀቱ ይበዛል:: የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ይላልና:: ምሳ. ፱፥ ፱ – ፲::

እንደዚህም ማለቴ እውቀትን ለሚፈልጉ ሰዎች ነው እንጂ ለዋዘኞችና ለሰነፎች ግን ይህን ምክር መስጠት እንዳይገባ የታወቀ ነው::

ዳግመኛ ሰሎሞን ዋዘኛን የሚገሥፅ ለራሱ ስድብን ይቀበላል:: ሕግ ተላላፊውንም የሚዘልፍ ነውርን ይወስዳል:: ዋዘኛን አትገሥፅ፤ እንዳይጠላህ:: ብልሃተኛን ብትገሥፅ ግን ይወድኻል፤ ይላልና:: ምሳ. ፱፥ ፯ – ፰::

ነገር ግን የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት እንደ ሆነ የጥበብም መጨረሻ ፍቅር ነውና እርስ በርሳችን እንፋቀር።

ቅዱስ ጳውሎስም እንዲህ ብሏል። በመላእክትና በሰዎች ቋንቋ ብናገር ፍቅርም ባትኖረኝ እንደሚጮህ ናስ ወይም እንደሚጮህ ጸናጽል ሆንሁ። ትንቢትም ብናገር ምስጢርንም እውቀትንም ሁሉ ባውቅ፤ ተራራም እስካፈልስ ድረስ ሃይማኖት ቢኖረኝ ፍቅር ከሌለኝ አንዳች አይደለሁም።

ገንዘቤንም ሁሉ ለድሆች ብመጸውት ሥጋዬንም ለመቃጠል ብሰጥ ፍቅር ከሌለኝ ምንም አይረባኝም። ብሏል። ፩ ቆሮ. ፲፫፥ ፩ – ፬።

ስለዚህ መጣላትን ከኛ እናርቅ። ደግሞ ጉልበት ካገኘን ከሰይጣንና ከኃጢአት ጋራ እንጣላ እንጂ፤ ከወንድሞቻችን ጋራ ብንጣላ እኛንም ሰማያዊ አባታችን ይጣላናል። ማቴ. ፮፥ ፲፬ – ፲፭።

ለዚህም ሁሉ የጥበብና የፍቅር አምላክ ይርዳን፤ አሜን።

መሪ

አንባቢ ሆይ፤ በዚህ መጽሐፍ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ወደ ምሥራቅ ሔድሁ፤ ወደ ምዕራብ ተመለስሁ፤ ወደ ሰሜን ሔድሁ፤ ወደ ደቡብ ተመለስሁ እያለ ተጽፎ ይገኛል። ምሥራቅ ሲል መጻሕፍተ ሐዲሳት ማለቱ ነው። ምዕራብ ሲል መጻሕፍተ ብሉያት ማለቱ ነው። ሰሜን ሲል የሊቃውንት መጻሕፍት ማለቱ ነው። ደቡብ ሲል አዋልድ መጻሕፍት ማለቱ ነው። ዓለም ያለ እንደ ሆነ ግን መጻሕፍትን ሁሉ ማለቱ ነው። ይህንም ካስታወቅሁ በኋላ ምሥራቅ፣ ምዕራብ፣ ሰሜን፣ ደቡብ የሚለው ሀገር እንዳይመስላችሁ። እግዚአብሔር የልጁን የክርስቶስን ብርሃን በልባችሁ ውስጥ ያብራላችሁ። አሜን። ፪ ጴጥ. ፩፥ ፲፱።

ክፍል ፩ ወዳጄ ልቤ

የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌ የሚገልጽ

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ፤
አሜን::

ምዕራፍ ፩
ስለ መጀመሪያው ዛፍ

በተወለድሁ በ፲፰ ዓመት ከዘመዶቼ ተሰይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤቴ ተነሣሁ::

አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፤ በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ለማየት ነበረ::

በምሥራቅ ስዞር መሪ ነበረኝ፤ በምዕራብ እኩሌታውን ያህል በመሪ ዞርሁ:: በሰሜንና በደቡብ ግን ብቻዬን ነበርሁ:: ያ ወዳጄ ልቤ ብቻ ስንቄን ተሸክሞ ተከትሎኝ ነበረ:: እርሱ ስንኳ አንዳንድ ጊዜ እየተወኝ ይሔድ ነበረ::

ምርምር ወደ ሚባለው ሀገር ለመድረስ ጥቂት ሲቀረኝ አንድ ዛፍ አገኘሁ:: የዛፉም ጥላ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ነበረ:: በጥላውም ውስጥ ብዙ ፍጥረታት የሰው ወገን፣ የእንስሳም ወገን፣ የአራዊትም፣ የአዕዋፍም ወገን ተሰብስበው አርፈዋል:: እኔም በጥላው ጥቂት አረፍሁ:: መዝ. ፻፵፰÷ ፲፩–፳፩::

ከዚያም ስነሣ ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ወደ እኔ ቀርቦ የዚህን የዛፉን ስም ታውቀዋለህን አለኝ::

ጌታዬ ሆይ፤ እንደዚህ ያለ ዛፍ አይቼ አላውቅምና የዚህን ስሙን አላውቅም አልሁት::

እንኪያስ እኔ ልንገርህ:: ይህ ዛፍ እግዚአብሔር ይባላል፤ ነገር ግን የበቀለበትን ጊዜ የሚያውቅ ሰው የለም:: ባባቶቻችንም ዘመን እንደዚሁ ነበረ አለኝ:: መዝ. ፺፪÷ ፴፩፣ ፴፪፣ ፻፪፤ ዮሐ. ፩÷ ፩፣ ፬፣ ፰፣ ፺፰፤ ፩ ዮሐ. ፩÷ ፩::

እኔም እጅግ ተደነቅሁ፤ ያስደነቀኝም የስሙ ነገር ነው:: የተሰመዱትና በጣም የታወቁት ዛፎች ስማቸው ጠንቋይ፣ አስማተኛ፣ ሟርተኛ፣ ዛር፣ ሐሰተኛ፣ ናዝራዊ፣ ሐሰተኛ ባሕታዊ፣ ጋኔን ጉታች፣ ሞራ ገላጭ ነው::

ከነዚህም ዛፎች ለጊዜው የሚያምረውና የሚያስጐመጀው ጠንቋይ

ነው:: ነገር ግን ፍሬው እጅግ መራራ ነው:: ከርሱም ፍሬ የቀመሰ ሰው የዘላለም ሕይወት አያገኝም::

ከዛፉም ሥር ተነሥቼ ብዙ መንገድ ከሔድሁ በኋላ፤ በስተምሥራቅ ቆሜ ዘወር ብዬ ብመለከት፤ ያ ያየሁት ዛፍ ሦስት መስሎ ታየኝ:: ማቴ. ፳፰፥ ፲፱:: ቶሎ ብዬም ወደ ምዕራብ ዞርሁ:: በዚያም ቆሜ ብመለከት ፍጹምና አንድ መስሎ ይታያል:: መነጽሬን አውጥቼ ብመለከት ግን ጥቂት ጥቂት ሦስት መስሎ ይታያል:: ዘፍጥ. ፩፥ ፳፮::

ከዚያም ወደ ሰሜንና ወደ ደቡብ ዞርሁ:: በዚያ ቆሜ ብመለከት ግን አንድ ጊዜ ሦስት አንድ ጊዜ አንድ እየሆነ ታየኝ:: በዚህም እጅግ ተደነቅሁ::

ከዚያም ካለፍሁ በኋላ ዮሐንስ ታዓቃቢ የሚባል ሰው አገኘሁ:: የዛፉንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት:: በጥላው አርፈህ ስትነሣ ምድርና ሰማይ ቢዞርብህ ነው እንጂ ዛፉስ ዘጠኝ ነው፤ አለኝ:: እኔ ግን ስቄበት መንገዴን ሔድሁ::

ጥቂትም መንገድ ከሔድሁ በኋላ፤ ሰባልዮስንና መሐመድን አገኘኋቸው:: የዛፉንም ነገር ያውቁት እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅኋቸው::

ዓይንህን አሞህ እንደ ሆነ ብዥ ብዥ እያለብህ ነው እንጂ፤ ዛፉስ አንድ ነው:: በዚህ ነገር ምንም ጥርጣሬ አይግባህ አሉኝ:: እኔ ግን ስቄባቸው መንገዴን ሔድሁ::

ከዚህም በኋላ ከሰሜን ሀገር የመጡ ዮሐንስ አፈ ወርቅ፣ ቄርሎስ፣ አትናቴዎስ፣ ጎርጎርዮስ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ:: ስለ ዛፉም ጠየቅኋቸው:: እነርሱም ቶሎ በለው ማስረዳት ወደምትባል እልፍኛቸው ይዘውኝ ገብተው ብዙ ጨዋታ ተጫወትን:: በመጨረሻውም የዚህን የዛፍ ነገር መርምሮ ያወቀ የለም:: አንተም መርምሬ አውቃለሁ ብለህ አትድከም:: እኛም የዚህን የዛፍ ነገር እንመረምራለን ብለን ብዙ ደክመን ነበርን:: ግን እንዲሁ አንተ እንዳየኸው አየን እንጂ ሌላ ነገር ምንም አላየንም አሉኝ:: ጌቶቼ ሆይ፤ ይህን ስለ መከራችሁኝ ዋጋችሁ በሰማይ ይሁን:: አሁንም ወደ ምሥራቅ ሀገር እሔዳለሁና መንገዱን አመልክቱኝ:: በዘወርዋራ መንገድ እንዳልሔድ አልኋቸው::

ከፋ ምርምር የምትባለውን ከተማ ወደ ግራ እየተውህ፤ ቀኝ ቀኙን ሒድ አሉኝ::

ከዚህም በኋላ መንገዴን ሔድሁ:: ያ ወዳጅ ልቤ ግን በግዕዝ ቋንቋ ተነከረ አእምሮትከ በላዕሌየ ጸንዐተኒ ወኢይክል ምስሌሃ እያለ፤ የዳዊት መዝሙር ይዘምር ነበር:: መዝ. ፻፴፱፥ ፯::

ምዕራፍ ፪
ስለ ሁለተኛው ዛፍ

ከዚህም በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ዞርሁ:: በዚህም ሀገር፤ ማቴዎስ፣ ማርቆስ፣ ሉቃስ፣ ዮሐንስ፣ የሚባሉ ሰዎች ጌቶች ሆነው ይኖራሉ:: ወደ እነርሱም ደጅ የማይደርስ ሰው የለም::

እኔም ወደ እነርሱ ቤት ስሔድ በመንገድ ዳር አንድ ዛፍ አገኘሁ:: ይህም ዛፍ በቁመትም፣ በመልክም፣ በፍሬም ያንን በመጀመሪያ ያየሁትን ዛፍ ይመስላል:: ዮሐ. ፲፩፥ ፱::

በጥላውም ውስጥ ጥቂት አረፍሁ::

ከዚህም በኋላ ለመሔድ ተነሣሁ:: ጥቂትም እንደ ሔድሁ፤ ዘወር ብዬ ብመለከት ያ ዛፍ ፍጹም ሰው መስሎ ታየኝ:: ዕብ. ፪፥ ፱፣ ፲፩::

እስኪ ባላገሮችን ልጠይቃቸው፤ ከቶ ይህ ዛፍ እንደ ምን ይሆን ብዬ ወደ መንደር መሮጥ ጀመርሁ:: ወደ መንደርም ሳልደርስ ዳግመኛ ዘወር ብዬ ብመለከተው ፍጹም ዛፍ መስሎ ታየኝ:: ዮሐ. ፲፥ ፴::

ከዚህ በኋላ ግን ያየኝ ሰው ይስቅብኛል ብዬ መንገዴን ሔድሁ:: ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ሰው ከኔ ቀድሞ ሔዶ ነበርና ቶሎ ብዬ ደረስሁበት:: የዛፉንም ስም ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት:: እርሱም የዛፉ ስም ብዙ ነው:: አማኑኤል ክርስቶስ ኢየሱስ ይባላል አለኝ:: ማቴ. ፩፥ ፳፫ – ፳፭::

ያፈራልን አልሁት:: እንዴታ፤ ፍሬው ስንኳ እጅግ ጣፋጭ ነው:: የሚያፈራውም ካመት ዓመት ነው:: የዚህም ሀገር ሰዎች ከዚህ በቀር ሌላ ምግብ የላቸውም:: ከእርሱም የሚበላ ለዘላለም አይራብም አለኝ:: ዮሐ. ፮፥ ፴፭::

እኔም እጅግ አደነቅሁ:: ማድነቄም ምግብነቱ ከሀገሬ ምግብ ልዩ ስለሆነ ነው:: ዮሐ. ፮፥ ፶፰::

የሀገሬ ምግብ እንጀራና የከብት ሥጋ ነው:: ያውም ማታ በልተውለት ሰጧት አይገኝም:: እንዲህም እየተደነቅሁ ስሔድ ሐራ ጥቃ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ:: ስለ ዛፉም ጠየቅኋቸው:: እነሱም ጥንት

በውነት ዛፍ ነበረ:: አሁን ግን ዛፍነቱ ቀርቶ ሰው ሆነዋል አሉኝ:: እኔ ግን ስቄባቸው ሔድሁ:: ጥቂትም ከሔድሁ በኋላ አወጣኪን አገኘሁት:: ስለ ዛፉም ጠየቅሁት:: እርሱ ግን ወደኔ ዘወር ብሎ ጤና የለህምን፤ ሰው መምሰሉ በቀረ በስንት ዓመቱ:: ዛሬማ ፍጹም ዛፍ ሆኖ የለምን አለኝ:: እኔም ስቄበት መንገዴን ሔድሁ::

ከዚህ በኋላ ሳላስበው በድንገት ወደ ሰሜን ዞርሁ:: በሰሜን ያሉ ሰዎች የዛፉን ነገር ጠንቅቀን እናውቃለን ይላሉ:: እኔም ወደ እነርሱ ሔጄ ጠየቅኋቸው:: ነገር ግን አንድ ነው፤ ሁለት ነው በማለት ክርክር ይዘው ነበሩና እኔን ከቁም ነገር ስላልቆጠሩኝ የእነርሱ ክርክር መጨረሻ ሳይኖረው ጊዜ በዚህ ቆሜ ልቀር ነውን፤ ብዬ ወደ ምሥራቅ ዞርሁ:: በምሥራቅም ያሉ ሰዎች አንድ መሆኑን ዘወትርም ዛፍና ሰው መስሎ መታየቱን አስረዱኝና እጅግ ደስ አለኝ:: ማቴ. ፫፥ ፲፯፤ ፩ ቆሮ. ፰፥ ፮፤ ዮሐ. ፱፥ ፴፯ – ፴፰::

ምዕራፍ ፫
ስለ ሦስተኛው ዛፍ

በዚሁ በምሥራቅ ሀገር ከወዲያ ወዲህ ስመላለስ በነፋሻ ስፍራ የበቀለ አንድ ዛፍ አገኘሁ::

ይህም ዛፍ በልምላሜም በቅጠልም በርዝመትም አስቀድሞ ያየኋቸውን ሁለቱን ዛፎች ይመስላል:: የበቀለበት ስፍራ ተራራማ ስለ ሆነ ነፋስ ይወዘውዘው ነበረ::

የዚህንም ነገር እየመረመርሁ ስሔድ መቅዶንዮስን አገኘሁት:: የዛፉንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት:: እርሱም እንዲህ የሚያስደንቅህ የዚህ የዛፍ ነገር ነውን፤ ከዚህ የሚበልጡትን ሁለቱን ዛፎች አይተህ በሆነ ምንኛ ባደነቅህ ኖሯል::

ይህ ዛፍ በሁለቱ ዛፎች ዘንድ የቁጥቋጦ ያህል ነው አለኝ:: እኔ ግን ስቄበት ሔድሁ:: ጥቂትም እንዳለፍሁ ዘወር ብዬ ብመለከት ያ ያየሁት ዛፍ እንደ ርግብ ክንፍ አውጥቶ ሲበር አየሁት:: ከዚህም በኋላ እያደነቅሁ መንገዴን ሔድሁ:: ያ ወዳጄ ልቤም ካማርኛ ይልቅ የግዕዝ ቋንቋ ያውቅ ነበርና *ወመንፈስከ ቅዱስ ኢታውፅእ እምላዕሌየ:: ወበመንፈስ ለዚዝ አጽንዓኒ:: ኢይቴት እሐውር እመንፈስከ እያለ፤* የዳዊት መዝሙር ይዘምር ጀመረ:: መዝ. ፶፩፥ ፲፩፤ ፻፴፱፤ ፯::

ምዕራፍ ፬
ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጣላት

ከዚህ በኋላ ድንቁርና ወደ ምትባል ሀገር ደረስሁ:: በዚያችም ሀገር ትዕቢት የሚባል ሌባ ጌታ ሆኖ ይኖር ነበር:: ሌብነቱን ግን የሚያውቅበት አልነበረም:: ደግሞ ትሕትና የሚባል ሰው የጨዋ ልጅ፤ ጊዜ ያዋረደው በዚያችው ሀገር ራሱን ቀብሮ ይኖር ነበር:: እኔም ለሁለቱም ወዳጅ ሆኜ በሁለቱም ቤት ስበላ ስጠጣ ብዙ ቀን ተቀመጥሁ:: ዳሩ ግን ትዕቢት ሌባ መሆኑን አላወቅሁም ነበር:: ትዕቢትም በትሕትና ላይ ክፉ ክፉ ወሬ እያወራ ይነግረኝ ነበረ:: ትሕትናም በሰማ ጊዜ ነገሩን እንዳልሰማ እየሆነ ዝም ይል ነበረ::

አንድ ቀን ትሕትና ወደ ቤቱ ጠርቶኝ ትንሽ ጨዋታ ስንጫወት ትዕቢት እግረ መንገዱን ሲያልፍ አየኝና ተቆጥቶ ጨርቁን ባፍንጫው ላይ አድርጐ አለፈ:: ጥቂትም እንደ ሔደ፤ ከሐሜት ጋራ በመንገድ ተገናኙ:: ሐሜት ቶሎ ብሎ ጌታው አቶ ትዕቢት ከወዴት ይመጣሉ አለው::

ከወደ ሰይጣን ልብ አለው::

ምነው አዝነዋል አለው::

ኃዘን ይብዛብኝን? ሰው ሁሉ ወረተኛ ነው:: ይህን ባጠገባችን የቆመውን ሰው ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ሲዞር አግኝቼው ወደ ቤቴ ወሰድሁት::

ደግሞ ስራህን እስከ ተረከዝህ አድርግ፤ ዓይንህን ተኳል፤ ጨርቅህን አፍንጫህ ላይ አድርግ፤ ሰላምታ ሲሰጡህ ዝም በላቸው ብዬ የሀገሩን ሥርዓት አስተማርሁት:: አሁን ግን ሁሉንም ትቶት ከትሕትና ጋራ ሲጫወት አየሁት:: ትሕትና ስንኳን እንግዳ የሚቀበልበት ራሱን የሚረዳበት ገንዘብ አያገኝም አለ::

ትዕቢትም ከሐሜት አፍ ይህን በሰማ ጊዜ ደስ አለውና ትሕትና የሚያውቀው እንግዳ መጥቶብኛልና እንጀራ አበድሩኝ ማለት ነው እንጂ፤ ባለ ገንዘብማ ከሆነ ልጆቹ ነቢያት፣ ሐዋርያት፣ ጻድቃንና ሰማዕታት የሚበሉትና የሚጠጡት አጥተው በረኃብ ለምን ይተላለቁ ነበር አለ:: ማቴ. ፳፥ ፯::

ትዕቢት ይህን ሁሉ ነገር ሲናገር ትሕትና ጆሮውን ጣል አድርጎ ይሰማ ነበርና በነገሩ ስለ ተናደደ በትሩን ይዞ ወደ ትዕቢት ቀርቦ አንተ ሌባ ምነው ብችልህ ብችልህ እምቢ አልህ::

የዚያ የሐሰተኛ የዲያብሎስ ልጅ መሆንህን ረሳኸውን? ዳሩ ግን ምን ታደርግ ሰይጣን ለወሬ ይመቻል:: የኔ አባት ክርስቶስ ካገርህ (ከሰው ልብ) አስወጥቶ ቢሰድህ ወደዚች ቍንቁርና ወደ ምትባል ሀገር መጥተህ ጌታ ሆነሃል:: እውቀት የሚባል ክሳሽ እስነሥቼ ከዚህ ሀገር ሳላጠፋህ የቀረሁ እንደ ሆነ እያለ በዛቻ ወደ ቤቱ ተመለሰ:: ትዕቢትም ለካ ሌብነቴ ታውቆብኛልሳ ብሎ ዝም አለ::

ኋላ ግን ዘመዶቹ ተሰብስበው አሁንማ እንዴህ ዝም ብለህ ከቀረህ ማንም እየተነሣ ሌባ እያለ ሊሰድብህ አይደለምን በዳኛ ክሰስና ያዘው ሌብነትህን በማን ይረታሃል አሉት:: ከዚህም በኋላ ትዕቢት ወደ ወዳጄ ልቤ መጥቶ ዳኛ እድርጌሃለሁና ትሕትናን አስመጣልኝ አለው:: ትሕትናም እሳቡን ጥሎ ተቀምጦ ሳለ ተከሰሃልና ቶሎ ድረስ የሚል ቃል መጣበት::

ከዚህ በኋላ ትዕቢትና ትሕትና ተቋቋሙ::

እኔም እስታርቃለሁ ብዬ ብዙ ደከምሁ፤ ነገር ግን ትዕቢት ዕርቅ እምቢ አለ:: ትዕቢትም ዕርቅ እምቢ ያለበት ምክንያት ለዳኛው ብዙ ገንዘብ እሰጥሃለሁ ብሎ ተስፋ ሰጥቶት ነበርና መቸም አይረታኝም ብሎ ነበር:: በንግግሩም ይታወቃል::

ትሕትናም ሌባ መሆንህን ልርታህ አለው:: ዳኛው ግን ለትዕቢት አድልቶ ነበርና ትዕቢት ሌባ አለመሆኑን ይርታ አለ:: እንዲህ ማለቱ ለትዕቢት ብዙ ወዳጆች ነበሩትና ምናልባት እነዚያ ምስክር ተቆጥረው ትዕቢት ይረታል ብሎ ተስፋ አድርጎ ነው:: ትሕትናም ነገሩ እንዳልሆነለት ባየ ጊዜ ተጠበቃዬ አለ:: በስምንተኛውም ቀን ጳውሎስ የሚባል ነገር አዋቂ አግኝቶ ይዞ መጣ:: ዳኛውም ያንን ባየ ጊዜ እጅግ ፈራ:: ስለዚህም ቀኑ ለትሕትና ይሁን ተባለ:: ፈራጆቹም ትዕቢት ሌባ መሆኑን ትሕትና ይርታ እያሉ ፈረዱ:: ጳውሎስም ትዕቢትን ሌባ ነህ አለው:: አይደለሁም አለ:: የዘላለም ኵነኔ እሰጥ አለው:: አገባ አለ::

ከዚህም በኋላ ምስክሮች ተቈጠሩ:: ምስክሮቹም ጴጥሮስ፣ ማቴዎስና ያዕቆብ ነበሩ:: ጳውሎስም እጁን ዘርግቶ ጴጥሮስ ሆይ፤

ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው:: ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ እኔ ሌባ አይደለሁም አለ:: ጴጥሮስ ተነሣ፤ አለም:: እንዲሁ እናንተ ጐበዛዝት ለሽማግሎች ተገዙ፤ ሁላችሁም እርስ በርሳችሁ ተገዙ፤ ትሕትናንም ልበሱ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩትን ይጣላልና:: ለትሑታን ግን ጸጋውን ይሰጣል፤ እንግዲህ ከጸናችው ከእግዚአብሔር እጅ በታች ዝቅ በሉ፤ በጊዜው ከፍ ከፍ ያደርጋችሁ ዘንድ አለ:: ፩ ጴጥ. ፭፥ ፭ – ፮::

ጳውሎስ ነገረልኝ አለ:: ትዕቢት አዎን ነገረልህ አለ::

ዳግመኛ ማቴዎስ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለ:: ትዕቢትም እኔ ሌባ አይደለሁም በኔም አታውቅብኝ አለ:: ማቴዎስ ተነሣ ከናንተ የሚበልጥ ሎሌ ይሁናችሁ:: ነፍሉን ከፍ ከፍ ያደረገ ዝቅ ይላልና:: ነፍሱንም ዝቅ ዝቅ ያደረገ ከፍ ይላልና አለ:: ማቴ. ፳፫፥ ፲፩ – ፲፪::

ነገረልኝ አለው:: ትዕቢትም አዎን ነገረልህ አለው::

ያዕቆብ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው:: ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ::

ያዕቆብ ተነሣ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩን ሰዎች ይቀጣል:: ለትሑታን ግን ጸጋ ይሰጣል አለ:: ያዕ. ፬፥ ፮::

ጳውሎስም ነገረልኝ አለ:: አዎን ነገረልህ አለ:: አንሣ አለው:: አያስነሣኝም እነዚህ አሁን የመሰከሩት ሁሉም አብሮ አደጎችህ ናቸው አለ::

ዳኛውም እጁን ዘርግቶ ይህን ማለት በፊት ነበረ እንጂ፤ አሁንማ አንተው ወደህ ተቀብለሃቸው ነገር ካለቀ በኋላ እንዲህ ብትል መቼ ይሆናል፤ ይልቅስ አንሣ አለው::

ጳውሎስ ግን ተናደደና አሁን እንዲህ ማለትህ ሌሎች ምስክሮች አያገኝም ብለህ ይሆናል:: እኔ መልካቸውን እንኳ ካላየኋቸው ከሽማግሎች ወገን ልቁጠርልህ አለው::

ትዕቢትም ከዚያ ወዲያስ ብሞትም አይቈጨኝም አለ:: ከዚህ በኋላ ሰሎሞንን ሕዝቅኤልን ቆጠረለት:: ከፊተኞች ጋራ አምስት ምስክሮች መሆናቸው ነው:: ጳውሎስም በቁጣ ቃል ሰሎሞን ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለ:: ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ::

ሰሎሞን ተነሣ:: ሰውን ትዕቢቱ ያዋርደዋል፤ ነፍሱን የሚያዋርድ ግን ክብር ይቀበላል አለ:: ምሳ. ፳፱፥ ፳፫::

ነገረልኝ አለው:: አዎን ነገረልህ አለ:: ሕዝቅኤል ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው:: በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ::

ሕዝቅኤል ተነሣ:: የተዋረደ ይከብራል:: የከበረውም ይዋረዳል አለ:: ሕዝ. ፳፩፥ ፳፮::

ጳውሎስም አንሣ አለው:: አነሣሁ አለ:: ከዚህ በኋላ ትዕቢት ሌባ መሆኑ ትሕትናም ደኅና ሰው መሆኑ በሁሉ ዘንድ ታወቀ::

ትሕትናም ለዚህ ጳውሎስ ለሚባለው ተሟጋቹ በሮሜ የተሠራ ጥሩ ባሕረ ወጥ ሰይፍ አንሥቶ ሰጠው:: ጳውሎስ ግን ሰይፉን ለአክሊል ለወጠው::

ምዕራፍ ፩
ስለ ንፍገት ተራራ

ከብዙ በመንም በኋላ ታምሜ ተኛሁ፤ በሽታዬም እጅግ ጽኑ ነበረ:: ነፍሴን እየወጋኝ ከማኸል ራሴ ከክርስቶስ የሚለየኝ ነበር:: ጥቂትም በጎነት ባገኘሁ ጊዜ እያዘገምሁ መንገዴን ጀመርሁ::

በመንገዴም በስተ ግራ ረጅም ተራራ ነበረ:: ስሙም ንፍገት ይባላል:: አንዳንድ ሰዎችም ፍቅረ ንዋይ ይሉታል:: እኔም በዚያ ላይ ወጥቼ ይህን ዓለም ለማየት አሰብሁ:: ያ ወዳጄ ልቤ ግን ገመምተኛ ነህና አትችልም ብሎ ከለከለኝ:: ይህንንም ስንነጋገር ግያዝ ከወደ ተራራው መጣ:: ስለ ተራራውም ጠየቅሁት:: ግያዝ መለሰ፤ ለኔ መልካም ቤት በተራራው ጫፍ ተሠርቶልኛል:: አንተም ትንሽ ዛኒጋባ መሳይ አሠርተህ በዚያ ብትኖር ይሻልህ ነበረ አለኝ:: ፬ ነገ. ፭፥ ፳፣ ፳፯::

እኔ ግን አሳቤ ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ለመዞርና ለማየት ነውና ሁሉንም ነገር ከወዳጄ ልቤ ጋራ ተማክሬ እነግርሃለሁ አልሁት:: ከግያዝም ከተለያየን በኋላ ወደ ወዳጄ ልቤ ቀርቤ በንፍገት ተራራ መኖር ለኔ ይመቸኝ ይሆንን፤ ብዬ ጠየቅሁት:: ወዳጄ ልቤም ኧረ ወዲያ ምን ያደርግልኝ ብለህ ነው:: እኔ አውቀው የለምን አለኝ:: ኧኸ እንደ ምን ነው አልሁት::

የንፍገት ተራራ አሁን አንተ እንደምታየው እጅግ ረጅም ነው:: ወጥቶ በጫፉ ላይ የቆመ እንደ ሆነ በምድር ያለው ሁሉ ሰውም፣ ከብቱም፣ ወርቁም፣ ብሩም፣ እህሉም ጥቂት መስሎ ይታያል:: ዳግመኛ በዚህ ምድር ያለው ገንዘብ ሁሉ ያንድ ሰው ቢሆን ላንድ ቀን እራት የሚበቃ አይመስልም:: ይልቁንም በንፍገት ተራራ የቆመ ሰው አባቱንና እናቱን፣ ወንድሙንና እኅቱን፣ ዘመዱንና ወዳጁንም ለይቶ ማወቅ አይችልም አለኝ::

ይህን ሁሉ ሲነግረኝ ወጥቼ አያለሁ በማለት ልቡናዬ ተስፋ አልቆረጠም ነበር:: ነገር ግን ባንድ ስፍራ ቆሜ ሳመነታ ጊዜው መሸ:: ከኔም ጋራ ሰይፍም፣ ጋሻም፣ ጦርም አልነበረም:: ያ የሚሰብረውን እሽቶ የሚዞረው አውሬ ቢመጣ ያፉ ጉርሻ ነኝ እንጂ የማመልጥበት ስፍራ አልነበረኝም:: ፩ ጴጥ. ፭፥ ፰::

እንዲሁም ስጨነቅ ከንፍገት ተራራ በስተቀኝ አንድ ቤት አየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ:: አንድ ብላቴናም በደጅ ቆሞ አገኘሁ:: ወዳጄ ሆይ፤ ስምህ ማነው አልሁት:: አብሮ መብላት እባላለሁ አለኝ:: ይህ ቤት የማነው አልሁት:: የብላታ ቸርነት ነው አለኝ:: እባክህ ንገርልኝ አልሁት:: እርሱም ቅን ብላቴና ነውሮ ቶሎ ገብቶ ነገረልኝ:: ብላታ ቸርነትም በሰሙ ጊዜ እጃቸውን ዘርግተው ሲበሩ መጡና ይዘውኝ ገቡ:: ከገባንም በኋላ የሚያስፈልገኝን ነገር ሁሉ አቀረቡልኝ:: የመኝታም ጊዜ ሲደርስ ወደ መኝታ ቤት ይዘውኝ ሔዱ:: በዚያም መልካም ምቹ አልጋ አሳዩኝ:: እኔም እጅግ ደክሞኝ ነበርና ቶሎ ተኛሁ:: ወዳጄ ልቤ ግን እጅግም እንቅልፍ አልነበረበትምና ባጠገቤ ተኝቶ ያጫውተኝ ነበረ:: በነጋም ጊዜ ለመንገዴ ስለ ቸኰልሁ ቶሎ ታጠቅሁ:: ብላታ ቸርነትም ለመንገዴ የሚበቃ ስንቅ ሰጡኝ:: ዳግመኛም ወደ ንፍገት ተራራ መውጣት እንዳላስብ መከሩኝ:: ምክንያቱንም ብጠይቃቸው ከተራራው መርዝም የተነሣ ራስ እያዞረ ይጥላል አሉኝ:: እኔም ብላታ ቸርነት በሠሩልኝ ሥራ ሁሉ እጅግ ደስ ስላለኝ ወደ ሀገሬ ስመለስ መጥቼ እሰናበትዎታለሁ ብያቸው መንገዴን ሔድሁ::

ምዕራፍ ፯

ስለ ምእመን ሠርግ

ከዚህም በኋላ ምሥራቅ ምሥራቁን ለመዞር ተነሣሁ:: በምሥራቅም ያላየሁት ሀገር አልነበረም:: መንገዱ ግን እጅግ አስቸጋሪ ነበረ:: ማቴ. ፯፥ ፲፫::

መሪ ባልነበረኝ ባንዱ ፈርፈር ውስጥ ወድቄ እቀር ነበረ እንጂ፤ ወደ አሰብሁበት ስፍራ ባልደረስሁም ነበረ፤ ነገር ግን ከቤቴ ከወጣሁ ቀኑ ብዙ ነበረና ስንቅ አለቀብኝ:: ወዳጄ ልቤም ችግሬን አይቶ የሕይወት እንጀራ የሚሸጥበት ገበያ ሞልቶ የለምን፤ ሒደን እንግዛ አለኝ:: ዮሐ. ፯፥ ፱::

ነገሩስ መልካም ነበረ:: ነገር ግን የያዝነው ገንዘብ ጥቂት ነውና በዚህ ያህል ዋጋ የሕይወት እንጀራ አንሸጥም ብለው ቢመልሱን እንዴት እንሆናለን:: እንዲህ በረኃብ ተጨንቀን ሳለን የመንገዱን ድካም እስኪ ተመልከተው አልሁት::

እንዲሁ ባንድ ሥፍራ ቆመን ይህን ስንነጋገር ወደ ሰሜን ብመለከት በምሥራቅና በሰሜን አዋሳኝ ብዙ ሰዎች ነጫጭ ልብስ ለብሰው በትልቁ አዳራሽ ደጅ ከወዲያ ወዲህ ሲመላለሱ አየሁ:: እኔም ፈጥኜ ወደ እርሳቸው ሒድሁ:: በደረስሁም ጊዜ ይህ አዳራሽ የማነው ብዬ ጠየቅኋቸው:: የታላቁ ንጉሥ ቤት ነው:: ነገር ግን አሁን በውስጡ ያለው ሰው ባለኪራይ ነው አሉኝ::

ሁላችሁ ነጫጭ ልብስ ለብሳችሁ ከወዲያ ከወዲህ የምትመላለሱት ስለ ምን ነው፤ ባሬ ያመት በዓል ነውን አልኋቸው::

እንኳን እንኳን ይህን ቤት የተከራየው ሰው ልጁን ምእመንን ከወንጌል ጋራ ሊያጋባው ነው::

ስለዚህ አሁን ወደ ሠርጉ ለመሔድ ቸኩለናል:: ነገር ግን ሠርገኞች እጅግ ጥቂቶች ሆነን ተቸግረናልና የሠርግ ልብስ እንዳለህ ከኛ ጋራ እንሒድ አሉኝ:: እባካችሁ ጥቂት ቆዩኝና በከረጢቴ ጥቂት ገንዘብ ባገኝ ወደ ገበያ ሒጄ፤ የሠርግ ልብስ ልግዛ አልኋቸው::

አይሆንም በጊዜ ግቡ ተብለናል:: ጊዜው የመሸ እንደሆነ በሩ ይዘጋብናል:: በሩም ከተዘጋ በኋላ፤ ክፈቱልን ብንል የሚከፍትልን አናገኝም አሉኝ:: ማቴ. ፳፭፥ ፲፩ – ፲፪::

እኔም ጥንቱን ባልነገራችሁኝ እንኳ መልካም ነበረ:: አሁን እንደምን ልሁን እያልሁ እለቅስባቸው ጀመርሁ:: እነርሱም አይዞህ አታልቅስ ንስሐ የሚባለውን ወንዝ ተሻግረነው እንሔዳለንና ልብስህን በዚያ ታጥባለህ:: እኛም አንድ ሰዓት ያህል እንቆይሃለን አሉኝ:: እኔም እጅግ ደስ አለኝ:: የደስታዬም ምክንያት ተርቤ ነበርና ከዚያ ከሠርጉ እንጀራ ለመብላት አስቤ ነው:: ማቴ. ፬፥ ፲፯::

ከዚህም በኋላ ንስሐ ወደሚባለው ወንዝ ደረስን:: ቶሎ ብዬም ልብሴን አውልቄ ማጠብ ጀመርሁ:: ነገር ግን የዘወትር ልብሴ ነበረና እድፉ ፈጽሞ የማይለቅ ሆነ:: ኢዮብ ፳፭፥ ፬፣ ፯::

ሠርገኞችም ትተውኝ የሚሔዱ ሆነ:: እኔም ቶሎ ብዬ ለቅልቄ ሳይደርቅ እርጥቡን ለብሼ ተከተልኋቸው:: ወደ ሠርጉም ቤት በደረስን ጊዜ ወደ ውስጥ አስገቡን ቤቱም እጅግ አጊጦ ነበረ፤ በውጭም በግቢም ፀሐይ የሚመስል መብራት ይበራ ነበር::

እድመኞቹም ከጥሩ ወርቅ የተሠራ ልብስ ለብሰዋል:: የሙሽራዪቱ የወንጌል አባት ክርስቶስም በመካከላቸው ተቀምጧል:: እንደ ነፋስ የሚፈጥኑ አሽከሮች መላእክትም የሠርገኞቹን መሣሪያ እየተቀበሉ ያገለግሉ ነበሩ::

ሠርገኞቹም መጡ በተባለ ጊዜ በውጭም በግቢም ፍጹም እልልታ ሆነ:: እምቢልታም መለከትም ይነፋ ጀመረ:: ይኸም ሁሉ ሲሆን እኔ እየተከናነብሁ አለቅስ ነበር:: ያ ወዳጄ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ስለምን ታለቅሳለህ አለ:: እንዲህ በሥራት ሚስት ሳላገባ ዘመኔ ስላለፈብኝ ነው አልሁት::

ለሠርግም እንጂ መጠራት እጅግ መታደል ነው ወደ ሠርጉ የተጠሩ ያልመጡ ስንት ይመስሉሃል አለኝ:: ማቴ. ፳፪፥ ፩፣ ፲፬::

ከኛ ወገን የነገር አባት ቶማስ ነበረ::

አንድ ሰዓትም የሚያህል ዝም ብለው አቆሙን::

ከዚህም በኋላ ምነው ቆማችኋል አሉ::

የሙሽራው የነገር አባት ቶማስ ቶሎ ብሎ ልጅ ታደርጉን ብለን አለ:: ዮሐ. ፫፥ ፭::

ጥቂትም ቆይተው እጃችሁ ከምን አሉ፡፡

ከመቁረጥ አላቸው፡፡

ከዚህም በኋላ የሴት ጌጥ አቀረበ፡፡

የውስጥ ቀሚስ አሳዩን አሉ፡፡

ንጹሕ ልብ አላቸው፡፡

መደረቢያሳ አሉ፡፡

የዋህነት አላቸው፡፡

ጉትቻ አሉ፡፡

ክፉ ነገር አለመስማት አላቸው፡፡

ሌላም ብዙ ዓይነት ጌጥ አቀረበ፡፡

ማደሪያችንን ንገሩን አሉ፡፡

መከራ፣ ስደት፣ ረኃብ፣ ጥማት፣ መታሠር፣ መገረፍ፣ ጭንቀት አላቸው፡፡ ዕብ. ፲፩፥ ፴፮፡፡

ጥቂትም ቆይተው ጣል ጣል አድርጉበት እኮ አሉ፡፡ መሰደብ፣ መጠላት፣ መመታት፣ መናቅ፣ መዋረድ፣ አላቸው፡፡ ጥቂትም ቆይተው ተው ጨምሩበት አሉ፡፡

መስቀል፣ መታረድ፣ መታነቅ፣ በመጋዝ መሠንጠቅ አላቸው፡፡

ርስትሳ የለምን አሉ፡፡

አባታችን አዳም ለልጆቹ ሁሉ ያወረሰን ሞት የሚባል ሰፊ ርስት አለን አላቸው፡፡ ሮሜ. ፭፥ ፲፪፡፡

ከዚህ በቀር የላችሁምን አሉ፡፡

መኖርስ መቃብር የሚባል ርስት አለን፡፡ ነገር ግን ዘወትር ካልቆፈሩት እህል አያበቅልም አላቸው፡፡

የግል ገንዘብ የላችሁምን አሉ፡፡

የቀድሞ አያታችን የጴጥሮስ ርስት ፍርሃት የምትባል የግል ገንዘባችን ናት አላቸው፡፡ ዮሐ. ፲፰፥ ፲፯፡፡

ስለ ምን አሉ፡፡

እናታችን ወይዘሮ ለውነት አርጅተው ደክመዋልና እሳቸውን እንጦርበታለን አላቸው፡፡

ከዚህም በኋላ ሁለቱ ሚዜዎች ሃይማኖትና ምግባር የሙሽራዮቱን ዓይነዋን ጥርሷን ለማየት ወደ እልፍኝ ገቡ፡፡ አይተውም በተመለሱ ጊዜ ቃል ኪዳን ተጋቡ፡፡ ወደ መብልም ቤት ገባን፡፡ ቤቱም እጅግ ያማረ ሰርፍና ወላንላ የተነጠፈበት ነበረ፡፡

እንጀራው በገበታ፣ ወይኑ በጽዋ፣ ተዘጋጅቶ ቀርቦ ነበር፡፡ በልተንም የምንጠግብ አልመሰለንም፡፡ ይልቁንም፣ ወዳጄ ልቤ በልቶ የሚጠግብ አይመስለውም ነበር፡፡

ነገር ግን ሁላችንም በልተን ጠጥተን ጠገብን፡፡

በነጋም ጊዜ ሙሽራዮቱን ተቀብለን ምሳችንን ተጋብዘን ወደ ሙሽራው ቤት ተመለስን፡፡

የሚቀበሉንም ብዙ ሰዎች መጡልን፡፡

እኛም *ንሴብሖ ለእግዚአብሔር ስቡሐ ዘተሰብሐ* እያልን እንቀኝ ጀመርን፡፡

የሙሽራውም ሴት ዘመዶች እንዲህ እያሉ ይዘፍኑ ነበሩ፡፡

እንዲያው ገበየንሽ፣

እንዲያው ገበየንሽ፣

አላየንሽ፡፡

እንዲያው ገበየንሽ፡፡

ሙሽራዮቱንም ተከትለው የመጡት ሴቶች እንዲህ እያሉ ይዘፍኑ ነበሩ፡፡

ትዕቢት ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የክርስቶስ አይደለሽሞይ፡፡

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የማቴዎስ አይደለሽሞይ፡፡

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የማርቆስ አይደለሽሞይ፡፡

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የሉቃስ አይደለሽሞይ፡፡

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የዮሐንስ አይደለሽሞይ፡፡

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የጴጥሮስ አይደለሽሞይ፡፡

ትዕቢት አይዝሽሞይ፣

የጳውሎስ አይደለሽሞይ፡፡

ትዕቢት አይዝሽሞይ፡፡

እንዲህም በዘፈንና በእልልታ ገባን፡፡

በማግሥቱም ሁለቱ ሚዜዎቹ ሃይማኖትና ምግባር የምሥራች ለማለት ተልከው ሔዱ።

የሙሽራዮቱም የወንጌል አባት በስማ ጊዜ፤ ለልጄ ለወንጌል ባል ለምእመን መንግሥተ ሰማይ የምትባለውን ርስት ሸልሜዋለሁ አለ። ማቴ. ፭፥ ፫።

ምዕራፍ ፯
ስለ ምእመን ሞት

እኔም የሠርጉ ትርፍራፊ እስኪያልቅ በዚያው ሀገር ተቀመጥሁ።

ሙሽራይቱ ወንጌል ግን እስከ አሥር ቀን ሳትታይ በጫጉላ ቤት ተቀምጣ ነበረና ባሥረኛው ቀን ከዘመድ ከወዳጅ ለመገናኘት መጣችና በሠርጉ አዳራሽ ቁጭ አለች።

ቤተ ዘመድም ጉረቤትም ተሰብስቦ ቢያያት ቀኝ አይንዋ የጠፋ፣ ቀኝ እጅዋ የሰለለ፣ ቀኝ እግሯ ያነከሰ ሆና ተገኘች። ማቴ. ፭፥ ፳፱፣ ፴።

ጉንጭና ጉንጭዋንም በጥፊ ሲመቷት አድጋ ኑራ ፍም መስሏል። ማቴ. ፭፥ ፴፱።

የቀረውም ሰውነቷ ረኃብ ያንገላታው የክፉ ቀን ሰው ይመስላል። ማቴ. ፭፥ ፮።

በዚያ ጊዜ ቤተ ዘመድ ቤተ ዘመዱ አፈረ።

ባዕድ ባዕዱ ግን ይስቅ ጀመረ።

ባሏ ምእመን ግን ይህን ሁሉ ባየ ጊዜ አንድ ጊዜ በቃል ኪዳን ካገባኋት በኋላ ምንም መልኳ ቢከፋ አልፈታትም ብሎ ቆሞ ተናገረ።

እርሷም ከተቀመጠችበት ተነሥታ እኔ መልኬ ባያምር የኋላ ኋላ ለባሌ ተመችቼ ደስም አሰኝቼ እኖራለሁ። ደግሞም አሁን እናንተ ብትንቁኝ የራስ ፀጉሬ ስንኳ ሲነካበት የማይወድ አባት አለኝ። ምን ትጐዱኛላችሁ። ብላ ተናገረች። ስለዚህ ሁላችንም አደነቅን። ማቴ. ፲፥ ፴።

ከዚህም በኋላ፤ ዘመዶቹ ሁሉ ተሰብስበው ይህችን ሴት ብትፈታ ፍታ፤ ባትፈታ ግን እኛ እንጣላሃለን። ያንተ ይቅርና በኛ ስንኳ ልጅ አዋቂው ይስቅብን ጀመረ። ያለእርሷ ሴት የለምን አሉት። ማቴ. ፲፥ ፴፭ – ፴፮።

ቤተ ሰዎቹም እኛ ይህችን ሴት እመቤታችን ብለን አንኖርም አሉት።

እርሱ ግን ሚስቱን ወንጌልን ለብቻዋ ጠርቶ ሁሉም ፍታት አሉኝ ምን ማድረግ ይሻላል አላት።

እርስዋም አንተ ጠልተኸኝ እንደ ሆነ ፍታኝ። አልጠላኸኝ እንደ ሆነ ግን የእግዚአብሔር ሀገር ሰፊ ነውና ተነሥተን ወደ አንዱ ሀገር እንሒድ አለችው። ማቴ. ፲፥ ፳፫።

እርሱም በእውነት ይህ ነገር መልካም ነው። በዚህ የዘመዶቼ መዘባበቻ ሆኜ ከመኖር ሀገር ጥሎ መሔድ ይሻለኛል ብሎ ያለ ገንዘባቸውን ትተው ተሰደዱ።

እኔም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ዞሬ ሳልጨርስ ወደ ሀገሬ አልመለስም ብዬ ነበርና ከዚያ ሀገር ተነሥቼ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድሁ።

ከብዙ ቀንም በኋላ፤ አንድ ቀን ወደ ማታ ወዳጄ ልቤ ጠፍቶብኝ ብቻዬን ተቀምጬ ስጨነቅ በድንገት ከወደ ፊቴ ሲመጣ አየሁት። በቀረብኝም ጊዜ ወዴት ጠፍተህ ኖሯል አልሁት።

ወይዘሮ ዓለሚቱን ለመጠየቅ ሔጄ ነበረ አለኝ። ከርሱም ጋራ ይህን ስንነጋገር አንዲት ሴት መጥታ ባጠገባችን ቆመች። እኔም የማውቃት መሰለኝና እቴ ሆይ፤ አንተዋወቅምን አልኋት።

ጥቂት ጥቂት አለች።

ማን ትባያለሽ አልኋት።

እኔ ወንጌል ነኝ አለች።

በዚያን ጊዜ ራሴን ይዤ እጮህ ጀመርሁ።

ባልሽ ምእመንሳ አልኋት።

ምነዋ እርሱማ ከሞተ ብዙ ዘመን አይደለምን አለችኝ።

ምን ገደለው አልኋት።

ያን ጊዜ እንዳየኸው እኔን በማግባቱ ዘመዶቹም ወዳጆቹም ዓይንህን ላፈር አሉት። እርሱም ደስ ይበላቸው ብሎ ሀገሩን ጥሎ እኔን ይዞ ሔደላቸው።

ነገር ግን በዚያም በሔድንበት ሀገር ሰው ጠላኝ።

እኔም ውኃ እየቀዳሁ እግራቸውን ከማጠብ በቀር የበደልኋቸው በደል አልነበረም። ዮሐ. ፲፫፥ ፲፬፣ ፲፭።

አንድ ቀንም ባላገሮቹ ሁሉ ተሰብስበው ይህች ሚስትህ ምስጢር አትሰውርም፤ በጆሮዋ ቢነግሯት በስገነት ላይ ቆማ ታወራዋለች፤ በጨለማ ቢነግሯት በብርሃን ታወራዋለች፤ እንዲያውም ሰውና ሰው ሳታጋድል አትቀርምና ይዘህልን ካገራችን ጥፋ አሉት:: ማቴ. ፲፥ ፳፯::

በዚህ ምክንያት እኔን ይዞ ከወዲያ ወዲህ ሲል አንድ ቀን ሌሊት አውሬ መጣና ነጥቆ ወሰደው:: ብጮህም የሚረዳኝ አላገኘሁም:: በዚያው ብቻዬን ሳለቅስ አድሬ ጧት ያውሬውን ፈለግ ተከትዬ ብፈልግ አውሬው የበላውን በልቶ የተረፈውን የሰማይ ወፎች ሲናጠቁት አገኘሁ:: መዝ. ፸፱፥ ፪::

ከዚህም በኋላ እርሜን አውጥቼ ካንዱ ወዳንዱ ሀገር ስዛወር እስካሁን ቆየሁ አለችኝ::

ምነው ያባትሽ ቤት ስንኳን ላንቺ ለሌላስ ይበቃ የለምን፤ ይልቅ ወደ አባትሽ ቤት ብትመለሽ አይሻልሽምን አልኋት::

አዬ ወንድሜ ሆይ፤ እንግዲህ ወዲህ ባሌ ምእመን ሞቶ እኔ ተድላ ደስታ አድርጌ ለመኖር የማስብ ይመስልሃልን:: እንዲሁ ካንዱ ሀገር ወዳንዱ ሀገር እየዞርሁ እኖራለሁ እንጂ፤ ወደ ሀገሬስ አልመለስም::

ደግሞ ሴት ነኝና ብቻዬን መኖር የማይሆንልኝ የሆነ እንደ ሆነ፤ አንዱን እንደኔ ያለውን አግብቼ እኖራለሁ አለችኝ::

እቴ ሆይ፤ እኔም ጥቂት ቀን ካንቺ ጋራ ሆኜ ባስተዛዝንሽ እወድ ነበረ፤ ግን አሁን ለመንገዴ እቸኩላለሁ:: እግዚአብሔር ቢፈቅድልኝ ስመለስ ያለሽበትን አስጠይቄ አንድ ሳምንት ያህል አነጋግርሻለሁ አልኋት:: ይህንም ሁሉ ስንነጋገር እንባዋ በጉንጯ ይወርድ ነበረ:: ከዚህም በኋላ ተሰነባብተን ተለያየን::

ምዕራፍ ፰

ስለ ምእመን ሞት መርዶ

ወዳጄ ልቤም የሴቷን የወንጌልን መከራ አንሥቶ እየተጫወትን ስንሔድ እንደ ገና በስተኋላችን ስትመጣ አየናትና ቆመን ቆየናት::

በደረሰችም ጊዜ ምነው እቴ ሆይ፤ በደኅናሽ ነውን አልኋት::

እኔስ ደኅና ነኝ:: ነገር ግን ወደ ሀገር ቤት ትሔድ እንደ ሆነ የባሌን ሞት መርዶ ወደ ዘመዶቹ እንድታደርስልኝ ብዬ ነው አለች::

በቃሌ ነውን ወይስ በደብዳቤ አልኋት:: ቢሆንማ ቀለምና ወረቀት ይዘህ እንደ ሆነ ቃሉን እየነገርሁህ ብትጽፍልኝ መልካም ነበረ አለች:: እሺ ብዬ ቀለሜንና ወረቀቴን ተኪሴ አወጣሁና እየነገረችኝ ልጽፍ ጀመርሁ::

ይድረስ ካቶ እንደ ልቡ፤ ካቶ በፈቃዱ፤ ካቶ እንደ ጊዜው፤ እጅጉን እንዴት ናችሁ:: እኔ ደኅና ነኝ:: እግዚአብሔር ይመስገን:: ወንድማችሁ ምእመን ሞቷልና እርማችሁን አውጡ:: ባልተቸገራችሁበት ነገር ወንድማችሁን ስለአስቀየማችሁት ይኸው እንዲህ በሰው ሀገር ወድቆ ቀረ::

ያሟሟቱም ነገር እንዲህ ነው:: ከሀገራችን በወጣንበት ዕለት ጊዜ መሽብንና በዱር ውስጥ አደርን:: በዚያም ወምበዶች መጥተው ቀሚሳችንን ከነመደርቢያችን ወሰዱብን::

በነጋም ጊዜ መንገድ አላፊች አገኙን:: እነርሱም ትብትባቸውን ሁሉ አሸክመው ሁለት ምዕራፍ መንገድ ወሰዱን:: ከዚያም በኋላ በጥፊ እየመቱ ወደ አደባባይ አቀረቡን:: ማቴ. ፳፥ ፴፱ – ፵፪::

በዚያም ሌቦች ብለው ፈረዱብን:: ከተፈረደብንም በኋላ ፵ ፵ ተገረፍን::

ከብዙ ቀንም በኋላ ሁሉ አላፊ ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስን:: በዚያች ሀገርም ያሉ ሰዎች ለጊዜው በመልካም አቀባበል ተቀበሉን::

ካንድ ዓመት በኋላ ግን አንድ ምቀኛ ሰው ተነሥቶ ይህ ምእመን የሚባል ሰው ምንም እርሱ ደግ ቢሆን ሚስቱ ወንጌል ክፉ ናትና ሚስቱን ይዞ ካገር ካልወጣ ለሕዝቡ ሁሉ ጤና አይገኝም፤ ብሎ ላገረ ገዢው ነገረው::

በዚሁ ምክንያት ካገር እንድንወጣ ታዘዝን::

እኛም ቀን ለቀን የሔድን እንደ ሆነ ያው ምቀኛችን ያየንና ደግሞ አንድ ክፉ ነገር ተናግሮ እጃችንን ያሲዘዋል ብለን ስለ ፈራን በሌሊት ለመሔድ ተማከርን:: ሌሊትም በሆነ ጊዜ አውራ መንገዱን ትተን ጠባቡን መንገድ ይዘን ሔድን:: ማቴ. ፯፥ ፲፫ – ፲፬::

ነገር ግን የጨለማ ጊዜ ነበርና መንገድ ጠፍቶብን ዱር ለዱር ስንሔድ አውሬ በድንገት መጥቶ ባሌን ምእመንን ነጥቆ ወሰደብኝ:: ብጮህም የሚደርስልኝ ሰው አላገኘሁም::

በማግሥቱም በራሴ ላይ ትቢያ ነስንሼ፤ ልብሴን ቀድጄ፤ እያለቀስሁ ብቻዬን ስሔድ መታመኔ በእግዚአብሔር ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስሁ::

የዚያችም ከተማ ንጉሥ በሰገነቱ ላይ ተቀምጦ አይቶኝ ኖሮ ያች ሴት ምንድር ናት፤ እስቲ ጠይቃት ብሎ አንድ አሽከር ላከልኝ::

እኔም ለመላክተኛው መከራዬን ሁሉ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻው አጫወትኩት::

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ብዙ አዘነልኝና ወደ እንግዶች ማደሪያ ቤት ውሰድዋት ብሎ አዘዘልኝ:: በማግሥቱም ማኅበረ መላእክት የሚባሉትን ጭፍሮች ጠርቶ አጉበር ሠርታችሁ፤ አጉበሩን ወርቀ ዘቦ ግምጃ አልብሳችሁ፤ ጭፍሮችን ሁሉ በየወገናችሁ ሰብስባችሁ፤ አልቃሽ አቁማችሁ ስለ ባሏ ስለ ምእመን አልቅሱላት ብሎ አዘዘ::

እነርሱም ጌታቸው እንዳዘዛቸው አጉበሩን ሠርተው በታላቁ ሜዳ አስቀመጡት:: እኔም አጉበሩን እየዞርሁ አለቀስ ጀመርሁ:: በዚያ ጊዜ ጭፍሮች ሁሉ ልዩ ልዩ ባንዲራቸውን ይዘው በክፍል በክፍሉ ሊመጡ ጀመሩ::

መጀመሪያ ማኅበረ ነቢያት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ:: ባንዲራቸውም ብጫ ሆኖ በውስጡ ዓይን ተሥሎበታል::

ቀጥሎም የንጉሥ ልጅ መጣ:: የርሱም ባንዲራ ቀይ ሆኖ በውስጡ የመስቀል ምልክት አለበት:: በስተኋላውም ማኅበረ ሐዋርያት የሚባሉት ጭፍሮች የጌታቸውን ባንዲራ የሚመስል ባንዲራ ይዘው መጡ::

ቀጥሎም ማኅበረ ሰማዕታት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ:: ባንዲራቸውም ቀይ ሆኖ ሰይፍ ተሥሎበታል::

ቀጥሎም ማኅበረ ጻድቃን የሚባሉት ጭፍሮች መጡ:: የነሱም ባንዲራ ጥቁር ሆኖ በላይ የዱር አውሬ ተሥሎበታል::

ቀጥሎም ማኅበረ ምእመናን መጡ:: ባንዲራቸውም አረንጓዴ ሆኖ በላዩ የዓለም ካርታ ተሥሎበታል::

ከነዚህም ሁሉ መካከል ዳዊት የሚባል በገና መቺ ክቡር ሞቱ ለጻድቅ በቅድመ እግዚአብሔር:: *ጻድቅሰ ከመ በቀልት ይፈሪ፤ ወይበዝኅ ከመ ዘግባ ዘሊባኖስ* እያለ በገናውን ሲደረድር ያየው ሰው ሁሉ በእንባ ይራጭ ነበረ::

እኔም ይህን ሁሉ ባየሁ ጊዜ የባሌ ኀዘን እየጸናብኝ ሔደ:: በዚያ ጊዜ አልቃሾች እንዲህ ብለው አለቀሱ::

ዘመዶቹ ጠሉት እርሱም ተበደለ፣
የዱር አውሬ ሆኖ ሰው አልቀርብ እያለ::
ዋይ ዋዬ፤ ዋይ ዋዬ::
መቼ ከፉ ነበር እርሱ ለወደደው፣
ሰውስ ይቅርና አውሬ እንኳ ለመደው::
ዋይ ዋዬ፤ ዋይ ዋዬ::
ምእመን ሰላምታ ሲጽፍ አየሁት፣
የተላከ ብሎ ይድረሱን ከሞት::
ዋይ ዋዬ፤ ዋይ ዋዬ::

እንዲሁ ከጧት እስከ ማታ ስናለቅስ ውለን ፀሐይ ስትጠልቅ ተለያየን::

እኔም እንግዴህ ዓይናችሁን ለማየት እንኳ ፈቃድ የለኝምና በዕለተ ምጽአት ለመፋረድ ያብቃን::

ዲዮቅልጥያኖስ በነገሠ ባ፳ ዓመት በሮምያ ከተማ ተጻፈ::

ምዕራፍ ፱

ስለ ፍቅርና ስለ ተንኰል

ከዚህም በኋላ ወደ ሰሜን ዞርሁ:: የሰሜን ሀገር መንገድ በዚያም በዚህም ያስኬዳል:: ግን ቶሎ ብዬ ወደ ደቡብ ሔድሁ:: በደቡብም ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ:: በሰሜንና በደቡብ በምዕራብም ዞሬ ተመልሼ ማረፊያዬ በምሥራቅ ነበረ::

በምሥራቅም ሀገር ፍቅር የሚባል ሰው በጌትነት ይኖር ነበረ:: ሮሜ. ፲፫÷ ፲::

እርሱም እጅግ መልካም ሰው ስለ ሆነ ወደ ቤቱ የሚመጡትን እንግዶች ሁሉ ይቀበል ነበረ::

ነገር ግን ቅናትና ምቀኝነት የሚባሉ ጐረቤቶች ነበሩትና እንግዶች ሁሉ ወደ ፍቅር ቤት ሲሔዱ ያዩ እንደ ሆነ ፍቅር ዛሬ በቤቱ የለምና ወደኛ ዘንድ መጥታችሁ እደሩ እያሉ ከደጅ ይወስዱዋቸው ነበረ::

አንድ ቀንም በሩቅ ቆሜ ስመለከት፤ ተንኰል የሚባል ሰው ሦስት አጋሰሶች ጭኖ ሲመጣ አየሁት:: ወደ ፍቅር ቤትም ለማደር አስቦ ኖሮ አቃንቶ ሔደ::

ፍቅርም ተንኰል ወደርሱ ሲመጣ ባየ ጊዜ ቅንነት የሚባለውን አሽከሩን ጠርቶ እንግዳ መጥቶአልና ወጥተህ ተቀበል አለው::

ጭነቱም እስቲራገፍ ብዙ ቈዩ:: በዚያ ጊዜ ቶሎ ብሎ ሚስቱን ገርነትን ጠርቶ ምነው እንግዶቹ ጠፉ ይሆን፤ እስኪ ብቅ በይና እያቸው፤ ያልሆነ እንደ ሆነ እኔም እመጣለሁ ኋላት::

እሷም ገና ብቅ ስትል ተንኰል ጭነቱን አራግፎ፤ ነጫጭ ልብሱን ለብሶ እየሳቀና ደስ እያለው ሲመጣ አገኘችውና ወደ ቤት አስገባችው::

የተጫነውም ምንም እንደ ሆነ አላወቁም::

ተንኰል ግን ፍቅርን ከዚያ ሀገር ለማጥፋት አስቦ ነበርና ምስክር የሚሆኑ ሰዎች በሣጥን ውስጥ አግብቶ ምግባቸውን ጨምሮ ቆልፎባቸዋል::

አሳቡም፤ ፍቅርን ክፉ ነገር ለማናገርና እነዚያን ሰዎች ምስክር ለማድረግ ነበር::

የራትም ጊዜ ሲደርስ ፍቅር ወደ ተንኰል ቀርቦ ጌታ ሆይ፤ እባክህ እንግዶህ እህል እንቅመስ አለው::

ተንኰል መለሰ፤ ጌታው ምን ከፋኝ:: ነገር ግን ጭነቴ በደጅ እንደ ወደቀ ነው:: አስቀድሞ ጭነቱን አስገብተን ከዚያ በኋላ ለራት ብንቀመጥ መልካም ይመስለኛል አለ::

ፍቅርም አሽከሩን ቅንነትን ጠርቶ ምነው እንዲህ አደረግኸኝ ጭነቱን በጊዜ አታስገባም ኖሯልን አለው::

እመቤቴ ለእንግዳ እግር ውኃ አሙቅ ብለውኝ ነበረ አለ::

በል እኮ አሁንም በቶሎ አስገቡ ብሎ ተመለሰ::

ጭነቱም ከገባ በኋላ ለራት ተቀመጡ::

እራትም ከተበላ በኋላ፤ ጨዋታ ጀመሩ::

ተንኰል በመጀመሪያ እንዲህ አለ::

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ እኔ በሀገሬ ሳለሁ፤ አባትህ ክርስቶስ ከሞተ ወዲህ ከታናሽ ወንድምህ ከትሕትና ጋራ በዚህ ሀገር የመኖራችሁን ወሬ ሰምቼ ነበር:: ነገር ግን፤ ወንድምህ ትሕትና እንዳንተ አልተመቸውም አለ::

አሁንም እንዳንተ ያለ ሰው ለጌታ ሳያድር መኖር አይገባምና፤ ለዚህ ሀገረ ገዢ ለሰይጣን አሽከር ብትሆን መልካም ነው:: ቤትህም ይታፈር ነበር እንጂ፤ መቼ ለሁሉ መሣፈሪያ ትሆን ነበረ:: ፍቅር ደግ ሰው ነው እያሉህ እውነት ይመስልሃልን:: አትስማ፤ ሁሉም ትዳሩን እያበጀ ነው:: እኔ ዛሬ ወዳንተ መምጣቴ ይህን ልመክርህ ነው እንጂ፤ ምንም ሌላ ጉዳይ የለኝም::

እንግዲያውማ ቅናትና ምቀኝነት ያባቴ የሄሮድስ የእኅቱ ልጆች አይደሉምን:: እርሳቸውን ትቼ ወዳንተ መምጣቴ ለምን ይመስልሃል:: ምክሬን ስማ እያለ ሊነግረው ጀመረ::

ፍቅርም እስቲ እኮ ለሁሉም ነገር እግዚአብሔር ያውቃል አለው:: ከዚህም በኋላ ወደ መኝታ ቤት ሔዱ:: በነጋም ጊዜ ከየመኝታቸው ተነሥተው ተገናኙ:: ከሰላምታም በኋላ ቆመው ሲነጋገሩ ቅናት እግረ መንገዱን ሲያልፍ ተንኰልን ከፍቅር ጋራ ቆሞ አየው:: መዝ. ፷፪ ፥ ፬::

በቶሎም ወደ እርሱ ቀርቦ አንተ ተንኰል አይደለህምን አለው::

ነኝ እንጂ፤ አለው::

እስቲ ወዲህ ና አለው::

በሔደም ጊዜ ምነው ወዳጄ ከእኔና ከፍቅር ማን ይቀርብህ ነበረ:: መሰንበት እንጂ፤ ብዙ ያሳያል:: የኔ አሽከሮች አይሁድና የፍቅር አባት ክርስቶስ ጠበኞች መሆናቸውን ሳትሰማ ቀርተህ ነውን::

እርሱ ስንኳ በእኔ ምክንያት ነው እንጂ፤ ሥር መሠረት የሆነ ጠብ የላቸውም ብሎ ተቆጣና ሔደ:: የሐዋ. ፲፫ ፥ ፳፯::

ሔዶም ያየውን ሁሉ ለወንድሙ ለምቀኝነት ነገረው::

ምቀኝነትም መለሰ፤ ወንድሜ ቅናት ሆይ፤ ከቶ ይህ ፍቅር የሚባል ሰው በምን ታደለ::

እኛ በገዛ ሀገራችን ተንቀን፤ ተጠልተን መኖር፤ እርሱ ተከብሮ፤ ተወዶ መኖር ምን ይመስልሃል::

በል እስኪ ሌላውስ ይቅርና ያጐታችን የሄሮድስ ልጅ ተንኰል እንኳ ወደ ፍቅር ቤት ሔዶ ይደርን::

ይህን ሰው ከዚህ ሀገር ካላጠፋን ምን ኑሮ አለን:: እንዲህማ ከሆነ፤ አሽከሮችስ፤ ሚስቶችስ ቢኖሩን ምን ይሆኑናል:: ወደርሱ ቤት የሚመጡ ብዙ ናቸውና እነዚያን እያዩ እየተዉን ይሔዳሉ እንጂ፤ ከኛ ጋራ የሚኖሩ ይመስልሃልን እያለ ጣቱን ያጮህ ጀመረ::

ይህም ከሆነ በኋላ ተንኰል በፍቅር ቤት ዋለ አደረ። የሚሔድበትም ጊዜ በደረሰ ጊዜ ሔዶ በጭነቱ መካከል ተቀመጠ። ፍቅርንም ቆይታ አለኝ ብሎ ጠራው።

ፍቅርም በመጣ ጊዜ ተንኰል ነገር ጀመረ።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ በዚህ ሀገር የምትኖረው ከቶ ስለ ምን ነው። ርስትህ ጉልትህ በምዕራብ ሀገር መሆኑን ሰምቼ ነበረ። ዘሌዋ. ፲፱፥ ፲፰።

ርስትህን ጉልትህን ለማንም ከብት መቋሚያ አድርገህ በዚህ ሀገር መቀመጥህ ለማን ደስ ይበለው ብለህ ነው። ከደግነት የሚቆጠርልህ መስሎህ ነውን አለው።

በዚያ ጊዜ ሞኙ ፍቅር ሆይ፤ እውነት መሰለውና ይልቁንም ተንኰል የቅናትና የምቀኝነት ያጐታቸው የሄሮድስ ልጅ መሆኑን ዘነጋውና የልቡን ምሥጢር ሁሉ ሊነግረው ጀመረ።

ተንኰል ሆይ፤ እንግዲህ አብረን በላን፤ አብረንም ጠጣን፤ ምን እሰውርሃለሁ።

እነዚህ ጐረቤቶቼ ቅናትና ምቀኝነት ጠላቶቼ ናቸው። እነርሱ በቤታቸው ቁጭ ብለው አሽከሮቻቸውን አይሁድን ከሳሽ አድርገው ልከው አባቴን ክርስቶስን አስገደሉት።

እኔም ያን ጊዜ ገና ልጅ ነበርሁ። አሁን ግን ሰውነቴ እያደገ ነገሩ ይቆጨኝ ጀመር።

ገዳዮችንም በጠቋሚ አገኘኋቸው። እነዚያንም ለመግደል ሳስብ የነፍስ አባቴ መምሬ እውቀቱ መጥተው በምን ነገር አይሁድን ልትገድል ታስባለህ። ጌቶቻቸው ምቀኝነት ቢያዙዋቸው እምቢ ይበሉ ብለህ ነውን አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ቅናትና ምቀኝነት ያሉበትን ስፍራ እየጠያየቅሁ አገኘሁት።

አሁን እነርሱን ከስሼ በፍርድ እንዳስገድላቸው ያገሩ ዳኛ ሰይጣን የሚባለው ጠላቴ ነው። ለነርሱ ግን አያታቸው ነው። ዮሐ. ፰፥ ፵፬።

ነገሩ ቢቸግረኝ ወደዚህ ሀገር መጥቼ ቤት ሠርቼ ተቀመጥሁ። አሳቤ ግን ጊዜ ሲመቸኝ ቢሆን እኔ ራሴ፤ ባይሆን እጅ አዛውሬ እነርሱን አስገድዬ ያባቴን ደም እወጣለሁ ብዬ ነው።

እንዲያውም አባታቸው ሰይጣን ያየ እንደ ሆነ ሀገር አስጨሆ ያሲዘኛል ብዬ ነው እንጂ፤ ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበር።

የዚህ ሀገር ሰው ሁሉ እንዴት ጠልቷቸዋል ይመስልሃል። ሥራቸው ሁሉ ባልና ሚስት ማፋታት፤ አሽከርና ጌታ ማለያየት፤ ድኃና ባለጠጋ ማጣላት፤ አባትና ልጅ ማረጋገም፤ ወንድምና ወንድም ማጋደል ነው። ማቴ. ፲፥ ፳፩።

እንዲህ እያደረጉ ሀገር አውከዋል እያለ ምስጢሩን ሁሉ ዘረገፈለት።

ተንኰልም ይህን ሁሉ ምሥጢር በሰማ ጊዜ፤ ለካ እንደዚህ ነውን፤ እኔ ይኸን ሁሉ ነገር መቼ ሰማሁ እንዲህስ ከሆነ ያሰብከውን ይፈጽምልህ ብሎ ጭነቱን ጭኖ ተነሣና ተሰነባብተው ሔደ።

የፍቅር አሽከር ቅንነትም እስከ አውራው መንገድ ድረስ ሸኝቶት ተመለሰ።

ተንኰልም ወደ ጐድጓዳ ስፍራ ሲደርስ ጭነቱን አራግፎ ሣጥኑን ከፍቶ እነዚያን ሰዎች አወጣቸው።

ከዚህም በኋላ ፍጹም ሳቅ ሆነ።

ከሰዎቹ አንዱ "ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበረ።" ብሎ ሲናገር ልስቅ ነበረ። አንድ እርምጃ መንገድስ የሚያስኬደው ኑሯልን። ምን ጉደኛ ሰው ነው አለ።

ተንኰል መለሰ፤ እኔስ የሚስደንቀኝ የቀላልነቱ ነገር ነው። በሉ እስቲ ጥንት አንተዋወቅም፤ ይህን ሁሉ ምስጢር መናገሩ ቀላል እያሰኘውምን። የሚያስለፈልፍ መድኃኒት ቀምሶ ይሆናል እንጂ፤ በጤናው አይመስለኝም አለ። የሐዋ. ፳፮፥ ፳፬።

ደግሞ ከሰዎቹ አንዱ መለሰ፤ እንደዚህ ይመስላችኋልን።

የቅናትና የምቀኝነት ውቃቢ ነው እንጂ፤ በሉ እስቲ በገዛ ሀገራቸው ተቀምጠ ሊገድል የሚያስብ እንዴት ያለ ሰው ነው፤ ይህ ሴረኛ እንዲህ ሰውን ሁሉ እሲሮ እሲሮ ሊገድላቸው ኖሯል፤ ዛሬ ግን ተገለጠለት አላቸው።

እንዲህም ሲጫወቱ ፀሐይ ጠለቀች።

ምዕራፍ ፲
ስለ ፍቅርና መከራ

ከዚህ በኋላ ቀኑ ሲጨልምላቸው አራቱ ሁሉ በፈረስ በፈረስ ተቀምጠው ወደ ቅናትና ወደ ምቀኝነት ቤት ሔዱ።

ተንኰልም እንግዶቹን በደጅ ትቶ እርሱ ቀድሞ ገባ:: ቅናትና ምቀኝነትም ባዩት ጊዜ እንዲህ አሉት::

ተንኰል ሆይ፤ ከዘመድ ወገን አንድ አንተ ብቻ ቀርተኸን ነበር:: እንዴት እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት ትገባለህ:: ፍቅርና እኛ ጠበኞች መሆናችንን አጥተኸው ነውን፤ ያንተ አባት ሄሮድስ የቤተ ልሔምን ሕጻናት ሁሉ ያስገደላቸው በፍቅር አባት በክርስቶስ ምክንያት አይደለምን:: ማቴ. ፪፥ ፲፮ – ፲፰::

ነገር ግን ላንተ አባት ክርስቶስን መግደል ባይሆንለት እኛ አሽከሮቻችንን አይሁድን ከሳሽ አድርገን አስገደልነው:: አሁንም አንተ የሄሮድስ ልጅ መሆንህን ፍቅር አውቆ በነበር በተኛህበት ስፍራ በማንጅራትህ እርዶህ ይሔድ ነበረ:: እንግዴህስ የራት ጊዜ ነውና ወደ መብል ቤት እንሒድ አሉት::

ተንኰል መለሰ፤ የዚህስ ነገሩ ገና ነው:: ይልቅስ እንግዶች አሉብኝና አስገቡልኝ አለ::

በፍጥነትም ወጥተው እንግዶቹን አስገቡለት::

ከዚህም በኋላ ለራት ቀረቡ:: መብሉም ሲጋመስ መጠጥ ቀረበና ሁለት ሁለት ብርጭቆ ጠጅ እንደ ፌጁ ጨዋታ ተጀመረ::

ቅናትና ምቀኝነት ተንኰልን እንደዚህ ብለው ጠየቁ:: ከቶ እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት የገባህበትን ነገር እባክህ ንገረን አሉት::

ተንኰል መለሰ፤ እንግዴህስ ወዲህ ነገሩን አሳምሬ ልንገራችሁ::

በፍቅር አባት ለክርስቶስ ፲፪ አሽከሮች እንደ ነበሩት እናንተም ታውቃላችሁ:: ማቴ. ፲፩፥ ፩::

እነርሱም ጌታቸው ከሞተ በኋላ ከወደ ምዕራብ ሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው ረዳት አድርገው ዘመዶቻችንን ሁሉ ፈጁዋቸው:: እነዚያን ሁሉ ጀግኖች እነ ክህደትን፣ እነ መሠሪነትን፣ እነ ጸብን፣ እነ መከራከርን፣ እነ ሁከትን፣ እነ ስካርን፣ ከነዚህም ሁሉ የሚበልጥ ጣዖት ማምለክን ስንቱን ልንገራችሁ:: እነዚህን ሁሉ ገድለው ዘራቸውን አጠፉት:: ገላ. ፭፥ ፲፱ – ፳፩::

የነዚህንም ደም የሚመልስ አንድ ልጅ ስንኳ መኖሩን እንጃ::

አሁንም ባገሬ ሳለሁ የክርስቶስ ልጅ ፍቅር የሚባለው ቅናትንና ምቀኝነትን ለመግደል ባጠገባቸው ቤቱን ሠርቶ ተቀምጧል::

ጊዜውም ሲመቸው በተኙበት ስፍራ አርዷቸው ሳይሔድ አይቀርም እየተባለ ሲወራ ሰማሁ::

ከዚህም በኋላ ለሚስቴ ለወይዘሮ ክፋት፤ ወንድሞቼ ቅናትና ምቀኝነት ነገሩን ሳያውቁት ሲሞቱ ነውና፤ ምናልባት ሳይሞቱ ባገኛቸው ልሒድ ብዬ ነገርኳት::

እርስዋም በኀዘን ቃል በል እንግዴህ ብቻህን ቅረውና ዕረፈው:: ቅናትና ምቀኝነትማ ከሞቱ ምን ቆሜያለሁ ትላለህ:: አነሰ ሲሉት ተቀነሰ እያለች እያለቀሰች ቶሎ ስንቄን ሰንቃልኝ ተነሣሁ::

እኔም አስቀድሞ ወደ እናንተ ቤት የመጣሁ እንደ ሆነ ጠላታችን ፍቅር ይጠረጥራል ብዬ ስለ ሥጋሁ ኸው ብዬ ወደ እርሱ ቤት ሔድሁ::

እነዚህንም ሰዎች የማበሉትና የሚጠጡትን ጨምሬ በሣጥን ቆልፌባቸው ነበረ::

ማታ ማታ ግን እየከፈትሁ አወጣቸው ነበረ::

አንደኛው አሳቤ ኀጋዴ እንድመስልና እንዳልጠረጠር ነበር::

ሁለተኛውም አሳቤ እርሱ ለሚናገረው ነገር ሁሉ ምስክር እንዲሆኑ ብዬ ነበረ::

ከዚህማ ወዲያ ያለውን ነገር እነዚህ ይንገሯችሁ እንጂ ምንተሉኛ ላችሁ አለ::

እነዚያም መለሱ፤ ኧረ ወዲያ አንተው እንደ ጀመርህ ንገራቸው እኛስ እንኳን ልንናገረው ስናስበው ልባችን ይንቀጠቀጣል አሉ:: መዝ. ፴፫፥ ፲፩::

ተንኰል መለሰ፤ እንግዲያውስ እኔ ልንገራችሁ::

ወንድሞቼ ሆይ፤ ያልሞታችሁ ይመስላችኋልን:: ሞታችኋል እኮ::

እርሱ ያሰበው ጊዜ ሲመቸው ቢሆን እርሱ፤ ባይሆንም እጅ አዙሮ ገድሏችሁ ሲሔድ ነበረ አላቸው::

የውነትህ ነውን አሉት::

ነገሳ ቂል ሁሉ፤ የውነትህ ነውን ስትል አንገት አንገትህን እያለህ ይሔዳል አላቸው::

ቅናትና ምቀኝነትም ወይ እኛ ሆይ፤ ወይ እኛ ሆይ፤ *ባባቱ ከተማ ልጁ ተቀማ::* እንደሚባል ሁሉ በገዛ ሀገራችን ተቀምጦ ሲገድለን ኖሯልን እያሉ ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት መመላለስ፤ ጣታቸውን ማጮህ ሆነ::

በዚያ ጊዜ ተንኰል ተናደደና አሁን ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት ብትሉ ምን ይሆናል:: ይልቅስ ኑ ተቀመጡና እንማከር አላቸው::

እነርሱም መጥተው ተቀመጡ::

ከዚህ በኋላ ተንኰል ምክሩን ጀመረ::

ወንድሞቼ ሆይ፣ እንኳን ሳትሞቱ አገኘኋችሁ እንጂ፣ ባለፈ ነገር ለምን ታዝናላችሁ:: አሁንም ነገ ማለዳ ተነስተን ነፍስ ገዳይ ነው ብለን በዳኛ ላይ እንክለሰው:: ነገሩን ሐሰት ቢል በምስክር እንረታዋለን:: ነገሩም መልካም ሆኖልናል አላቸውና ይሁን ብለው አደሩ:: ሌሊቱም እጅግ በዛባቸው:: ነግቶ ዓይኑን የሚያዩት አልመሰላቸውም ነበረ::

በማለዳም ተነሥተው ወደ ዳኛ ሔዱ::

ሀገሩም ሀገር፣ ነገሩም ነገር እንደሚባል፣ እነርሱ ከሳሾች አባታቸው ሰይጣን ዳኛ ሆነ::

ዳኛውም ይህን ነገር በሰማ ጊዜ፣ እጅግ ተቆጣ:: ልጆቹንም እንዲህ እያለ ይሰድብ ጀመር::

እናንተን ከመውለድ ልጅ የለውም መባል ይሻለኝ ነበረ፣ ምናምንቴ ሁሉ፣ ይህን ስትሰሙ ጊዜ ሔዳችሁ አንገት አንገቱን ብላችሁ አትገድሉትም ኖሮአልን አላቸው::

አንተን አባታችንን እንዳናሳማ ብለን ነው እንጂ፣ እንግዲያውማ እርሱ አቅቶን ነውን አሉት::

ከዚህ በኋላ ይዛችሁ አምጡ ተብሎ ተላከና ፍቅር ተይዞ ቀረበ::

በዚያ ጊዜ ቅናትና ምቀኝነት ቆመው ሊያሳጡት ጀመሩ:: ወዲያውም ልትገድለን ሞክረሃል አሉት:: ፍቅርም አሁንስ ጊዜ ባይመቸኝ ነው እንጂ፣ መቼ እተዋችኋለሁ::

በሸንጎም የተቀመጡት ሽማግሎች ጀግንነቱን አደነቁ:: ዳኛው ግን እጅግ ተቆጣና አንተ ደፋር ለጊዜው እንኳን ሐሰት ነው አትልምን አለው::

ፍቅርም ሳይፈራ በድፍረት መለሰ፣ እኔ እንዳንተ መቼ የሐሰት አባት ነኝ:: አንተ እውነቱን ሐሰት፣ ሐሰቱን እውነት ስትል ትኖራለህ:: ዮሐ. ፰፥ ፵፬::

አሁንም ካንተ የተወለደውን ሁሉ ቀስ እያልሁ ከምድር ላይ ሳላጠፋ የቀረሁ እንደ ሆነ ምን ተናገረ በለኝ አለው::

ሽማግሎችም እየተነሡ ፍቅር ሆይ፣ *ጦጣ ትዘፍን ተይዛ* የሚሉት ተረት ደረሰብህ:: አሁን በሰንሰለት ተይዘህ ይህን ከመናገር ይልቅ አጥፍቻለሁና ማረኝ ማለት አይሻልምን አሉት::

ፍቅር መለሰላቸው፣ የሞትሁ እንደ ሆነ ምን እጐዳለሁ:: ሥጋዬን ነው እንጂ ነፍሴን አይገድሏትም:: እውነቱን ተናግሬ የሆነው ይሁን አለ:: ማቴ. ፲፥ ፳፰::

ከዚህም በኋላ ሊገድል ከመከረ ይሙት በቃ እየተባለ ተፈረደ::

ፍቅርም ይሙት በቃ ከተፈረደበት በኋላ፣ አሰበና ምስጢሩን ያወጣበት ተንኰል እንደ ሆነ ትዝ አለው:: ከሸንጎም ይዘውት ሲሔዱ በተንኰል እጅግ አዝኖ በግዕዝ ቋንቋ መዝሙረ ዳዊት እየደገመ ይሔድ ጀመረ::

እንዲህ እያለ

ጸላእከ እግዚኦ ኵሎሙ ገበርተ ዐመጻ::
ወትገድፎሙ ለኵኵሎሙ እለ ይነቡ ሐሰተ::
ብእሴ ደም ወጕኅላዌ ያስቆርር እግዚአብሔር::
ልቦሙኒ ከንቱ::
ከመ መቃብር ክሡት ጐራዒቶሙ::
ወጸልሐዉ በልሳናቲሆሙ::
አድኅነኒ እግዚኦ እስመ ኅልቀ ኄር::
ከንቶ ይትናገሩ ፩ዱ ምስለ ካልዑ::
በከናፍረ ጕኅሉት ልበ ወልብ ይትናገሩ::
ይሤርዎን እግዚአብሔር ለከናፍረ ጕሀሉት::
ወለልሳን እንተ ተዐቢ ነቢበ::
ጸላእትየሰ እኩየ ይቤሉ ላዕሌየ::
ማእዜ ይመውት ወይሠዐር ስሙ::
ልቡ አስተጋብአ ኃጢአተ ላዕሌሁ::
ይወፅእ አፍኣ ወይትናገር ወየኀብር ላዕሌየ::
ወይትቃጸቡኒ ኵሎሙ ጸላእትየ::
ወይመክሩ እኩየ ላዕሌየ::
ነገረ ጌጋይ አውፅኡ ላዕሌየ::
ምንተ ይሁቡከ ወምንተ ይዌስኩከ በእንተ ከናፍረ ጕኅሉት::
አሕጻሁ ለኃያል ስሑል::

ከዚህም በኋላ ወደ መግደያው ስፍራ ደረሱ:: ቅናትና ምቀኝነትም ፍቅርን ደብድበው ጣሉት:: ገደልነውም ብለው ወካዎ እያሉ ሔዱ::

ለተንኮልም ብዙ ሽልማት ሸለሙት:: ደግሞ ተካፍለው የያዙት ርስት ጭካኔ የሚባል ነበረ:: ያንን ለተንኮል ብቻ ለቀቁለት::

ምዕራፍ ፲፩

ስለ ፍቅር ሕይወት

ከዚህም በኋላ የፍቅር ወዳጆች ሬሳውን አንሥተው ሊቀብሩ መጡ::

በቀረቡም ጊዜ ጥቂት ጥቂት ሲተነፍስ አገኙት:: ከዚያም ቶሎ አንሥተው ልቡና ወደሚባለው ቤታቸው ይዘውት ሔዱ:: ብዙ ቀንም አስታመሙት::

እኔም ወደ ተኛበት ቤት ገብቼ እግዚአብሔር ይማርህ እንደምነህ አልሁት::

ፍቅርም መለሰ፤ ዛሬስ በጐ ነኝ፤ በእግዚአብሔር ቸርነት ከሞት የተረፍሁ ይመስለኛል:: ቁስሉም ሊጠግ ጀምሯል አለ::

እንኪያ ምነው ወደ ደጅ ብቅ አሰማለትህ አልሁት:: እስካሁን ድረስ ግርሻውን ፈርቼ ነው፤ እንግዲህ ወዲህ ግን ብቅ እላለሁ አለ::

አሁንም ምሕረቱን ይላክልህ፤ ደኅና ሰንብት አልሁት:: ወንድሜ ሆይ፤ ማን ትባላለህ፤ የመጣህበትስ ከወዴት ነው:: ከዚህ ቀድሞ የተዋወቅን አይመስለኝም አለ:: እኔ ይህን ዓለም ለመዞር የመጣሁ እንግዳ ነኝ:: በሽታህን ብሰማ ልጠይቅህ ብዬ መጣሁ አልሁት::

እግዚአብሔር ይጠይቅህ:: አሁን ምን አደከመህ:: ከዚህ ሀገር ያሉት ወዳጆቼማ፤ እግዚአብሔር ይማርህ ብለው እንኳ ሳይልኩብኝ አልቀሩምን:: ምን ይሆናል፤ ክፉ እንዳይሆኑ እንዲህ አንዳንድ ሰው ይገኛል::

ደግ እንዳይሆኑ ደግሞ ሰው እንዲህ ያስቀይማል:: የእግዚአብሔርን ቸርነት ተመልክቶ ሁሉንም ነገር እንዲያው መተው ይሻላል::

በል አሁንም መሸብህ ቡቶሎ ሒድ ምናልባት ሰው ስመሆን ቢያበቃኝ ስወደ ፊቱ እንጠያየቅ አለኝ:: መሆኑንማ ባባትህ አሽከር በዮሐንስ ቤት አይቸሃለሁ::

ንግግርና ጨዋታ ግን የለንም አልሁት:: ፩ ዮሐ. ፫፥ ፲፱::

ይሆናል፤ ይሆናል እርሱ እጅግ ወዳጄ ነው:: አሁን ስንኳ ሦስት ጊዜ ያህል እየመጣ ጠየቀኝ አለኝ:: እኔም በዚሁ ሀገር የምስነብት ከሆነ

እየመጣሁ አጫውትህ ነበረ:: ነገር ግን አቶ እንደ ጊዜው አስጠርተውኝ ወደ እርሳቸው መሔዴ ነው:: ከዚያም በቶሎ እመለሳለሁ::

አሁን ዝም ብዬ እንዳልቀር የኩራት ይመስልብኛል ብዬ ፈራሁ::

ያንተ ታናሽ ወንድም ትሕትና ወንበር ዘርግቶ ያስተምራል:: እኔንም አስተምርሃለሁ ብሎኛል:: ከርሱ ጋራ ሁለት ዓመት ያህል ሳልቀመጥ አልቀርም:: አንተስ ከሞት ከተረፍህ ወደ ወንድምህ ቤት ሳትመጣ ትቀራለህን፤ ያን ጊዜ በውል እንተዋወቃለን:: ወይም ወዳገሬ ስመለስ መጥቼ እሰናበትሃለሁ ብዬው መንገዴን ሔድሁ::

ምዕራፍ ፲፪

ስለ አቶ እንደ ጊዜው

ከዚህም በኋላ ወደ አቶ እንደ ጊዜው ቤት ሔድሁ:: አቶ እንደ ጊዜውም በታላቅ ወንበር ተቀምጠው ነበረ:: በርሳቸውም ቤት የሚኖሩ ሰዎች በቁጥር የበዙ ነበሩ:: ሁሉም አቶ እንደ ጊዜውን ከበው ተቀምጠዋል::

አቶ እንደ ጊዜው ሲስቁ ሁሉም ይስቃሉ::

ዝም ሲሉም ዝም ይላሉ:: ሲዋሹም እነርሱ እውነት እውነት ይላሉ:: ከርሳቸው ተለይተው ምንም የሚሠሩት ሥራ የለም::

እኔም ወደ እርሳቸው ገብቼ ጌታ አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ እኔን ስለምን አስጠሩኝ አልኋቸው::

እርሳቸውም በመልካም ቃል መለሱልኝ:: አንተም ታውቃለህ ቤተ ሰዎቼ እንደ በዙ ገንዘቤም ሥፍር ቁጥር እንደሌለው::

አሁንም የገንዘቤን ዘገብአና ዘወጽአ እየጻፍህ ለቤተ ሰዎቼ በየጊዜው ምግባቸውን እየሰጠህልኝ ከእኔ ጋራ እንድትኖር ነዋ አሉኝ::

ነገሩስ መልካም ነው:: ምግቤንና ደመወዜን እንደምን ነው የሚሰጡኝ አልኋቸው::

ምግብህን ከበለስ ፍሬ እንደ ፈቃድህ ትበላለህ:: ደሞዝህንም ባመት የዘላለም ሞትን እሰጥሃለሁ አሉኝ:: እኔም ቶሎ ብዬ ጌታው አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ ይህስ ከቶ አይሆንልኝም:: እኔ እምቢ ብዬ ነው እንጂ፤ የታላቁ ንጉሥ ልጅ ከእኔ ጋራ ሁን፤ ምግብህን ከሰማይ የወረደ እንጀራ ደሞዝህንም የዘላለም ሕይወን እሰጥሃለሁ እያለ ያባብለኛል:: ዮሐ. ፮፥ ፶፩::

ዳግመኛ ይህንን ዓለም ዞሬ ሳልጨርስ ደብዳቤ ጸሐፊ አልሆንምም።

ደግሞ ሁሉንም ነገር ከወዳጄ ልቤ ጋራ መክሬ እነግርዎታለሁ። አሁንም ጤና ይስጥልኝ ብያቸው መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህም በኋላ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ መሆን ጥቅም ይገኝበት እንደ ሆነ ብዬ ለወዳጄ ልቤ ባማከረው ወንድሜ ሆይ፤ ምነው ሁሉን ታስባለህ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ ከመሆን ለምኖ መብላት አይሻልምን አለኝ።

እኔም እውነትህ ነው ብዬ ያቶ እንደ ጊዜውን ነገር ቸል አልሁት።

ምዕራፍ ፲፫
ስለ ትምሕርት ቤት

ከዚህም በኋላ ወደ ትሕትና ቤት ሔድሁ።

እርሱም በወንበር ተቀምጦ ያስተምር ነበረ። ከርሱ የሚማሩ ሰዎች ስንት ይመስሏችኋል። እነ ንጽሕና፣ እነ እውቀት፣ እነ እውነት፣ እነ ዝምታ፣ እነ ትዕግሥት፣ እነ ድኅነት፣ እነ የዋህነት፣ እነ ሰላም፣ የጥበብ መጀመሪያ ፈሪሃ እግዚአብሔር እንኳ ከርሱ ይማር ነበረ። መዝ. ፻፲፩፥ ፲።

በዚህም ሁሉ ላይ ድኅነት አለቅነት ተሾሞ ነበረ። እኔም ወደ አለቃው ሔጄ፤ ትምህርት ለመማር መጥቻለሁና ንገርልኝ አልሁት።

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ከተማሪዎቹ አንዱን ጠርቶ ይህን ሰው ቶሎ ቶሎ አስተምረው ብሎ አጋጠመኝ።

ከዚህም በኋላ ዳዊት ለመማር ጀመርሁ። ነገር ግን *አሌፍ ብፁዓን እለ ንጹሓን በፍኖቶሙ* የሚለውን ለማጥናት አልቻልሁም። መዝ. ፻፲፰፥ ፩።

ይህንም ትቼ የዜማ ትምህርት ጀመርሁ። ነገር ግን የዜማ ትምህርት እጅግ አድካሚ ስለ ሆነ ጥቂቶችን ብቻ በቃሌ አጠናሁ። እነርሱም ከዚህ ቀጥለው ያሉት ናቸው።

አርያም

ኵሉ ኀሳፊ ወፈላሲ ሃሌ ሉያ ለአብ። ወኵሉ ከመ ልብስ ይበሊ ሃሌ ሉያ ለወልድ። ሃሌ ሉያ ወለመንፈስ ቅዱስ። አንተሰ እግዚኦ ለዓለም ትነብር።

እስመ ለዓለም ዘመፃጕዕ

ድልዋኒክሙ ንበሩ እስመ ኢተአምሩ ጊዜ ይመጽእ ሐዳስ በዓለ ቤት እመሂ ሠርከ ወእመሂ መንፈቀ ሌሊት ወእመሂ ጐሀ ጽባሕ ድልዋኒክሙ ንበሩ።

አቡን ዘምኵራብ
ሰብእሴ ንሕነ አኮኑ መሬት

ከመ ሐሠር ዘቅድመ ገጸ እሳት ወከመ ጢስ ዘየኃልፍ በነፈስ ሶበ ይመጽእ ሐዳስ በዓለ ቤት።

ወሶበ ይብልዋ ለነፍስ ንኢ ፃኢ ነፍስ ምን ትኬ ሰብእ ዘይጸንሖ እሳት።

አቡን ዘምኵራብ

ሃሌ ሉያ አኀውየ ኀድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም። ኀድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ዘይበሊ ወይማስን ወኢይከውን ቤዛ ለነፍስ። ኀድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢታፍቅሩ ወርቀ ወኢብሩረ። ኀድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢወርቅ ሤጡ ወኢብሩር ተውላጡ። ኀድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ንብረቱኒ ወፍትወቱኒ ኀሳፊ ውእቱ
ዕዝል ዘጅብረ ዘይት

ሃሌ ሉያ አመ ዕለተ ፍዳ ወአመ ዕለተ ደይን አመ ዕለተ እግዚአብሔር ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ኢታድኅን እም ውሉዳ ወምድርኒ አመ ታገብዕ ማኅፀንታ። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይለብስ አብ ልብሰ ፍዳ ወያሞጥሕ ሞጣሕተ በቀል ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይወቅሰነ በግርምት ዓውድ አሜሃ ይትከሠት ወይሰጣሀ ምግባራቲነ ወይትነበብ ኩሉ ዘገበርነ፡፡ ምንተ ንብላ ለነፍስ፡፡

እንዘ ይነብር እግዚእነ ውስተ ደብረ ዘይት ቀርቡ ኀቤሁ ኩሎሙ አርዳኢሁ በዕለተ ሰንበት፡፡ ምንተ ንብላ ለነፍስ፡፡

እምሔሶ ለሰብእ ሶበ ይምሕር ነዳየ ወይገብር ሠናየ፡፡

መዋሥዕት ዘፈላስያን

ትቤላ ነፍስ ለሥጋ ምድራዊት፡፡ አንቲ ለምንት ተሐንጺ አብያተ ኀበ ኢትነብሪ ለዓለም፡፡

ዝማሬ ዘመስቀል

መዓልተ በፆሙና ወሌሊተ በሀሉና አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም መጠና፡፡

ንበረታኒ ሙስና ወብዙኅ ሐዘና፡፡ አንሰ ስእንኩ ለዛታ ዓለም መጠና፡፡

ዕፀ መስቀሉ ለወልድ ለነፍስየ ፀወና፡፡ አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም መጠና፡፡

ብፁዕ ውእቱ ዘመነና ይበልዕ ኅብስተ መና ወታሰትዮ ቤተክርስቲያን እምወይና፡፡

ከዜማ ወገን በቃሌ ያጠናኋቸው እነዚህ ናቸው፡፡

ከዚህም በኋላ፤ የቅኔ ትምህርት ተማርሁ፡፡ ነገር ግን እኔ የተቀኘ ሁትን ቅኔ የምጽፍበት ጊዜ አላገኘሁምና የደጃዝማች ወልደ ገብርኤልን ቅኔ ጽፌላችኋለሁ፡፡

ሥላሴ

ዓለም እስከ ጊዜሃ፤ በሐብለ ዝንጋዔ ትስሕበነ፤
ወታወርደነ ካዕበ ኀበ ዘቀዳሚ መርገም፤
ለዘተወለድነ በሥጋ ወደም፤
ዘአእመራስ ማእምር ለባዊ ለኀልፈተ ዛቲ ዓለም፤
ፍዳ ወይን ይስተይ ማየ ዝናም፤
ወሀየንተ ልብስ ይትከደን ቈጽለ አዕዋም፤
እስመ ዛቲ ጽላሎት ወሕልም፡፡

መወድስ

አወይ አወይ፤ ወይ እኔ ወይ እኔ፡፡
የበደልሁህ በደል ጌታዬ ከሰማይ ኮከብ ይበዛ፣

ከምድር አሸዋም ቢቆጠር አያንስምና እምብዛ፡፡
ወይ እኔ ሞኝ ሆይ ደንቆሮ ፈዛዛ፣
ሕያው እምላከ ሉዛ፡፡
ስለ አዳም ብለህ በሸንጎ ከለሜዳ ለብሰህ ደምህ የተነዛ፡፡
ዓለም ቆንጆ እያለችኝ
"ሕፃን እንጂ ነህ ወሬዛ፡፡
ዛሬ ተጫውተን ነገ እንጽደቅ" መሰንቆ ሸንገላ በጣቷ ይዛ፣
ያንን ሸንገላ ሳደምጥ ዕድሜዬ አለቀ በዋዛ፣
የመሔጃን ነገር ቁርጡን ሳውቀው ዳቦ ንስሐ ስንቄን ሳልገዛ፡፡

ከዚህም በኋላ ይህን ቅኔ እያንጐራጐርሁ መንገዴን ሔድሁ፡፡

ምዕራፍ ፲፬

ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ

በምሥራቅና በምዕራብ፤ በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ስመለከት ድንገት መንገዴ አጠገብ ትልቅ አዳራሽ አገኘሁ፡፡

ይህ አዳራሽ የማነው? ብዬ ብጠይቅ የወይዘሮ ዓለሚቱ ነው አሉኝ፡፡

ከወይዘሮ ዓለሚቱ ጋራ በቃል እንተዋወቅ ነበረና በርሷ ቤት ለማደር ገባሁ፡፡

እርስዋም የበከር ልጅዋን ምኞትን የምትድርበት ቀን ኖሮ እንዳጋጣሚ ሁሉ በድግስ ላይ ደረስሁ፤ እጅግም ደስ አለኝ፡፡

አሳቤማ ወይዘሮ ዓለሚቱ በቃል ካወቀችኝ፤ መጣ ሲሏት ግባ በሉት ትልና ስበላ ስጠጣ አድራለሁ ብዬ ነበር፡፡

ነገር ግን ቤተዘመዶቿ እነ ቅናት፣ እነ ምቀኝነት፣ እነ ተንኰል፣ እነ ሐሰት፣ እነ አቶ እንደ ጊዜው የነዚህም የልጅ ልጅ ሁሉ ያልታደመ ሰው እንዳይገባ ብለው በሩን የውጥር ይዘውታል፡፡

ቢሆንም የድግስ ቀን ስለ ሆነ ሁሉም ሰክረው ግርግር ሲሉ ሹልክ ብዬ ገባሁ፤ ወደ ገበታው ቀርቦ ለመብላት ግን አልሆነልኝም፡፡ እንዲህም ማለቴ ለወጉ ለማረጉ ነው እንጂ ለሆዱ ያህል ግን እንጀራውን ሲያነሡ ሲጥሉ የወደቀውን ፍራፋሪ እየለቀምሁ እጅግ ጠገብሁ፡፡

ያ ወዳጄ ልቤም ከእኔ ጋራ ነበረና ወጥተን እንሒድ እንጂ ለማኝ ይመስል ፍርፋሪ ስንለቅም ልናድር ነውን አለኝ፡፡

ምነዋ ወዳጄ ልቤ፤ ሞኝ ነህን ማየትም እንጂ አንድ ቁም ነገር ነው:: ደግሞስ ያ ጳውሎስ የሚባል ሰው የበሉ እንዳልበሉ ይሆናሉ ብሎ ያጫወተንን ነገር ዘነጋኸውን? ፩ ቆሮ. ፲፥ ፳፱ – ፴፩::

ይልቅስ መሰንቆህን እየከራከርህ ሠርገኞቹን አጫውታቸው አልሁት::

አሁን ሁሉም ሰክረዋል፤ ማን ሊሰማኝ ብዬ መሰንቆዬን አወጣለሁ አለ:: ቢሰሙህ መልካም ነው ባይሰሙህ በነርሱ ይፈረዳል እንጂ ባንተ ይፈረዳልን አልሁት:: ሕዝቅ. ፫፥ ፲፰ – ፲፱::

እነርሱ እንዳይሰሙኝ የታወቀ ነገር ነው:: ነገር ግን ካዘዝኸኝ እሺ አለ::

ምዕራፍ ፲፭
ስለ አዝማሪው

ከዚህ በኋላ ወዳጄ ልቤ ልብሱን ታጥቆ መሰንቆውን አንግቶ ያጫውት ጀመረ::

አባቶች ሁሉ በልደቱ፣
ምን አጣላቸው በከንቱ::
የኔንስ ልቤን ያስጨነቀው፣
የኋላው ምጽአቱ ነው:: ማቴ. ፳፫፥ ፴፩ – ፴፪::
የአዳም ልጆች ማደሪያቸው፣
መፍረሱ እንጂ ነው በላያቸው::
እንዲህ ወደ ዱር ገብተው፣
ቆርጠው ቢሠሩ ምነው:: ማቴ. ፳፱፥ ፴፭::
አባቶቻችን በቅሎ ገዝተው፣
ኮርቻ ነበር አሳባቸው፣
የዛሬስ ልጆች እጅግ ከፉ፣
ለመርገፉ ነው የሚጥሩ:: የሐዋ. ፳፥ ፴፮ – ፴፯::
ሰናፍጭና ድንብላል፣
ምድራችን ሁሉ ያበቅላል::
በውስጡ ቆሜ ብመለከት፣
ጤናዳም አጣሁበት:: ፩ ጴጥ. ፩፥ ፳፫ – ፳፬::
የቀድሞ ሰዎች ውኃ ዋና፣
ላይ ላዩን ነበር በጤና::

የዛሬ ልጆች ይበልጣሉ፣
ውስጥ ለውስጥም ይሔዳሉ:: ኤርም. ፬፥ ፳፪::
አባቶቻችን እየሞቱ፣
ሳይቆረብ ነው የተፈቱ::
የኋላ ልጆች ጉድ አፈሉ፣
ከቁርባን ውጭም ይፈታሉ:: ዕብ. ፲፥ ፳፱::
የዛሬ ዘመን ሙግት፣
ተጠየቅ ብሎ ሥራት::
አላውቅበትም በዚህ ነገር፣
ስለኔ ቆመህ ተነጋገር:: ማቴ. ፲፥ ፲፱ – ፳::
ነገሩን እንኳ ለማሳየት፣
አውቅ ነበረ ጥቂት ጥቂት::
የምፈራውስ የማዝነው፣
በል ተቀጣ ሲሉኝ ነው:: ዕብ. ፪፥ ፫::
ለወተትና ለወይን ጠጅ፣
መቼ እሔድ ነበር ከሰው ደጅ::
አሁን ግን ላንተ ነገርሁህ፣
ማር አባክህን አልከህ:: መዝ. ፹፩፥ ፩፣ ፲፱::
ብዙ ቀን ደከምሁ ባታክልት፣
የበሰስ ፍሬ ለመብላት::
አሁን ግን ሁሉም ደረቀብኝ፣
ወይኔ ብቻ ጸደቀልኝ:: መዝ. ፺፪፥ ፲፮::
ዳዊት ገዝቼ ለመማር፣
ተስማምቻለሁ ባሥር ብር::
አሁን ግን እንጃ መማሬን፣
ወደ አምላኬ እንኳ መድረሴን:: ፩ ቆሮ. ፱፥ ፯ – ፱::
አለመንከህም ላራዊት፣
ደግሞም ለእንስሳት::
የሰውን ነገር ምነው እኮ፣
ቦኑ ለከንቱ ፈጠርከ:: መዝ. ፻፱፥ ፳፯::
የድኃ ድካም በየመቱ፣
ጥንት የቆየ ነው ካባቱ::

ሀብታሙ ስንኳ እንዳያርፍ፣
ከመ ጽላሎት የኀልፍ:: መዝ. ፻፵፬፥ ፫ - ፬::
        ባልጋ መኝታ በጠፍር፣
መልካም ይመስለኝ ነበር::
አባቶቼ ግን ባያቸው፣
ሁሉም በመሬት ናቸው:: ዘፍጥ. ፫፥ ፲፱::
        የተወለደ ካዳም፣
መሬት ያልገዛ የለም::
ግብሩን መገበር አቅቷቸው፣
ገና ብዙ ዕዳ አለባቸው:: ዕብ. ፲፥ ፴፯::
        ያባቶቼ ርስት ቀርቶብኝ፣
ጥቂት ስንኳ ባልቀጨኝ::
የሰሞን መሬት ገዝቻለሁ፣
እየቆረብሁ እበላለሁ:: ማር. ፲፬፥ ፴፱::
        ካልጠፋ ሁሉ ምድር፣
እንዴት ይገዟል የገባር::
በሔዋንማ በናታችሁ፣
ግንደ በል ነበራችሁ:: ዘፍጥ. ፫፥ ፮::
        ያባቶቻችን ፍቅር፣
በልባቸው ውስጥ ነበር::
የዛሬ ልጆች አጕሉት፣
በከናፍረ ጕህሉት:: መዝ. ፲፱፥ ፪::
        በእግዚአብሔር እድናለሁ፣
በእግዚአብሔር እሞታለሁ::
እርሱ ላያድን ላይገድል፣
ለምንት ይዜሐር ኃያል:: መዝ. ፶፩፥ ፩::
        ዕድሜ ስትሸጥ በስውር፣
ለተማመኑህ ነበር::
አሁን ግን እኔ ፈራሁኝ፣
በስማኒያ ይሁንልኝ:: መዝ. ፮፥ ፲ - ፲፩::
        ለጠላቶቼ ጣፈጥኋቸው፣
ሥጋዬ ሆነ ምግባቸው::
ሰንጢውን ስለህ ስጥልኝ፣

እንዴት በጥርስ ይንጩኝ:: መዝ. ፺፯፥ ፬::
        ያባቶቻችን ቁርባን፣
ሥጋ መለኮት መድኅን::
ጠላቶቼ ግን ጉድ አመጡ፣
ሥጋዬን በልተው ደሜን ጠጡ:: መዝ. ፺፭፥ ፴፮ - ፴፰::

ይህም ሁሉ ሲሆን ነገሩን የሚያዳምጠው አንድ ሰው ስንኳ አልነበረም:: ወዳጄ ልቤም በዚህ ነገር ተቆጣና ያንተን ፈቃድ ልፈጽም ብዬ ነው እንጂ፤ ነገሬን የሚያዳምጥልኝ የለም ብዬህ አልነበረምን አለኝ:: በዚህ ጊዜ ከቆሙት ሰዎች አንዱ ወደ ወዳጄ ልቤ ቀረበና፤ አሁን አንተ የምትመታውን ምት የሚያውቅልህ ሰው የለም:: በዚህ የተቀመጡት ሰዎች ሁሉም ሰልፈኞችና ጀግኖች ናቸው:: ስለዚህ ምቱን ሰውጠህ ሰንጐ መገን፤ ተው ሰንጐ መገን፤ ብትል እጅግ ደስ ይላቸው ነበር አለው::

የፈረስ ስማቸውን አላውቅ እንጂ ለዚህማ ምን ቸገረኝ ነበር አለው::

አቶ ቅናት የበለው ጌታ ይባላል:: አቶ ተንኰልም የፍጀው ጌታ ይባላል:: እነዚህን ሁለቱን ብቻ አሞግሳቸው እንጂ የቀሩት ከቁም ነገርም አይገቡ አለው:: ይህንም ሲነጋገሩ ቅናት ሰምቶ ኖሮ ከሠርጉ ቤት ሹልክ ብሎ ወጣ:: እኔም መቆጣቱ ይሆንን ብዬ ፈራሁ:: እርሱ ግን ሰንጐ መገን ሲባል መቼም መፎከር አይቀርም ብሎ የጦርነት ልብሱን ለብሶ መጣ:: ከዚህ በኋላ፤ ወዳጄ ልቤ ደስ አለውና መሰንቆውን አንግቶ ከወዲህ ወዲህ እየተመላለሰ ተው ሰንጐ መገን፤ ተው ሰንጐ መገን፤ ቼ፤ ቼ፤ ቼ፤ ይል ጀመር::

        ነቢያት ትንቢት ሲተነቡለት፣
        አምላክም ደግሞ ሰው ሲሆን ቅጽበት፣
        ሰብአ ሰገልም ሲገብሩለት፣
        የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት::
        ድውያንንም የፈወሰ ለት፣
        አልዓዛርም የተነሣ ለት፣
        አምስት ሺ ሰው ያጸገበ ለት፣
        የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት::
        ዓርብ ተሰቅሎ ሲያወጣ ነፍሳት፣
        እሑድ ማለዳም ሲነሣ ከሞት፣
        ለሐዋርያት የታያቸው ለት፣

የበሰው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት::

በዚያ ጊዜ አቶ ቅናት ተነሣና ፊንዜውን በእጁ ፊንገጥ አድርጐ ይዞ ፋከራ ጀመረ::

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ! እኔ የበሰው ጌታ እኔ የበሰው ጌታ፤ እኔ ያልተዋጋሁበት ዘመቻ ወዴት አለ! አዳምን ከገነት ያስወጣው ማነው! አቤልንስ ያስገደለው ማነው! እኔ የበሰው ጌታ አይደለሁምን:: ዘፍጥ. ፬፥ ፰ – ፲::

እንዲያውስ ከሙሴ እስከ ክርስቶስ የነበሩትን ነቢያትን የገደላቸው ማነው! ማቴ. ፳፫፥ ፴፭::

ሌላውስ ይቅርና ታላቁን ጀግና ክርስቶስን ሐሙስ ማታ ከዱር ውስጥ አውጥቼ ዓርብ በቀትር በንጨት ላይ አሰቅዬ ያስገደልሁት እኔ የበሰው ጌታ ቅናት አይደለሁምን:: ዮሐ. ፲፰፥ ፩ – ፵::

ደግሞ ሰርሱ አሥራ ሁለት አሽከሮች ነበሩትና እነዚያን ሁሉ ወደ ሔዱበት ስፍራ እየተከተልሁ በሞት ያጠፋኋቸው እኔ አይደለሁምን፤ ይህም ሁሉ ሐሰቱ እንደ ሆነ እናንተ ሁላችሁም መስክሩብኝ::

እንዲያውስ እኔ ባልኖር የሲኦል መንግሥት ትጸና ኖሯልን::

አሁንም ወንድሞቼ ሆይ፤ ካይናችሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ:: ወዳጄ ልቤም አቶ ቅናት ሲፎክር ግድግዳውን ተጠግቶ ቆሞ ነበረና እርሱ ሲቀመጥ አይቶ መሰንቆውን አንግቶ እንደ ገና ተው ሰንጐ መገን ይል ጀመረ:: ተው ሰንጐ መገን፤ ተው ሰንጐ መገን፤ ቼ፤ ቼ፤ ቼ::

ታላቁ ጌታ ሲወሰድ ባገር፣
ንጉሡ ሄሮድስ ደንግጦ ነበር፣
ኢየሩሳሌም እርዳ ነበር፣
ያገር ሕፃናት መች ያልቁ ነበር፣
የፍጆው ጌታ ተንኰል ባልነበር::

በዚያ ጊዜ አቶ ተንኰል ሰይፉን ውልቅ አድርጐ ይፎክር ጀመረ::

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ:: በቤተ ልሔምና በአውራጃዋ ያሉትን (ሕፃናት) ያስፈጃቸው ማነው:: እኔ የፍጆው ጌታ አይደለሁምን:: ማቴ. ፪፥ ፲፮ – ፲፰::

እንዲያውስ ካቶ ቅናት በቀር በጦርነት ጊዜ የሚቀድመኝ ማነው:: ዘወትርም በጦርነት ድል ማድረጌ ፊት ሰፊት ተዋግቼ

አይደለም:: መሣሪያዬን ሰውሬ ይዤ ዱር ለዱር ስሔድ አድሬ ጧት በድንገት አደጋ እየጣልሁ ነው:: አሁንም ካይናቸሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ::

ይህም ሁሉ ሲሆን ለአዝማሪው እስኪ አንድ ዋንጫ ጠጅ ስጡት ብሎ የሚናገር አልነበረም::

በዚያ ጊዜ ወዳጄ ልቤ ቆጨውና ወደኔ ቀርቦ አቶ ተንኰልን ላዋርደው አሰኘ::

ቢመታሀሳ አልሁት::

አስቄበት የሆነው ይሁን አለ::

አንተ እንደ ወደድህ አድርግ፤ እኔ ግን ውርድ ከራሴ ነው አልሁት::

ከዚህ በኋላ ቃሉን ከፍ አደረገና አቶ ተንኰል ያንተም ግዳይ ከግዳይ ተቆጠረና ትፎክራለህን አለው:: በዚያም ጊዜ ሁሉም ዝም ብለው ይሰሙ ጀመሩ:: ተንኰልም በንፍረት ቃል እንዴት አንተ አለው:: በቤተ ልሔም ገደልሁ ብለህ የፎከርከው ገና ጡት የሚጠቡትን ሕፃናት ከናቶቻቸው እጅ እየቀማህ አይደለምን አለው::

ሰካ ሁሉም በዚህ ነገር ሆድ ለሆድ ሲተማሙ ቆይተው ኖረው ዳር እስከ ዳር ከት ብለው ሳቁበት::

አቶ ተንኰልም እጅግ አፈረ:: ወዳጄ ልቤ ግን አቶ ተንኰልን ፈራና እስኪነጋ ድረስ ድምጡ ሳይሰማ አደረ::

ምዕራፍ ፲፮
ስለ ንጉሥ መልእክት

ከዚህም በኋላ እነጋጋለሁ ሲል ከበር ውጭ ጩኸትና ፍጅት ሆነ:: ሠርገኞችም እድመኞችም ከወዲያ ወዲህ ይራወጡ ጀመር::

እኔም ባለሁበት ስፍራ ቆሜ እየተንቀጠቀጥሁ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ቤትም የገባሁበትን ቀን ረገምሁ:: ከሙሽሮቹም አንዱ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ሲሮጥ ሔደና እመቤቴ ሆይ፤ ጉድ ፈላብን አላት::

እንዴት አለችው::

አንቺን ያሳደገሽ እግዚአብሔር የሚባለው ታላቁ ንጉሥ ተቆጥቶብሻል መለሰኝ አላት:: ዘፍጥ. ፩፥ ፩::

ምንስ ቢሆን ያሳደግኋት ጌታዋ እኔ አይደለሁምን:: የመጀመሪያ ባሏ አዳም እንኳ አታክልት ሲሰርቅ ተይዞ በታላቁ ወህኒ በሲኦል ቢታሠር፤ የእኔ ልጅ ዕዳውን ከፍሎ አስፈታው:: ፩ ጴጥ. ፩፥ ፲፰::

እርሷንም እንዲህ እንዳላየ ማየቴ ምንእልባት ብትመክር ዘመዶችዋንም ብትመክር ብዬ ነበረ እንጂ፤ እንግዲያውማ ባንድ አፍታ ድራሽዋን ለማጥፋት እችል አልነበረምን:: ሉቃ. ፩፥ ፴፯::

ምንስ ልጅዋ ቢሆን ጠቅቴን ምኞትን በከተማዬ እንደ ምን ትዳረው:: ወዳጆቼን ሁሉ የገደለ የርሷ ልጅ ምኞት አይደለምን::

አሁንም ወደ ዓለሚቱ ቤት የገቡትን እድመኞችንና ሠርገኞችን ሙሽሮቹንም ይዛችሁ አምጡ ብሎናል ብለው ሞትና መቃብር መጥተዋል አላት::

ብቻቸውን ናቸውን አለችው::

ደግሞ ብቻቸውን:: ኧረ እልፍ አእላፋት ወታደሮች አስከትለው ነው አላት::

ስማቸውን ታውቀዋለህን አለችው::

ዋና ዋኖችን አውቃቸዋለሁ አላት::

እነማን ናቸው አለችው::

እነ ቁርጠት፣ ቁርጥማት፣ ፍልጠት፣ ምች፣ ውጋት፣ ተስቦ፣ መጋኛ፣ ንዳድ፣ ፈንጣጣ፣ ኩፍኝ፣ ቂጥኝ፣ ጨብጥ፣ ቁምጥና፣ ሳል፣ ያይን ሕማም፣ የልብ ሕማም ሌሎችም ብዙ አሉ አላት::

እርስዋም እያጉረመረመች ወደ ቤትዋ ገባች:: እነዚያ ወታደሮች ግን ወደ ሠርጉ ቤት ገብተው ከሠርገኞች ወገን አንዱንም ሌላውንም እየያዙ ለሞት ይሰጡ ጀመሩ::

ሞትም ለመቃብር እያሳለፈ ይሰጥ ጀመረ::

መቃብርም ከያዘ የማይለቅ ጽኑ ጀግና ነበረ::

ይህም ሁሉ ሲሆን ሠርገኞች በር ዘለን ቅጥር ጥሰን እንሸሽ ብለው አያስቡም ነበር::

አንዳንዱስ እንዲያውም ይስቁ ነበሩ::

እንዲህም ሲስቁ እያንጠለጠሉ ይወስዱዋቸው ጀመር:: መዝ. ፸፰፥ ፴ – ፴፩::

ነገር ግን የወይዘሮ ዓለሚቱ ቅጥር ግቢዋ ሰፊ ነበረና ታዘው የመጡት ወታደሮች ሠርገኞቹንና አድመኞቹን ሁሉ ባንድ ጊዜ ጨርሶ ለመያዝ አልሆነላቸውም::

አንዳንዱም ከተያዙ በኋላ፤ እየተለማመጡ ተለቀቁ:: ነገር ግን የኋላ ኋላ ወደ ዓለሚቱ ሠርግ የታደመ ሰው ሁሉ ተይዞ መታሰሩ አይቀርም:: ወደ ሠርጉም የመጡትን ሰዎች ሁሉ ንጉሡ በሺወርኒ አስቆጥሯቸዋል ይባላል::

እኔና ወዳጄ ልቤም ለጊዜው ሳንያዝ ከወታደሮቹ አመለጥን::

ምዕራፍ ፲፯

ስለ ማቴዎስና ስለ ሉቃስ፤ ስለ ሙሴም ጨዋታ

ከዚህ በኋላ ወደ ምሥራቅ ዞርሁ:: በዚያም ማቴዎስ የሚባል ሰው ቤቱን በህገር መዳረሻ ሠርቶ አገኘሁ:: እኔም ወደ ቤቱ ሔጄ ጌታዬ ሆይ፤ እባክህ አሳድረኝ አልሁት::

እደር አለኝ:: ማቴ. ፳፭፥ ፴፭::

ጥቂትም እንደ ቆየን ሉቃስ የሚባለው ባልንጀራው መጣና ጨዋታ ጀመሩ::

ሁለቱ ሲጫወቱ ቃላቸው አንድ ነው:: ግን የሉቃስ ቃል ትንሽ ረዘም ይላል:: ሉቃስም ንግግሩን ጀመረ:: ወንድሜ ማቴዎስ ሆይ፤ ያ ባለጠጋ እንዲያ ሲቀማጠል ኖሮ ሞተ፤ ግን በሞተበት ቀን ሰው ሁሉ ደስ አለው እንጂ አንድ ሰው እንኳ አላስቀለለትም አለ:: ሉቃ. ፲፮፥ ፲፱ – ፳፬::

ማቴዎስ መለሰ፤ ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ ድሀ መሆን ምንኛ መልካም ነው ይመስልሃል አለ:: ማቴ. ፭፥ ፫::

ይህንስ እኔም ብዬ ነበረ አለ:: ሉቃ. ፮፥ ፳፬::

ከዚህም አያይዘው ያለሚቱን ነገር አነሡ::

ማቴዎስ ጀመረ:: ንጉሡ ተቆጥቶ ወደ ዓለሚቱ ቤት የገቡትን ሠርገኞቹን ሁሉ አሲዞ ወሰዳቸው ሲሉ ሰማሁ:: እንዲያውም እስከ እርስዋ ድረስ ተይዛ ልትጋዝ ነው ብሎ የንጉሡ ልጅ ነገረኝ አለው:: ማቴ. ፳፬፥ ፴፱::

ሉቃስ መለሰ፤ እርስዋ ተይዛ ብትጋዝ እጅግ መልካም ነገር ነው:: ሉቃ. ፲፮፥ ፲፯::

ስንት ሰዎች ያበላሸች ይመስልሃል:: የጳውሎስ አሽከር ዴማስ የሚባለው አንድ ቀን ወይዘሮ ዓለሚቱን ቢያይ ጌታውን ትቶ ወደ እርስዋ ነጐደ:: ፪ ጢሞ. ፬፥ ፲::

የወይዘሮ ዓለሚቱን ነገር ስንቱን ልንገርህ የርሷንስ ነገር ወንድማችን ዮሐንስ ይንገርህ:: እርሱ ጥቂትስ ስንኳ አይፈራትም ነበረ:: ሳትታሰሪ የቀረሽ እንደ ሆነ ምን አለ በዪኝ ይላት ነበረ:: ዳግመኛ ሰው ሁሉ እንዳይወዳት ይመክርባት ነበረ:: ፩ ዮሐ. ፪፥ ፲፭ – ፲፯::

ማቴዎስ መለሰ፤ የርሷስ ነገር መቼም አንድ ጊዜ የታወቀ ነው:: ኧረ ደግሞ ይህ የርስዋ ዲቃላ ምኞት እንዲህ አድርጐ የጠገበበት ምክንያቱ ምንድር ነው:: የሰው ሚስት ያየ እንደ ሆነ በላይዋ ልሙት ይላል:: መልካም ፈረስ መልካም ከቅሎ ያየ እንደ ሆነ የኔ በሆኑ ይላል::

እገሌ ተሾመ ሲሉ የሰማ እንደ ሆነ ምነው እኔ በሆንሁ ይላል:: ከቶ የርሱ ነገር ብልሃቱ ጠፋኝ አለ:: ማቴ. ፳፥ ፳፰::

ሉቃስ መለሰ፤ ይህ ይደንቅሃልን ወደ ድግስ ቤት የጠሩት እንደ ሆነ ከርሱ የሚበልጡ ብዙ ሽማግሎች ሳሉ ወደ ላይ ወጥቶ በመጀመሪያው ወንበር ይቀመጣል:: ኋላ ግን ያ የጠራው ሰው መጥቶ እየጐተተ አውርዶ በታችኛው ወንበር ያስቀምጠዋል አለ:: ሉቃ. ፲፬፥ ፰ – ፲::

ይህንንም ሲጫወቱ የምዕራብ ሀገር ባላባት ሙሴ መጣ:: ምን ትጫወታላችሁ አላቸው::

አንድ ጥጋበኛ ሀገር አዋኪ ምኞት የሚባል ሰው አለና የርሱን ነገር እንጫወታለን አሉት::

ሙሴ መለሰ፤ ኧኸ፤ እርሱ ነውን፤ ኧረ ገና እርሱንማ አውቀው የለሞይ:: ነገሩን ሁሉ በደንጊያ ጽፌ አኑሬዋለሁ:: ይህንኑም ለእስራኤል ዕለት ዕለት አነብላቸው ነበረ:: ዘጸ. ፳፥ ፲፯::

ዳግመኛ እርሱ ብቻ አይምሰላችሁ:: ሌሎችም ዘጠኝ ባልንጀሮች አሉት:: ዘጸ. ፳፥ ፩ – ፲፯::

ስማቸውም ከዚህ እንደሚከተለው ነው::

ጣዖት ማምለክ፣ ለጣዖት መስገድ፣ የእግዚአብሔርን ስም ከንቱ ማድረግ፣ ሰንበትን መሻር፣ አባትና እናትን ማዋረድ፣ መግደል፣ መስረቅ፣ መሴሰን፣ ባለት መመስከር፣ እነዚህንም ሁሉ የሚመክርና የሚያበረታ ምኞት ነው አለ::

እኔም ከሙሴ ጋራ እጅግም አልተዋወቅም ነበረና ስፈራ ስቸር ጌታው አቶ ሙሴ ምኞት ከዚህ ሀገር የሚሔድበት ጊዜ የሰምን አልሁት::

ሞኝ ነህን እናቱ ወይዘሮ ዓለሚቱ ካልሞተች እሱ ወዴት ይሔዳል አለኝ::

እንኪያስ እርሱ ወደ ሌለበት ሀገር መሔድ ይሻላል አልሁት::

ሙሴ መለሰ፤ ዛሬ ገና ያልሰማው መጣ፤ ሌላውስ ይቅርና ወደ ገነት ገብቶ እናታችን ሔዋንን ከእግዚአብሔር ጋራ ያጣላት ማን መሰለህ:: ምኞት አይደለምን:: ዘፍ. ፫፥ ፯::

እባብ መጥታ ያንን ቅጠል ብዪ እያለች ለሔዋን ስትመክር ምኞት በዚያ ባልነበረ ትበላው ኖሯልን:: ምን ይሆናል ቀረና የርሱንስ ነገር አለማንሣቱ ይሻላል::

ማቴዎስ መለሰ፤ ምኞትን ጉድ ያደረገው የእግዚአብሔር ልጅ ክርስቶስ ብቻ ነው እንጂ አለ::

· እንደምን አልሁት::

በገዳም ተቀምጦ አርባ ቀን አርባ ሌሊት በጾም ጊዜ ሰይጣን የወይዘሮ ዓለሚቱን ገንዘብ ሁሉ ይዞ መጣ:: ምኞትም ከርሱ ጋራ ነበረ::

ምኞት ከሰይጣን ጋራ መምጣቱ ክርስቶስ ይህን ገንዘብ አልቀበልም ያለ እንደ ሆነ ይህን ሁሉ ገንዘብ እንዴት ትመልሳለህ:: ኧረ ተቀበል ብሎ ለመምከር ነበረ:: ማቴ. ፬፥ ፰::

ክርስቶስ ግን የሁለቱንም አሳብ ያውቅ ነበረና ገና ሲመጡ በሩቅ ባያቸው ጊዜ ከሙሴ እጅ አንድ በትር ነጠቀና አበረራቸው::

በዚያ ጊዜ የሰይጣንን ሩጫ ያየ ሰው ከመቅጽበት ዓይን እልም ብሎ ጠፉ:: ምኞትም ከዚያ የበረረ ዓለሚቱ ቅጥር ደረሰ አለኝ:: ማቴ. ፬፥ ፩ – ፲፩::

ለምኞት የደረሱ ልጆች አሉትን አልሁት::

እንዴታ:: ነገር ግን ዲቃሎች ናቸው እንጂ ከሚስቱ አይደሉም አለኝ::

ስማቸውን ታውቀዋለህን አልሁት::

እኔ አላውቅም ግን ከሀገራቸው የመጣ ሰው ጳውሎስ የሚባለው ያንደኛውን ስም ሆድ አምላኩ ሲል ሰምቻለሁ:: ፊሊጵ. ፫፥ ፲፱::

ደግሞ የሁለተኛውን ስም ወንድሜ ሉቃስ ያውቀው ይሆናል:: እውን ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ የምኞት ልጅ የሆድ አምላኩ ታናሽ ወንድም ማን ይባላል አለው::

ሉቃስ መለሰ፤ እንዲህ የምትጨነቁት የርሱ ስም ጠፍቷችሁ ነውን:: ልጅ ሰብስቤ የሚባለው አይደለምን አለ:: ሉቃ. ፲፪÷ ፲፮ – ፳፩::

ሴት ልጅሳ የለችውምን አልኋቸው::

ማቴዎስ መለሰ፤ እርስዋንስ ዱሮ ቀራጭነት ተሾሜ ሳለሁ ወደ ገበያ እየመጣች አውቃታለሁ አለ::

ማን ትባላለች አልሁት::

አለማፊር ትባላለች፤ አክስቷ ግን ድፍረት ትላታለች አለኝ:: ኸኸ፤ እርስዋ ናትና እርስዋማ ያቶ እንደ ልቡ ሚስት አይደለችምን:: ያቶ እንደ ጊዜው ሚስት ወይዘሮ ሸውሸው ታላቅ እኅቷ ነበሩና ወደርሳቸው ስትሔድ አንድ ቀን በመንገድ አግኝቻታለሁ:: በርስዋ ልክ ሰነፍ አይገኝም::

ባሏ አቶ መክለፍለፍ እንጀራ ሳያልፍለት ይኖራል:: እንዳይፈታትም የሕግ ሚስቱ ስለ ሆነች አልቻለም እልሁት::

ማቴዎስ መለሰ፤ ኧረ ወዲያ፤ የሕግ ሚስቱ ብትሆን ከራሱ ትብስበታለችን:: እኔስ የሚጐዳኝ ከሆነ ቀኝ እጄም፣ ቀኝ እግሬም፣ ቀኝ ዓይኔስ ቢሆን ምን ያደርግልኛል:: ሞኝ ነህን፤ ይልቅስ የመከርኩህን አትርሳ::

ጌታዬ ማቴዎስ ሆይ፤ ካንተ ጋራ ብዙ ቀን ተቀምጦ መጫወት እጅግ መልካም ነበረ:: ነገር ግን ወዳጄ ልቤ ዘመዶቹን ናፍቋልና ስለዚህ ወደ ሀገሬ ለመሔድ እቸኩላለሁ ጤና ይስጥልኝ፤ ወደ ፊት በደኅና ለመገናኘት ያብቃን ብዬው መንገዴን ሔድሁ::

ምዕራፍ ፲፰

ስለ ወዳጄ ልቤ ቁጣ

ከዚያም ጥቂት እንደ ሔድን ወዳጄ ልቤ ተቆጣና ቆም ብሎ አንድ ጊዜ ስማኝ ልንገርህ አለኝ::

እኔም በል እስቲ ተናገር አልሁት::

እንግዴህ አንተ ካገኘኸው ሰው ሁሉ ጋራ ስትቆምና ስትጫወት ጊዜው በከንቱ ሊያልቅ አይደለምን::

ብትወድ የመጣህበትን ነገር በቶሎ ጨርሰህ ወደ ሀገራችን እንመለስ::

አንተ በስም የንጉሡ ልጅ አሽከር ትባላለህ፤ ነገር ግን አንድ ቀን ስንኳ እርሱን ተከትለህ አገልግለኸው አታውቅም:: በድንገት አስጠርቶ አገልግሎትህን ቢጠይቅህ ምን ልትመልስለት ይሆን:: ሀገር ላገር እየዞርህ ይህን አየሁ ይህን ሰማሁ ብትል ከቁም ነገር የሚቆጥርልህ ይመስልሃልን:: ሮሜ. ፪÷ ፲፫::

ይልቅስ ጋሻ ጦርህን ይዘህ ጌታህን ብትከተል መልካም ነበረ::

ነቢያትና ሐዋርያት፤ ጻድቃንና ሰማዕታት ስፍ ስፍ ሀገር እየተሾሙ መኖራቸው ጌታቸውን ቢያገለግሉ አይደለምን፤ አሁንም አንተ ጌታህን አገልግለው::

ዛሬ አሽከር ቸግሮታልና ደስ ያሰኘኸው እንደ ሆነ አንድ ርስት ሳይተክልህ አይቀርም::

ሲኦል ወርዶ ጢሰኛ ሁኖ ከመቀመጥ ደጅ ጠንቶ ርስት መተከል አይሻልህምን:: ወይስ በሲኦል የሚኖሩ ጢሰኞች ባመት ባመት የሚገብሩትን ግብር አታውቅምን::

ያንዱ ሰው ግብር እሳት፣ ጨለማ፣ የማይሞት ትል፣ ጥርስ ማፋጨት፣ ልቅሶ ነው:: እስኪ አስተውለው አንድ ሰው ባመት ይህን ያህል እየገበረ መኖር እንደ ምን ይችላል:: ማቴ. ፲፫÷ ፵፪::

እኔ ይህን ያህል ዘመን ካንተ ጋራ መንከራተቴ ስንቅህን የሚሸከምልህ ሰው አታገኝም ብዬ ነው እንጂ ትቸህ እሔድ አልነበረምን:: አንዳንድ ቀን እንኳ የተለየሁህ እንደ ሆነ ችጋር ይዞህ ይውላል:: ድካሜ ሁሉ ላንተ ብዬ ነው እንጂ ለራሴ ምንም አላስብም:: እንግዲያማ ላቶ እንደ ልቡ አሽከር ብሆን አንድ ትልቅ ጥቅም ሳላገኝ የምቀር ነሯልን:: ከዋልሁ ካደርሁም ዘንድ ልጃቸውን ወይዘሮ ይፋትን ይድሩልኝ ነበር::

አሁንም ቁርጡን ንገረኝ፣ ከዚያ ወዲያ የማደርገውን አደርጋለሁ አለኝ::

እኔም በትሕትና ቃል ወዳጄ ልቤ ሆይ፤ ያላንተ ምን ዘመድ አለኝ፤ ከቤቴም ስነሣ አንተን ተማምኜ ነው እንጂ አንተ አይዞህ ባትለኝ ጥንቱንም አላስበው ነበረ::

አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፣ በሰሜንና በደቡብ፣ ለመዞር እንደ ሆነ ታውቃለህ:: አሁን ግን ከተቆጣህ ይቅርብኝ:: እኔም ባሰበው ይህን ዓለም እስከ ሞቴ ቀን እንኳ ብዞር

የምጨርሰው አይመስለኝም:: በውነትም አንተ እንደ ነገርከኝ አንዳንድ ቀንም ቢሆን ጌታዬን ማገልገል ይሻለኛል::

ነገር ግን በምሥራቅ ሀገር ያየናቸውን ሀገሮች ስማቸውን እየጻፍን ወዲያውም ዛፉን፣ ተራራውን እያየን ወዳጆቻችንንም ሁሉ እየተሰናበትን ወዳገራችን እንመለሳለን::

ደግሞ አንድ ነገር ልንገርህ:: እኔ ለኑሮ የምሥራቅን ሀገር መርጫለሁ:: ለምቾትማ የምዕራብ ሀገር ይመቻል:: ግን ሰዎቹ ወሬ ያበዛሉ::

በሰሜንም ሀገር መኖር መልካም ነበረ:: ግን ሰዎቹ ሁልጊዜ ይጣላሉ:: ዘወትርም እንደ ተካሰሱ ይኖራሉ::

በደቡብም ሀገር መኖር መልካም ነበረ:: ግን የደቡብ ሀገር ሰዎች ከእውነተኞቹ ሐሰተኞቹ ይበዛሉ::

በምሥራቅም ሀገር መኖር ግን ምንም ሀገሩ አስቸጋሪና አድካሚ ቢሆን ሰዎቹ እጅግ መልካሞች ናቸው:: ነገራቸውም አጭርና እውነት ነው::

ዳግመኛ ብዙ ወዳጆች አሉኝና ሀገሩ ባይመቸኝ ስንኳ ስለ ወዳጆቼ ብዬ በምሥራቅ ሀገር ለመኖር አስቤአለሁ አልሁት::

ወዳጄ ልቤ መለሰ፤ ይሁን መልካም ነው፤ አንተንማ አንድ ስፍራ ከያዝህልኝ፤ እኔስ ለምን እለይሃለሁ:: የሚስቆጣኝና የሚያበሳጨኝ ይህ ሀገር ላገር መዞርህ ነው እንጂ አንድ ስፍራ መያዝህን መቼ እጠላለሁ:: አሁንም ያሰብኸውን አድርግ አለኝ:: ወዳጄ ልቤ ሆይ፤ ሁልጊዜ እኔ አስቀይምሃለሁ እንጂ አንተ አስቀይመኸኝ አታውቅም:: እግዚአብሔር ይባርክህ፤ የቀናውን መንገድ ይምራህ አልሁትና መንገዳችንን ሔድን::

ምዕራፍ ፲፱
ስለ ትልቅ አዳራሽ

በምሥራቅ ሀገር ጥግ ጥጉን ስሔድ አንድ ታላቅ አዳራሽ አየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ:: በስተውጭም እጅግ ያማረ ነበረና ገብቼ ለማየት ቸኰልኩ::

ነገር ግን ወደ በር በደረስሁ ጊዜ ምናልባት በረኛ ይኖራል ብዬ፤ ደጁ ሰላሙን ለመግባት ስለ ፈራሁ አንድ ሰዓት ያህል ተቀመጥሁ:: ቢሆንም ግባ የሚል ወይም ተመለስ የሚል አንድ ሰው ስንኳ

አልነበረምና ወደ አዳራሹ ቀረብሁ:: አዳራሹም ተቆልፎ ነበረ:: በዚህ ነገር ተጨንቄ ሳለሁ ከወደ ጓሮ አንድ ብላቴና መጣ::

ማን ትባላለህ አልሁት፤

መልካም አሳብ እባላለሁ አለኝ::

ይህ አዳራሽ የማነው አልሁት፤

የንጉሡ ልጅ የክርስቶስ ነው አለኝ::

ለምን ጉዳይ ብሎ ሠራው አልሁት፤

ለልብስ ማጠቢያና ለመሣሪያ መስቀያ ብሎ ነው:: በስተ ውስጡ ሁለት ክፍል አለው:: ባንድ ወገኑ ከሰይጣንና ከአይሁድ ጋራ የተዋጋበት የጦር መሣሪያ ተሰቅሎበታል:: በሁለተኛውም ወገን እሽከሮቹ ልብሳቸውን ያጥቡበታል አለኝ:: ራእ. ፯፥ ፲፫ – ፲፬::

የጦር መሣሪያው ጥሩ ጥሩ ነውን አልሁት:: እንዴታ፤ ግን ከባድ ከባድ ነው፤ ክርስቶስ ኃይለኛ ነበርና ሁሉንም ይዞ ተሰልፎ ነበረ እንጂ ሌላ ሰውስ ቢሆን አንዱን መሣሪያ ስንኳ ይዞ ሊሰለፍ አይችልም ነበር አለኝ::

የጦር መሣሪያው ስንት ነው አልሁት:: እኔ የማውቀው አሥራ ሰባት ይሆናል:: ቁጥሩም ከዚህ እንደሚከተለው ነው::

እሥራት፣ ስድብ፣ ጥፊ፣ ግርፋት፣ የሾህ አክሊል መስቀል፣ ችንካር፣ ምራቅ፣ በትር፣ ልግጫ፣ ሐሞት፣ መራራ፣ ራቁትነት፣ ውኃ ጥም፣ ሞት፣ በጦር መወጋት፣ መቃብር፣ ስሙን የማላውቀው ሌላም ብዙ መሣሪያ አለ አለኝ:: ማቴ. ፳፯፥ ፩ – ፳፫::

ክርስቶስ ከአይሁድና ከሰይጣን ጋራ ሲዋጋ፤ ይህን ሁሉ የጦር መሣሪያ ይዞ ነውን አልሁት::

እንዴታ:: ያውስ አንድ ሰዓት ብቻ ነውን፤ ከአሙስ ማታ ጀምሮ እስከ አርብ ዘጠኝ ሰዓት ድረስ ነው እንጂ አለኝ::

ይህንም ከነገረኝ በኋላ ወደ መጣበት ዘወር አለ::

እኔም ወደ አዳራሹ ውስጥ ገብቼ መሣሪያውን ሁሉ ለማየት አሰብሁ፤ ነገር ግን በሩ ተቆልፎ ነበርና ደጁ ብመታ የሚከፍትልኝ አላገኘሁም::

ከዚህም በኋላ በራሴ እውቀት የሚባል መክፈቻ ነበረኝና ተኪሴ አውጥቼ ወደ ቁልፉ ውስጥ አግብቼ በል ና ተከፈት እያልሁ እታገል ጀመርሁ:: ነገር ግን ብደክም ብደክም ማን ፍንክች ይበል::

ያ መልካም አሳብ የሚባል ብላቴና በሩቅ ቆሞ ይመለከተኝ ኑሮ ሲሮጥ ወደኔ መጥቶ ምነው ምን ያስህ ደፋር ነህ፤ በሌላ መክፈቻ እከፍታለሁ ብለህ እንዴህ ስትታገል ይህ ቁልፍ ቢሰበር እንዴት ልትሆን ኖሯል? ዘበኞች አግኝተውህ ቢሆን እጅህን አንጠልጥለው ወደ ግዞት ይሰዱህ ነበረ:: አሁን አንተ ቁልፍህን ሌላ ሰው ቢከፍተው ወይም ቢሰብረው ታንቄ ልሙት ትላለህን፤ አሁንም የቁልፉን መክፈቻ የያዘው መንፈስ ቅዱስ ነውና እርሱ መጥቶ ካልከፈተልህ እገባለሁ ብለህ አታስብ፤ ከቶ ብታስብም አይሆንልህም አለኝ:: ዮሐ. ፲፬፡ ፳፮::

ይህንም ስንነጋገር የእኔን መክፈቻ ወደ ቁልፉ ውስጥ እንዳገባሁት ነበረና ሳላወጣው ያ መንፈስ ቅዱስ ከተፍ ማለት ነዋ::

በዚያ ጊዜ ምን ይዋጠኝ:: እጄን እያርገበገብሁ፤ *አይቴኑ አሐውር እመንፈስከ:: ወአይቴ እጉይይ እምቅድመ ገጽከ:: እመኒ ዓረጉ ውስተ ቀላይ ሀየኒ ሀሎከ:: ወእመኒ ነሣእኩ ክንፈ ከመ ርግብ:: ወሰረርኩ እስከማኅለቅተ ባሕር:: ሀየኒ እዴከ ትመርሐኒ ወታነብረኒ የማንከ:: መንክር ግብርከ ወነፍስየ ጥቀ ትጤይቆ:: ወኢይትኃባእ እምኔከ አዕፅምትየ ዘገበርከ በኅቡዕ:: ወኢአካልየ በመትሕተ ምድር:: ወዘሂ ገበርኩ ርእያ አዕይንትየ* እያልሁ መቀባጠር ሆነ:: መዝ. ፻፴፰፡ ፯ – ፲፮::

እኔ ፈርቼ እንዲህ ተጨነቅሁ እንጂ እርሱ ግን ጥቂትስ እንኳ ክፉ ነገር አልተናገረኝም::

መክፈቻዬንም አውጥቶ ጥሎ በርሱ መክፈቻ ከፍቶ አስገባኝ::

በገባሁም ጊዜ አንድ ነጭ በግ ታርዶ፤ በሳንቃ እንጨት ላይ ወድቆ አየሁ:: ብዙ ሰዎችም ልብሳቸውን እያወለቁ በደሙ ያጥባሉ:: ደሙም ሳያቋርጥ ይወርዳል:: ልብሳቸውን ሲነከሩት ለጊዜው ደም ይመስላል:: ጠምዝዘው ሲያወጡት ግን ከበረዶ አሥር ጊዜ ይነጣል:: ያነንም ይለብሱና ከተሰቀለው የጦርነት መሣሪያ አንዳንድ እየያዙ ይወጣሉ:: አንዱ አጥቦ ሲወጣ ሌላው ይገባል::

እጅግም ተደነቅሁ፤ ለመንገዴ ባልቸኰልሁ እነርሱን ስመለከት በኖርሁ ነበረ::

ባዳራሹም በስተቀኝ በኩል በመዘውር ገብቶ የሚፈስ ውኃ አየሁ:: የጥሩነቱ ነገር እጅግ ያስደንቃል:: በስተላይም ወገን *ከዚህ ውኃ የሚጠጣ ለዘላለም አይጠማም* የሚል ጽፈት ተሰቅሎ ይታያል:: ዮሐ. ፬፡ ፲፬::

እኔ ግን መቅጃ አልነበረኝምና በእፍኜ እየዘገንሁ ፉት ፉት አድርጌ ወጣሁ::

ምዕራፍ ፰

ስለ ትልቅ ኃዘን

በዚያም ወራት አንድ ቀን ከቀትር በኋላ ባንድ ስፍራ ተቀምጬ እንገቴን ከጉልበቴ ጋራ እያስታገልሁ አዝን ጀመርሁ::

ወዳጄ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ምነው ዛሬ እንዲህ አድርገህ አዝነሃል አለኝ::

ወደ አዳራሹ ውስጥ በገባሁ ጊዜ የውኃ መቅጃ ባለመያዜ እየተናደድሁ ነው አልሁት::

ተጠምተሃልን አለኝ::

መጠማትስ አልተጠማሁም:: ነገር ግን ውኃ መቅጃ በነበረኝ እኔም በብዙ እጠጣ ነበር:: ደግሞ በመቅጃው ይገፀበት እወጣ ነበር አልሁት::

አንተን ካልጠማህ ለማን ብለህ ይህን አሰብህ አለኝ:: ሞኝ ነህን፤ አሁን ባልጠማ ሌላ ቀን መጠማቴ ይቀራልን፤ ደግሞስ ስንቱ ጐረቤቶቼ በውኃ ጥም ይተላለቁ ይመስልሃል:: ከዚያ ውኃ ቀድቼ በነበረ ይህን ጊዜ አንዳንድ ጉንጭ ሙሉ አቀምሳቸው ነበርሁ:: ዘነጋኸውን ያ ባለጠጋ ዘመዳችን ንጉሥ አስጠርቶት በሔደ ጊዜ ስለ በረሃው ጽናት ውኃ ጥም ይዞት አንድ ጠብታ ውኃ የሚያቀምሰኝ ሰው ባገኝሁ እያለ ሲያስቅስ ወድቆ አልቀረምን:: ሉቃስ ፲፮፡ ፳፬::

የዚህ ነገር ትዝ እያለኝ ብዙኅ አዘንሁ አልሁት::

ወዳጄ ልቤም ይህን ስነግረው ስቅስቅ ብሎ አለቀሰ:: እንባውም በጉንጬ ይወርድ ጀመር::

ወዳጄ ልቤ ሆይ፤ ስለ ምን ታለቅሳለህ፤ አሁን በነገርሁህ ነገር ነውን፤ ወይስ ሌላ ነገር ትዝ ብሎህ ነው አልሁት::

ሌላ ነገር ትዝ ብሎኝ አይደለም:: ነገር ግን የባለጠጋውን ነገር ብታነሣ የወደቀበት ስፍራ ትዝ አለኝና ነው::

እንዴት ያለ ነው አልሁት::

ስፍራውም እጅግ በረሃና ጐድጓዳ ስለ ሆነ መሬቱ እንደ እሳት ይግላል:: የፀሐይ ሙቀት ሲፋጅ ፀሐይ በታዋን ለቃ (ትታ) የወረደች ይመስላል::

ዳግመኛ የምድር አራዊት ሁሉ እባብም፣ ዘንዶም፣ ጊንጥም በየመንገዱ ዳር ተጋድመው የሰውን እግር ይጠብቃሉ።

በዚያ መንገድ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ምላሳቸው በውኃ ጥም ይታሠራል። ጥርሳቸውንም ያፋጫሉ። ወዲያም ወዲህም ቢመለከቱ አይዟችሁ የሚል አንድ ሰው ስንኳ አያገኙም። መዝ. ፻፵፫ ፬ – ፭።

በስተላይ ወገን ጥቂቶች መንደሮች ይታያሉ። ነገር ግን በዙሪያቸው እልም ያለ ገደል ነው። ሰውስ ይቅርና አሞራ ስንኳ አያልፍበትም። ኢዮብ ፳፰ ፯።

እግር ክፉ ነውና ምናልባት የኛም መንገድ ባለጠጋው በሔደበት የሆነ እንደ ሆነ እንዴት እንሆናለን ብዬ ያዘንሁበት ምክንያት ይህ ነው አለኝ።

በእውነትም ይህ ነገር እጅግ የሚያሳዝን ነው።

ነገር ግን ንጉሡ ባስጠራን ጊዜ የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያገኘን እንደ ሆነ ያንን እያየን ደጋ ደጋውን እንሔዳለን።

ትልቁስ ጭንቀት የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያላገኘን እንደ ሆነ ነው። ካርታውንም ካላገኘን ወደ አንዱ ፈረፈር ወድቀን እንቀራለን እንጂ ያ ባለጠጋ የሔደበትን በረሃ እንዘልቃለን ብለን አናስብም አልሁት።

እውነት ነው፤ ግን ለሁሉም ነገር የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልን አሜን አለኝ።

ይህንም ተነጋግረን መንገዳችንን ለመሔድ ጀመርን።

ምዕራፍ ፳፩
ስለ ዕድሜ ተራራ

ከዚህም በኋላ ዕድሜ የሚባለውን ተራራ ለማየት ሔድሁ። በጥጉ ቆሜ ብመለከት ሄኖክና ኤልያስ ወደ ጫፉ ወጥተው ፊጥ ብለው ተቀምጠው ይታያሉ። ዘፍጥ. ፭ ፳፬፤ ፪ ነገ. ፪ ፲፩።

መቼም አሳብ አይቀርምና፤ ምናልባት እኔም ብወጣ እንደርሳቸው ወደ ጫፉ እደርስ ይሆንን ብዬ ወደ ተራራው እግር ቀረብሁ።

ነገር ግን በዕድሜ ተራራ እግር የስንት ፍጥረቶች ሬሳ አየሁ ብላችሁ ታምኑኛላችሁን። ለማይና ምድር ወረቀት፤ መላእክት

ጸሐፊዎች፤ ባሕር ቀለም ሆኖ ተጽፎና ተቆጥሮ ያልቅ እንደ ሆነ ነው እንጂ አንድ ሰው ሊጽፈውና ሊቆጥረው አይችልም።

የሰው ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የእንስሳ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የአራዊት ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የአዕዋፍ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የተንቀሳቃሽ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ እነዚህ ሁሉ እንደ ቅጠል ረግፈው ይታያሉ።

ሬሳውንም ሁሉ በየወገኑ ካየሁ በኋላ ቀና ብዬ ወደ ዕድሜ ተራራ ብመለከት፤ እንስሳውም፣ አራዊቱም፣ አዕዋፉም፣ ተንቀሳቃሹም የሰው ወገን ሁሉ ወደ ዕድሜ ተራራ ለመውጣት ይፍጨረጨራሉ፤ ነገር ግን ያንን የዕድሜ ተራራ እስከ ጫፉ የወጣ ፍጥረት የለም።

እኩሉ ከተራራው መካከል ሲደርሱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና ጥቂት ከፍ እንዳሉ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና እንድ ጊዜ እንደ ተራመዱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና እንወጣለን ብለው ሲያስቡ ይወድቃሉ።

ይህንም አይቼ ብዙ አለቀስሁ።

ያ ወዳጄ ልቤ ግን እጅግ ቸኩሎ ነበረና እንሒድ እንጂ በዚህ ቆመን እንኖራለን።

ይህ አሁን የምታየው ሁሉ ላንተ እንግዳ ቢሆንብህ አታድንቅ፤ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ እንዲሁ ነው አለኝ።

ምንስ ቢሆን ክርስቲያን አይደለሁምን? ስለዚህ ይህን ሁሉ የሰው ሬሳ አይቼ ዝም ብዬ ብሔድ መልካም አይሆንምና ወደ ዛፉ እግር አርፈን ከዳዊት መዝሙር ጥቂት ልዘምር አልሁት።

ከዚህም በኋላ ዳዊቴን በጉልበቴ ላይ ዘርግቼ ልዘምር ጀመርሁ። እንዲህ እያልሁ

"ምንትኑ ውእቱ ሰብእ ከመ ትዝክሮ?
ወምንትኑ ዕጓለ እመሕያው ከመ ተሐውጾ?
ሕቀ እሕጸጽ እመላእክቲከ። መዝ. ፰ ፬ – ፭።
እስመ ኀልቀ በሕማም ሕይወትየ።
ወዓመትየኒ በገዓር።
ወደከመ በተጽናስ ኃይልየ።
ወእንቀልቀለ ኵሉ አዕጽምትየ። መዝ. ፴፩ ፲።
ወእቤ በልሳንየ ንግረኒ እግዚኦ ደኃሪትየ።
ምንት እማንቱ ኍልቆን ለመዋዕልየ።
ከመ አእምር ለምንት እጌኀር አነ።

ናሁ ብሉያተ ረሰይኮን ለመዋዕልየ::
ወአካልየኒ ወኢከመ ምንት በቅድሜከ::
ወባሕቱ ከንቱ ኵሉ ደቂቀ ዕጓለ እመሕያው::
ወከመ ጽላሎት ያንሶሱ ኵሉ ሰብእ::
ወባሕቱ ከንቶ ይትሀወኩ::
ይዘግቡ ወኢየአምሩ ለዘያስተጋብኡ::
በተግሣጽከ በእንተ ኀጢአቱ ታዛልፍኮ ለሰብእ::
ወመሰውካ ከመ ሣሬት ለነፍሶ::
ወባሕቱ ከንቶ ይትሀወኩ ኵሉ ሰብእ:: መዝ. ፴፱፥ ፫ – ፲፩::
ተዘከር ምንት ውእቱ ኃይልየ::
ቦኑ ለከንቱ ፈጠርኮ ለዕጓለ እመሕያው::
መኑ ሰብእ ዘየሐዩ ወኢይሬእያ ለሞት::
ወመኑ ዘያድኅና ለነፍሱ እምእደ ሲኦል:: መዝ. ፹፱፥ ፵፯ – ፵፰::
እስመ ኀልቀ ከመ ጢስ መዋዕልየ::
ወነቅጸ ከመ ሣዕር አዕጽምትየ::
ወመዋዕልየኒ ከመ ጽላሎት ኀለፈ::
ወእነሂ ከመ ሣዕር የበስኩ::
ንግረኒ ውኅዶን ለመዋዕልየ::
ወኢትሰደኒ በመንፈቀ ዓመትየ::
ወኵሉ ከመ ልብስ ይበሊ::
ወከመ ሞጣሕት ትዌልጦሙ ወይትዌለጡ:: መዝ. ፻፪፥ ፫ – ፳፮::
ተዘከር እግዚኦ ከመ መሬት ንሕነ::
ወሰብእሰ ከመ ሣዕር መዋዕሊሁ::
ወከመ ጽጌ ገዳም ከማሁ ይፈሪ::
እስመ መንፈስ ይወፅእ እምኔሁ ወኢይሄሉ እንከ::
ወኢየአምር እንከ መካኖ:: መዝ. ፻፫፥ ፲፬ – ፲፮::
ምንትኑ ውእቱ ሰብእ ከመ ታስተርኢ ሎቱ::
ዕጓለ እመሕያውሰ ዘተሐሰቦ::
ሰብእሰ ከንቶ ይመስል::
ወመዋዕሊሁኒ ከመ ጽላሎት የኀልፍ:: መዝ. ፻፵፬፥ ፬::

ይህንም ከጨረስሁ በኋላ ቆሜ የሬሳውን ብዛት እያየሁ አደንቅ ጀመርሁ::

ወዳጄ ልቤም ወደ እኔ ቀርቦ እንዲህ የሚያስደንቅህ የሞቱት ሰዎች ነገር ነውን? አለኝ::

አዎን፤ አንተስ፤ አልሁት::

እኔስ የሚያስደንቀኝ የሄኖክና የኤልያስ ነገር ነው አለኝ::

እንደምን? አልሁት::

የዕድሜ ተራራን ወጥተው ወደ ጫፉ ከደረሱ በኋላ ተደላድለው አይቀመጡምን? እንዲህ አጉል አቀማመጥ ተቀምጠው ቍልቍል፥ ቍልቍል ሲመለከቱ ቢወድቁ እንደምን ሊሆኑ ነው:: እነዚህ ሰዎች ያልወደቁ እንደ ሆነ ምን ተናገር በለኝ አለኝ::

እውነትህ ነው፤ አጉል አቀማመጥ ተቀምጠዋል:: ነገር ግን ቢወድቁስ ባይወድቁስ እኛ ምን ቸገረን? ከወደቁማ ሥጋቸውስ ለመቃብር ይገኛልን? ደግሞም እነዚህ ሰዎች ይህን የዕድሜ ተራራ በገዛ ኃይላቸው ሊወጡ ባልቻሉም ነበር:: ስለዚህ ያወጣቸው ጌታ ያውቅላቸዋል:: ራእ. ፱፥ ፮::

ግን ሁሉንም በዓይን ለማየት ያብቃን፤ በጆሮም ለመስማት ያብቃን:: አሁንስ መንገዳችንን እንሒድ:: ምንም ቢሆን የደቡብን ሀገር ሳናይ ወዳገራችን አንመለስም አልሁት::

ምዕራፍ ፳፪
ስለ ደቡብ መንገድ

ከዚህም በኋላ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድሁ::

የደቡብ ሀገር ሰፊ ሜዳ ነበረና በእግሬ ሔጄ ወደ አሰብሁበት እንዳልደርስ አወቅሁ::

ስለዚህ አንዲት ሲጋር በቅሎ ገዛሁና ስሟን ማንበብ ብቻ ብዬ አወጣሁላት::

በሁለት ዓይን ልጓም ለጉሜ ወዳጄ ልቤን አፈናጥጬ አንድ ጊዜ ሾጥ ባደርጋት የሚበልጠውን ሜዳ አሳለፍሁት::

በዚያም ምርማሪ የሚባል ሣር የበቀለበት መስክ አገኘሁ:: ይህ መስክ የማነው ብዬ ብጠይቅ የባሻ ማስተዋል ነው አሉኝ:: እርሳቸውስ ደግ ሰው ናቸው:: አንድ አፍታ ባግጣት የሚቆጡኝ አይመስለኝም ብዬ ልጓሟን አውልቄ ለቀቅኋት:: ጥቂትም እንደ ነጩች እንደ ገና ለጉሜ አስግር ጀመርሁ::

ነገር ግን የደቡብ ሀገር እጅግ ሰፊ ስለ ሆነ ፊት ለፊት አልዘልቀውም ብዬ ባንድ ወገን አቋርጬ ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ። ወዳጄ ልቤም ምነው ባቋራጭ መንገድ ተመለስህ፤ ይህን ጊዜ እኔ ብዬህ በሆነ እልክህ ይመጣ ነበረ አለኝ።

እንኳን እንኳን አንተ እንደ ለለቸኸኝ አውቄ ወደ ምሥራቅ ሀገር ሔደን ወዳጆቻችንን ሁሉ ተሰነባብቼን ወዳገራችን እንድንመለስ ብዬ ነው እንጂ ለሌላ ነገር ብዬ አይደለም አልሁት።

ይህስ ከሆነ መልካም ነው አለኝ።

ምዕራፍ ፳፫
ስለ መሰነባበት

ይህንም ከተነጋገርን በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ደረስሁ። የምሥራቅ ሀገር ግን ለበቅሎ የማይመች ወጣ ገባ መሬት ነበረና በቅሎዬን ማንበብ ብቻን ለሊቀ ካህናት መራቀቅ ሸጥሁላቸው። በእግሬም ለመሔድ ጀመርሁ። ነገር ግን ዱሮ በቅሎ ተለመደና እግሬ ይደካክም ጀመረ።

ከዚህም በኋላ እያዘገምሁ ወደ ድኅነት ቤት ደረስሁ። ባየኝ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። ከሰላምታም በኋላ ስለ ልጆቼና ስለ ሚስቴ ጤና ጠየቀኝ።

ደኅና ናቸው፤ እግዚአብሔር የዕለት ምግብና ያመት ልብስ አልነሣቸውም አልሁት። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፰።

ከዚህም በኋላ ወደ ቤት ገባን። እርሱም ቶሎ ብሎ እንጀራውን በሌማት፤ ጕመኑን በድስት አድርጐ አቀረበልኝ።

እኔም ባርከህ ቀድስህ ስጠኝ ብዬ ፈጣሪዬን ለምኜ እስክጠግብ በላሁ።

ከበላሁም በኋላ ይህን የበላሁትን ለጤና አድርግልኝ፤ በመንግሥተ ሰማያትም መንፈሳዊ ምግብ እንድትመግበኝ እለምንሃለሁ ብዬ ፈጣሪዬን አመስግኜ ወደ መኝታ ቤቴ ሔድሁ።

በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ድኅነትም ብዙ መንገድ ሸኘኝ።

ምክርም መከረኝ፤ ምክሩም እንዲህ ነበር።

ብልጥግና የሚባል ወምበዴ ተነሥቶ ሰውን ሁሉ ሊፈጅ ነው። አሁንም አንተ ተጠንቅቀህ ሒድ አለኝ። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፱ – ፲።

እንደምን አድርጌ እጠነቀቃለሁ። እነሆ አንተ እንደምታየኝ ባዶ እጄን ነኝ። ቢመጣብኝስ በምን እመልሰዋለሁ አልሁት።

እርሱም ወደ ቤቱ እየሮጠ ተመልሶ ይበቃኛል የሚባል አሮቄውን ይዞልኝ መጣ። ያንንም በጫንቃዬ ላይ አድርጌ እየተጐማለልሁ ሔድሁ።

ትሕትናንም ለመሰናበት ሔድሁ። ተሰነባብተንም ስሔድ ስለ መንገዴ መከረኝ።

ምክሩም እንዲህ ነበር።

በዚህ ወራት ትዕቢት የሚባል አንበሳ ከበረሃ መጥቶ መንገደኞችን ሁሉ እየሰበረ ሊጥል ጀምሯል። አሁን ስትሔድ ስንኳ ብዙ ሬሳ ወድቆ ታገኛለህ። አንተ ግን ተጠንቅቀህ ሒድ አለኝ።

እነሆ አንተ እንደምታየኝ በእጄ መሣሪያ የለኝም። እንደምን ልጠንቀቅ አልሁት።

በዚያ ጊዜ አላዋቂ ነኝ የምትባል ሽጉጡን ከወገቡ አውልቆ ሰጠኝ። ያንንም ታጥቄ ያላሳብ መንገዴን ሔድሁ።

ብላታ ቸርነትንም ለመሰናበት ሔድሁ። እርሳቸውም ሸኝተውኝ ሲመለሱ ስለ መንገዴ መከሩኝ። ምክሩም እንዲህ ነበር።

ንፍገት የሚባል አቦ ሸማኔ እጅግ ከፍቷልና ተጠንቅቀህ ሒድ አሉኝ።

ያለ መሣሪያ እንዴት አድርጌ ለመጠንቀቅ እችላለሁ አልኋቸው።

ያለውን መስጠት የሚባል ጋሻቸውን ከክንዳቸው አውልቀው ሰጡኝ። እኔም ያንን አንግቤ ያለ ፍርሃት ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፬
ስለ ወንጌል መሰነባበት

ከዚህም በኋላ የምእመን ሚስት የነበረችውን ወንጌልን ለመሰናበት ያለችበትንስ ስፍራ አስጠይቄ ሔድሁ። ባየችኝም ጊዜ እያለቀሰች ወደ እኔ መጣች። ከሰላምታም በኋላ ወደ ቤት እንግባ አለችኝ።

እኔ ግን ቸኩየ ነበረና እዚሁ ተሰነባብተን ልሒድ አልኋት።

ምነው ወዳጄ፤ ይህን የሚያህል ዘመን ተለያይተን ኖረን መቼ ተጫወትንና ልሒድ ትላለህ። ስንኳን አንተ ማንም ወደ እኔ ቢመጣ ሳያድር አይሔድም አለችኝ። ዮሐ. ፮፥ ፴፯።

እኔም እሺ ብዬ ወደ ቤት ገባሁ:: ጨዋታም ጀመርን:: እቴ ወንጌል ሆይ፤ እንደምን ነሽ፤ ተጽናናሽን አልኳት::

የሞተ ተጐዳ እንጂ፤ የቆመ ምን አለበት:: ባሌንም ከሀገር አስወጥተው የለደዱት ሰዎች ዋና ዋናዎቹ ሲቀሩ፤ ሁሉም እየመጡ እግሬ ሥር እየወደቁ «ማሪን» አሉኝና ማርኳቸው አለች:: ማቴ. ፳፮፥ ፯::

ካሣ እየተቀበልሽ ነውን አልኳት::

አልተቀበልሁም አለች::

እንግዲያማ ስለ ምን ማርሻቸው አልኳት::

አለቃ መመለስንና ቄስ ገበዝ ማመንን አማላጅ ልከው ቢያስጨንቁኝ ማርኳቸው አለችኝ::

እነዚያማ ከመጡ ምን ይደረጋል:: መቼም የሞተ ሰው ከኀለኛው ቀን በቀር አይነሣም:: ደግ አድርገሻል:: ከዚያ ወዲህሳ ፍቅር ናችሁን፤ ልብሽ ጥቂትም ቂም አልያዘምን አልኳት::

ኸረ ወዲያ በስመ አብ በል ወንድሜ:: አንድ ጊዜ ከታረቅሁ በኋላ ቂም የሚሉ ነገር ወዴት አውቃለሁ:: አባቴ እግዚአብሔርም እንዲሁ ነው:: ኢሳ. ፩፥ ፲፰::

ከምዕራብ ሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው በደማስቆ ከተማ ሸፍቶ ያባቴን አሽከሮች ሁሉ እያሰረ ወደ ኢየሩሳሌም ይሰዳቸው ነበረ::

አባቴም ይህ ነገር ቆጭቶና በከተማው አጠገብ መብረቅ የሚባለውን መድፍ ጠምዶ ቆየው::

ነገር ግን አባቴ እጅግ ርኅራኄ ያበዛ ነበርና እንዳይሞት ብሎ እርሳሱን አውጥቶ ባሩድ ብቻ ነበረ::

ጳውሎስም አሳቡን ጥሎ ሲሔድ ያንን መብረቅ የሚባለውን መድፍ ተኰሰበት::

በዚያ ጊዜ በድንጋጤ እስከ ሦስት ቀን ድረስ ወድቆ አደረ:: አሽከሮቹም አንዱ ባንዱ ላይ እየተነባበሩ ወደቁ::

አባቴም በቶሎ ከምድር አንሥቶ ይዞ ብዙ ወቀሳ ከወቀሰው በኋላ ምሕረት አደረገለት:: ከዚያ ወዲህ የሁለቱ ፍቅር ርጥብ ያቃጥላል::

ከፍቅራቸውም ጽናት የተነሣ የውጭ ሀገር ሚኒስትር አድርጎ ሾመው:: የሐዋ. ፱፥ ፩ – ፲፭::

ወዳጄ ሆይ፤ ከታረቅን በኋላ ቂም አናውቅም፤ የዘር ነው አለችኝ::

ወንጌል ሆይ፤ ይህስ ትልቅ ነገር ነው:: ይህን ያህል ነገር ሰምቼ ደስታውንም አልችለው:: አሁንም ማደሬ ካልቀረ ስለ ደስታዬ በዘፈን ሳሞግስሽ ልደር አልኳት::

ከበረታህማ መልካም ነው:: ግን መንገደኛ ነህና ይደክምሃል ብዬ አስባለሁ አለች::

ምዕራፍ ፳፭

ወንጌልን በዘፈን ስለ ማሞገስ

ከዚም በኋላ የወንጌል ቤተ ሰዎች ሁሉ ተጠርተው መጡ:: እኔም ልዘፍን ጀመርሁ::

በዚህ ያላችሁ ልጁም ዐዋቂውም አንድ ጊዜ እጃችሁን አውጡና አጨብጭቡ:: ከበሮውንም ድልቅ ድልቅ አድርጉት:: እንግዴህ ያለ ዛሬ አንገናኝም አልኳቸው::

እነሱም እጃቸውን ችብ ችብ ሲያደርጉ እኔ በመካከል ቆሜ እንደዚህ እያልሁ አወርድላቸው ጀመርሁ::

ይገርሽ ወደ ሰማይ፣
ይገርሽ ወደ ሰማይ::
አንች አጋዳይ፣
አንች አጋዳይ፣
ይገርሽ ወደ ሰማይ::
ሰዎች በቤታቸው ሲተማመኑ ዋሉ፣
ደጅ ለመታ ሁሉ ከፈተች እያሉ:: ማቴ. ፯፥ ፰::
ከጌታው ተጣልቶ አስታርቂኝ ሲልሽ፣
ዶሮ ሲጮህ መጥቶ ገባ ከቤትሽ:: ማር. ፲፬፥ ፸፪::
ይህን ወሬ ሰምቶ ከገዛ አሽከርሽ፣
በንጨት ታንቆ ሞተ የፈታሽ ባልሽ:: ማቴ. ፳፯፥ ፭::
ቀምበርሽ ቀላል ነው እያሉ ሲያሙሽ፣
ከሌሎቹ ይልቅ በዛ መከርሽ:: ማቴ. ፲፭፥ ፳፩ – ፳፰::
መከሩስ ብዙ ነው አሁን እንዳልሁት፣
እንክርዳዱን ነቅለሽ ብትጥይለት:: ማቴ. ፲፫፥ ፳፱::
ለመከሩ ሥራ እኔ እንዳልመጣልሽ፣
አዲስ ሚስት አግብቼ እንዲህ ቀረሁብሽ:: ሉቃ. ፲፬፥ ፳::

ሌላ ስንኳ አይደለች ዓለሚቱ ናት፣
አንችን የማትወድሽ ጠላትሽ ከጥንት። ዮሐ. ፲፭፥ ፲፰።
እናንተ ሁለታችሁ ብትታረቁልኝ፣
መጥቼ አይሽ ነበር ጊዜ ሲመሽልኝ።
ለጨዋ ላማላጅ ዕርቅ እንቢ ብላችሁ፣
ለልጆቻችሁም ቂም አተረፋችሁ። ፩ ዮሐ. ፫፥ ፲።
ለኔስ ትዝ የሚለኝ የናፈቀው ልቤን፣
ልጅሽን ጳውሎስን የዳርሽበት ዘመን፤ ዮሐ. ፳፯፥ ፩።
ወደ ሮሜ ሰዎች ተልኮ ነበረ፣
ወደ ቆሮንቶስም ተልኮ ነበረ፣
ወደ ገላትያም ተልኮ ነበረ፣
ወደ ኤፌሶንም ተልኮ ነበረ፣
ወደ ፊልጵስዩስ ተልኮ ነበረ፣
ወደ ቆላስይስ ተልኮ ነበረ፣
ወደ ተሰሎንቄም ተልኮ ነበረ፣
ለጢሞቴዎስም ተልኮ ነበረ፣
ደግሞ ለቲቶ ተልኮ ነበረ፣
ለፊልሞናም ተልኮ ነበረ፣
ለዕብራውያንም ተልኮ ነበረ፣
በሐምሌ አምስት ቀን ሮም ላይ ተዳረ። ገድለ ሐዋርያትን ይመልከቱ።
ንጉሥ ለጡት እሉ የምሥራቹን፣
ነጫጭ ልብስና የወርቅ ዘውዱን። ፪ ጢሞ. ፬፥ ፳።
እንግዲህ ጳውሎስ ቀረ መታየቱ፣
ብቅም አይል እሉ ከሙሽራ ቤቱ። የሐዋ. ፳፰፥ ፳፭።
እጅግ አድጋ ነበር የሚያገባት እጥታ፣
እርሱ ጸደቀባት እንዳትኖር ገልሙታ።
እርሱ ከሚስቱ ጋራ ሁልጊዜ ደስታ፣
እናቱ ስታለቅስ የሚጠራት እጥታ።
ጴጥሮስ ይመስለኛል ከሰው ሁሉ እጭር፣
ጳውሎስ ሲያገባ መዘሙር ሲዘምር።
ባንገቱ ሲዘፍን የሮም ወታደር፣
በንጨት ላይ ተሰቅሎ ቁልቁል ያይ ነበር።

ገድለ ሐዋርያትን ይመልከቱ።
ታናሽ ታላቅ ሥጋ ሞልቶልሽ በቤትሽ፣
ምላስ ሥጋ ብቻ ምነው ማስቀረጥሽ። ስንክሣር ይመልከቱ።
የቤትሽን ሥራት ኖሯል ባላውቀው፣
ስምበር ሥጋ ለካ በስተኋላ ነው። ስንክሣር ይመልከቱ።
ለዚያ ለወታደር ማን ነገረው ብላት፣
ምላስ አምጡ ይላል ታናሽ ሲያቀርቡለት። ስንክሣር ይመልከቱ።
ከጀርመኖች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ከንግሊዞች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ከፈረንሳይ ሰዎች ቆይታ አደረግሽ፣
ከሮሞችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ከግሪኮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ከመስኮቦች ጋራም ቆይታ አደረግሽ፣
ከስዊድኖችም ቆይታ አደረግሽ፣
ከአሜሪኮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ባሕሩንም ሁሉ በመርከብ ዞረሽ።
ካገኘሽው ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ከምስሮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ከኢትዮጵያም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፣
ከአፍሪቃም ክፍሎች ቆይታ አደረግሽ፣
ወዳጅሽ የቱ ነው ደግሞስ ጠላትሽ፣
የልብሽን ምሥጢር ከመረመሩሽ። ማቴ. ፳፰፥ ፲፱።
ለነገሩ አልሁ እንጂ አንቺማ ምን ዕዳሽ፣
ለሁሉ የሚሆን ብዙ ስፍራ ሳለሽ። ዮሐ. ፲፬፥ ፩ – ፪።
አንችን ተማምኜ ተጣላሁ ከሰይጣን፣
ጠበቃ እንድትሆኝ ኋላ በፍርድ ቀን። ዮሐ. ፳፥፶፩
ዕዳ እንኳ ብገባ ጌታሽ ይከፈልልኝ፣
ወዳጅሽን እኔን እሥሮ እንዳያኖረኝ። ማቴ. ፳፥ ፳፭ – ፳፯።
ከዚህ ቀድሞ አባቴን ከነገር አግብቶት፣
ብዙ ዕዳ፤ ብዙ ዕዳ ጌታሽ ከፈለለት። ኤፌ. ፪፥ ፲፪።
ብትረሽው ነው እንጂ የጌታሽ ባሪያ ነኝ፣
በጲላጦስ ሹመት ዓርብ ቀን የገዛኝ። ገላ. ፫፥ ፲፫።

አፈራስሁ እንጂ ሚስቴን ዓለሚቱን፣
አገባሽ ነበረ አንችን በቃል ኪዳን።
ዘመድ ወዳጆቼ ጥንቱን ግን ሲመክሩኝ፣
እርሷን ብታገባ ዕድሜህ ያጥራል አሉኝ። ማቴ. ፲፥ ፵፩።
አግባት ባሉኝ እንጂ የዚያ መች ቸገረኝ፣
ካንች ተጋብቼ ብሞትም ግድ የለኝ። ማቴ. ፲፥ ፵፫።
ከባሪያ መጋባት ነውር መስሎኝ ነወይ፣
እኔ ባንች ገንዘብ ጌታ እሆን የለሞይ። ዮሐ. ፰፥ ፴፪።
የጌታሽም መንግሥት በምትወጅው፣
እኩል ናቸው አሉ ባሪያና ጌታው። ቆላ. ፫፥ ፲፩።
ካመት ዓመት ድረስ ግብር እየበሉ፣
የጌታሽ ቤት ሥጋ አያልቅም ይላሉ። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፮።
ሥጋ ከነደሙ አትብሉ ይላሉ፣
ባንች ጌታ ቤት ግን አይሰኝም አሉ። ዮሐ. ፮፥ ፶፩።
ሥጋ አትብሉ ያለው ማናቸው ሀኪም ነው፣
ሥጋማ ካልበላ ምን ጤና አለው ለሰው። ዮሐ. ፮፥ ፶፫።
እኔ ስነግራችሁ ብትሰሙ ምነው፣
ሥጋ አትብሉ ማለት ያጣ ወሬ እንጂ ነው። ዮሐ. ፮፥ ፷፫።
እኔስ ከሐኪሞች ያገኘሁት ጥበብ፣
የእጅን እድፍ ሁሉ ቶሎ ቶሎ ማጠብ።
እጅግ ያስጠይፋል ያለኛል በሞትሁት፣
እጅን ሳያጠሩ ሥጋ ቆርጦ መብላት። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፱።
የከሳ የነጣ አትወጅሞይ ከቶ፣
መልኩን ካላየሽው ተኩሎ ተቀብቶ። ማቴ. ፮፥ ፲፯።
እመቤት ናት ብሎ ሲያወራ ሰው ሁሉ፣
ተሰውረሽ ውለሽ ተመጸወትሽ አሉ። ማቴ. ፮፥ ፫ – ፮።
የብርሽን ሣጥን ብል እንዳይበላው፣
ከምድሩ ወደ ላይ ከፍ ከፍ አድርጊው። ማቴ. ፮፥ ፳።
ተበልቶ የማያልቅ ድግስ ደግሰሽ፣
ያገሩን ሰው ሁሉ ግቡልኝ ብለሽ፣
ያደባባዩን በር እንዲህ አጥብበሽ፣
ልግባ ልግባ ሲሉ ሁሉም ሞቱልሽ። ማቴ. ፳፪፥ ፲፬ – ፴፪፤ ፩፥ ፲፬።

የነዚያ ሰዎች ደም ፍዳው ደረሰብሽ፣
እዩው ዛሬ አንድ ሰው አይገባ በበርሽ። ፩ ጢሞ. ፬፥ ፩ – ፫።
አንድ ዓይን ነሽ አሉ መልክሽ አያምር፣
ይዘሻል መሰለኝ የመስተፋቅር። ማቴ. ፳፮፥ ፳፱።
ባላገሮች ሁሉ ተማማሉብሽ፣
ወደ አረመኔ ሀገር ወስደው ሊጥሉሽ። የሐዋ. ፲፫፥ ፵፮።
እኒያስ ባያውቁ ነው ባይጠረጥሩሽ፣
ካረመኔ ወገን ትውልድ እንዳለሽ። ማቴ. ፳፫፥ ፲፭።
ወዴት ባገኘሁት እንድጠይቀው፣
ጳውሎስ ነው አሉ ዘርሽን የሚያውቀው። ሮሜ. ፲፩፥ ፲፫።
ትውልድሽ ቢጠፋኝ ምንም ባላውቀው፣
መጀመሪያው ግንዱ ቆርነሌዎስ ነው። የሐዋ. ፲፥ ፩ – ፵፰።
ይገፔሽ ወደ ሰማይ፣
ይገፔሽ ወደ ሰማይ፣
አንች አጋዳይ፣
ይገፔሽ ወደ ሰማይ።

እንግዲህም ስንዘፍን ሌሊቱ ወሰል አለ። በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ከወንጌልም ጋራ ለመሰነባበት ስንነጋገር ወዳጄ ሆይ፤ ስንቅ ይዘሃልን አለችኝ። ምንም የለኝም አልኋት።

እንዴት ያለህ ክፉ ሰው ነህ። ብዙ ምሥጢር ተጫውተን ሳለን እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ዝም ብለህ ትሔዳለህን፤ እንግዲህ ወዲህ እንደዚህ ያለ የልግም ሥራ አትሥራ።

አሁንም አንድ አፍታ ቆየኝ አለችኝና ወደ ቤቷ እየሮጠች ሔዳ የስንዴ እንጀራና ጥቂት የወይን ጠጅ ይዛልኝ መጣች። በዚህ ሀገር የስንዴ እንጀራ ውድ ነው ባደርህበትም ስፍራ በሥጋ ብትለውጠው ይለወጣል። እያለች በልብሴ አስቋጥራ ሰደደችኝ።

ምዕራፍ ፴፮
ስለ ፍቅር መሰነባበት

ከዚህም በኋላ ፍቅር ታሞ ወደ ነበረበት ሀገር ሔድሁ። እርሱም ትንሽ የሽማ ቁራጭ በራሱ ላይ አስሮ ባደባባይ ኩርምት ብሎ ተቀምጦ ነበር።

እፈራለሁ እንጂ ሚስቴን ዓለሚቱን፣
አገባሽ ነበረ አንችን በቃል ኪዳን።
ዘመድ ወዳጆቼ ጥንቱን ግን ሲመክሩኝ፣
እርሷን ብታገባ ዕድሜህ ያጥራል አሉኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፩።
አግባት ባሉኝ እንጂ የዚያ መች ቸገረኝ፣
ካንች ተጋብቼ ብሞትም ግድ የለኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፰።
ከባሪያ መጋባት ነውር መሰለኝ ነወይ፣
እኔ ባንች ገንዘብ ጌታ እሆን የለሞይ። ዮሐ. ፰፥ ፵፪።
የጌታሽም መንግሥት በምትወጅው፣
እኩል ናቸው አሉ ባሪያና ጌታው። ቆላ. ፫፥ ፲፩።
ካመት ዓመት ድረስ ግብር እየበሉ፣
የጌታሽ ቤት ሥጋ አያልቅም ይላሉ። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፪።
ሥጋ ከነደሙ አትብሉ ይላሉ፣
ባንች ጌታ ቤት ግን አይለኝም አሉ። ዮሐ. ፮፥ ፶፬።
ሥጋ አትብሉ ያለው ማናቸው ሀኪም ነው፣
ሥጋማ ካልበላ ምን ጤና አለው ለሰው። ዮሐ. ፮፥ ፶፫።
እኔ ስነግራችሁ ብትሰሙ ምነው፣
ሥጋ አትብሉ ማለት ያባ ወሬ እንጂ ነው። ዮሐ. ፮፥ ፶፰።
እኔስ ከሐኪሞች ያገኘሁት ጥበብ፣
የእጅን እድፍ ሁሉ ቶሎ ቶሎ ማጠብ።
እጅግ ያስጠይፋል ያሰኛል በሞትሁት፣
እጅን ሳያጠሩ ሥጋ ቆርጦ መብላት። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፱።
የከሳ የነጣ አትወጅሞይ ከቶ፣
መልኩን ካላየሽው ተኩሎ ተቀብቶ። ማቴ. ፮፥ ፲፯።
እመቤት ናት ብሎ ሲያወራ ሰው ሁሉ፣
ተሰውረሽ ውለሽ ተመጸወትሽ አሉ። ማቴ. ፮፥ ፫ – ፬።
የብርሽን ማጥን ብል እንዳይበላው፣
ከምድሩ ወደ ላይ ከፍ ከፍ አድርጊው። ማቴ. ፮፥ ፳።
ተበልቶ የማያልቅ ድግስ ደግሰሽ፣
ያገሩን ሰው ሁሉ ግቡልኝ ብለሽ፣
ያደባባዩን በር እንዲህ አጥብበሽ፣
ልግባ ልግባ ሲሉ ሁሉም ሞቱልሽ። ማቴ. ፮፥ ፲፬ – ፳፬፤ ፩፥ ፲፬።

የነዚያ ሰዎች ደም ፍዳው ደረሰብሽ፣
እዩው ዛሬ አንድ ሰው አይገባ በበርሽ። ፩ ጢሞ. ፬፥ ፩ – ፫።
አንድ ዓይን ነሽ አሉ መልክሽ አያምር፣
ይዘሻል መሰለኝ የመስተፋቅር። ማቴ. ፫፥ ፳፱።
ባላገሮች ሁሉ ተማማሉብሽ፣
ወደ አረመኔ ሀገር ወስደው ሊጥሉሽ። የሐዋ. ፲፫፥ ፵፮።
እኒያስ ባያውቁ ነው ባይጠረጥሩሽ፣
ካረመኔ ወገን ትውልድ እንዳለሽ። ማቴ. ፳፰፥ ፲፱።
ወዴት ባገኘሁት እንድጠይቀው፣
ጳውሎስ ነው አሉ ዘርሽን የሚያውቀው። ሮሜ. ፲፩፥ ፲፫።
ትውልድሽ ቢጠፋኝ ምንም ባላውቀው፣
መጀመሪያው ግንዱ ቆርነሌዎስ ነው። የሐዋ. ፲፥ ፩ – ፵፰።
ይገፎሽ ወደ ሰማይ፣
ይገፎሽ ወደ ሰማይ፣
አንች አጋዳይ፣
ይገፎሽ ወደ ሰማይ።

እንግዲህም ስንዘፍን ሌሊቱ ወለል አለ። በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ከወንጌልም ጋራ ለመሰነባበት ስንነጋገር ወዳጄ ሆይ፤ ስንቅ ይዘሃልን አለችኝ። ምንም የለኝም አልኋት።

እንዴት ያለህ ክፉ ሰው ነህ። ብዙ ምሥጢር ተጫውተን ሳለን እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ዝም ብለህ ትሔዳለህን፤ እንግዲህ ወዲህ እንደዚህ ያለ የልግም ሥራ አትሥራ።

አሁንም አንድ አፍታ ቆየኝ አለችኝና ወደ ቤቷ እየሮጠች ሔዳ የስንዴ እንጀራና ጥቂት የወይን ጠጅ ይዛልኝ መጣች። በዚህ ሀገር የስንዴ እንጀራ ውድ ነው ባደርህበትም ስፍራ በሥጋ ብትለውጠው ይለወጣል። እያለች በልብሴ አስቋጥራ ሰደደችኝ።

ምዕራፍ ፳፮
ስለ ፍቅር መሰነባበት

ከዚህም በኋላ ፍቅር ታሞ ወደ ነበረበት ሀገር ሔድሁ። እርሱም ትንሽ የሸማ ቁራጭ በራሱ ላይ አስሮ ባደባባይ ኩርምት ብሎ ተቀምጦ ነበር።

እኔንም ባየ ጊዜ ባንድ እጁ ምርኩዙን ባንድ እጁ ምድሩን ይዞ በግድ ተነሣና ሊቀበለኝ መጣ። መልኩም ሁሉ ተለዋውጦአል።

እኔም ፍቅር መሆኑን አጣሁት፤ እንዲያውም ክብቶች የሚመስከት ሽማግሌ መስሎኝ ነበረ።

እርሱ ግን ወደኔ ቀርቦ አንገቴን አቅፎ ይስመኝ ጀመረ።

ኧረ ማን ትባላለህ አልሁት።

ምነው ዘነጋኸኝን፤ እኔ ፍቅር አይደለሁምን። አንተ እንዴህ የዘነጋኸኝ ሌላውማ ያለሁም የሌለሁም አያስበኝም አለኝ።

በዚያ ጊዜ ራሴን ይዤ እጮህ ጀመርሁ።

ዋ ወንድሜ ሆይ፤ የእኔ መከራ በቁም ተነጋግረነው አያልቅምና ይልቅ ጥቂት አረፍ ብለህ እንጫወት አለኝ።

ከዚህም በኋላ ወዳንድ ስፍራ ሔደን ተቀመጥንና ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ ዛሬ እንደምን ነህ አልሁት። እግዚአብሔር ይመስገን ዛሬ ደኅና ነኝ።

ነገር ግን ያን ጊዜ ራሴን ሲመቱኝ ሹመት የሚባለው አጥንት በራሴ ውስጥ ተሰብሮ ቀርቶ ነበርና ጤና የሚያሳጣኝ እርሱ ብቻ ነው። በተረፈ ደኅና ነኝ አለኝ።

ታነክሳለህና አልሁት።

አዎን፤ ሐሜት በሚባል ሾተል ቋንጃዬን መትተውኝ ነበረና እርሱ እንደ ገና እያመረቀዘ ያስነክሰኛል። ደግሞ ጉቦ በሚባል ክርናቸው ልቤን አሽተውኝ ነበረና እርሱ ሳል ተክሎብኝ ሔደ አለኝ።

ምነው፤ መተው የሚባለውን ቅቤ እየጠጣህ አትሞክረውምን አልሁት።

ወንድሜ ሆይ፤ መቼ ሳልሞክረው ቀረሁ።

ነገር ግን ይኸ መተው የሚባል ቅቤ ብዙ ቀን የኖረ ሆነና ገና ሲሸተኝ ያንገፈግፈኛል አለኝ።

እንኪያውማ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

ቅጣት የሚባል ሰው መድኀኒቱን ያውቀዋል ሲሉ ሰምቻለሁ። ስለዚህ ወደርሱ ሔጄ አንድ ዓመት ያህል ወህኒ በሚባል እልፍኙ

አግብቶ አስራት የሚባለውን መድኀኒት እያጠጣ ነቅሎ ቢጥልልኝ ይሻለኝ ይሆናል ብዬ አስባለሁ፤ አለኝ። መልካም ነው። ይህ ካልሆነ አትድንም አልሁት።

ፍቅር መለሰ፤ ወንድሜ ሆይ፤ ከሁሉም ይልቅ እጅግ የሚያመኝ በራሴ ውስጥ ተሰብሮ የቀረ ሹመት የሚባለው አጥንት ነው አለኝ።

እየሠሩ መብላት ለሚባለው ሀኪም አታሳየውምን አልሁት።

ወደ ሀኪም ከመሔድማ አንድነት በሚባለው ወረንጦ ይዞ ሳብ ቢያደርጉት በገዛ እጁ ወጥቶ ይወድቅ አልነበረምን አለኝ።

እስከዚያ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

እየተበሳበሰ በገዛ እጁ ቢወጣልኝ በማለት ነዋ አለኝ።

አሁን እኔ በዚህ አንድነት በሚባለው ወረንጦ ይዤ ብስበው ይወጣ እንደ ሆነ ልሞክርልህ አልሁት። ተው ተው፤ ብቻህን አይሆንልህም።

እንዲያውም ይናጋና እንደ ገና ያመኛል። እግዚአብሔር በፈቀደ ጊዜ ቢወጣልኝ ይሻለኛል አለኝ።

ከዚህም በኋላ ተሰነባብተን መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፯

ስለ ፍቅር ምክር

ከፍቅርም ተሰነባብቼ ጥቂት መንገድ ከሔድሁ በኋላ ፍቅር እንደ ገና ሲጣራ ሰማሁና ዘወር ብል ምርኩዙን ይዞ እንክል እንክል ሲል አየሁት።

እኔም ድምጤን ከፍ አድርጌ ኧረ ምን ሆነሃል ብለው ጥቂት ጉዳይ ረስቻለሁና አንድ ጊዜ መለስ በል አለኝ።

እኔም በቶሎ ተመልሼ አሁን ባሁን ምን ጉዳይ አገኘህ አልሁት።

ትንሽ ምክር ልምክርህ ብዬ ነው አለኝ።

ወዳጄ ሆይ፤ እግዚአብሔር ያስብልህ።

እንደምን ያለ ምክር ትመክረኛለህ አልሁት።

ከሰው ጋራ አትጣላ፤ ሰውን ስለ ሃይማኖቱና ስለ ምግባሩ አትንቀፈው። እርሱም ያንተን ሃይማኖትና ያንተን ምግባር ይነቅፈዋልና። ሮሜ. ፫፥ ፰።

ክፉ ለተናገረ ክፉ አትመልስ። ፩ ጴጥ. ፫፥ ፱።

ጥበብን እሻት፤ ታገኛታለህም። ምሳ. ፬፥ ፩–፺።

ከቅዱስ መጽሐፍ ባልተገኘ በማይረባ ነገር አትከራከር። ፪ ጢሞ. ፪፥ ፳፫።

ከሁሉ ጋራ ተፋቀር። ፩ ጴጥ. ፬፥ ፰።

እውነቱን በሐሰት አትለውጥ። ዕብ. ፲፥ ፳፮።

ከሚያለቅስ ጋራ አልቅስ፤ ደስ ከሚለው ጋራ ደስ ይበልህ። ሮሜ. ፲፪፥ ፲፭።

ከሁሉ የሚበልጥ እግዚአብሔርን፣ ሞትንና መቃብርን፣ መንግሥተ ሰማያትንና ኩነኔን ሁልጊዜ አስባቸው አለኝ።

ሁሉም ይሆናል፤ ነገር ግን ከሁሉ ጋራ ተፋቀር ስላልከው ነገር በሃይማኖት የማይመስሉኝ በምግባር የማይተባበሩኝ ብዙ ሰዎች አሉ። እነዚያን ሁሉ መውደድ እንደምን ይሆንልኛል አልሁት።

ይህንስ የሚያስረዳ ነገር ከቅዱስ መጽሐፍ ክፍል ላንብብልህ ብሎ ሊያነብ ጀመረ። መንግሥተ ሰማያት በርሻው መልካም ዘር የዘራ ሰውን ትመስላለች፤ ሰዎቹም በተኙ ጊዜ ጸላቱ መጣ።

እንክርዳድም በስንዴው መካከል ዘርቶ ሔደ።

ስንዴውም በበቀለና ባፈራ ጊዜ በዚያ እንክርዳድ ደግሞ ታየ።

የባለቤቱም አገልጋዮች መጥተው ጌታችን ሆይ፤ በርሻህ መካከል መልካም ዘር ዘርተህ አልነበረምን፤ እንክርዳዱ ከወዴት መጣ አሉት።

እርሱ ግን ጸላት ሰው ይህን አደረገ አላቸው። ሔደን ብንለቅመው ትወዳለህን አሉት።

እርሱ ግን እንክርዳዱን ስትለቅሙ ስንዴውን ትነቅሉብኛላችሁ፤ አይሆንም ተዋቸው እስከ መከር ድረስ ባንድ ይደጉ። በመከርም ወራት አጫጆችን እንክርዳዱን ቀድማችሁ ሰብስቡ። እንዲቃጠልም በየነዶ

እሠሩት ስንዴዩን ግን በጎተራዬ አከማቹ እላቸዋለሁ አላቸው። ማቴ. ፲፫፥ ፳፬–፴።

ደግሞም ይህን የመሰለ ቃል ከቅዱስ መጽሐፍ በብዙ ክፍል ይገኛል አለኝ። ፩ ቆሮ. ፱፥ ፳፤ ማቴ. ፭፥ ፵፬–፵፰።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ መልካም ምክር መከረኸኛል፤ ግን ይህን ሁሉ ለማድረግ የእኔ ፈቃድ ብቻ አይበቃኝምና የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልኝ አልሁት።

ይህስ እውነት ነገር ነው፤ አሁንም በደህና ሰንብት።

ድንገት ወደ እኔ የሚመጣ ሰው ያገኘህ እንደ ሆነ ሰላምታ እንድትልክብኝ አለኝ።

ካገኘሁማ ምን ከፋኝ፤ ነገር ግን መጣላት የሚባል አውሬ ተነሥቶ መንገድ አላፊውን ሁሉ ሊፈጀው ነው። ስለዚህ ወዳንተ የሚመጣ ሰው መገኘቱን እንጃ ብዬው መንገዴን ሔድሁ። ፍቅርም እያዘገመ ወደ ጕጆው ተመለሰ።

ወዳጄ ልቤም ወደ እኔ ቀርቦ በምሥራቅ ሀገር ካየናቸው ሰዎች ሁሉ እንደ ፍቅር ያለ መልካም ሰው የለም አለኝ።

ኧረ መቼ አየኸውና ከርሱ ጋራ አንድ ወር ብትቀመጥ ዓለምን ከነክብሩ አታስበውም ነበር አልሁት።

ምዕራፍ ፳፫

ስለ መንግሥተ ሰማያት ወሬ

ከዚህም በኋላ ወደ ሀገራችን ለመመለስ ቁርጥ ምክር መክረን ጨረስን። ወዳጄ ልቤም እጅግ ደስ አለው። ነገር ግን እኔን ጥቂት ቅርታ ገብቶብኝ ነበርና ወዳጄ ልቤ ቅርታ እንደገባብኝ አይቶ ምነው አዝነሃል አለኝ።

ወደ ሀገራችን ለመመለስ መክረን ጨረስን። ነገር ግን ባለፈው ወራት አንተ ለጌታ ማደሬን አሳሰበኸኝ ነበር። እርሱ የንጉሥ ልጅ መሆኑን አይቼ ባድርለት የሚገዛው ሀገር ለምም ጠፍም እንደ ሆነ

አላውቀውምና ያን ሀገር የሚያውቁት የምሥራቅ ሰዎች ስለ ሆኑ ወደ መንደር ገብተን ወሬ ጠይቀን ብንሔድ መልካም ነው ብዬ ነዋ አልሁት።

ይህስ መልካም ነገር ነው አለኝ።

ከዚህ በኋላ ወደ መንደር ገባሁ። ብዙ ሰዎችም ተሰብስበው አገኘሁ።

ጌቶቼ ሆይ፤ መንግሥቷ ለማየት የሚባለውን ሀገር ታውቁታላችሁን አልኋቸው።

እንዴታ፤ ነገር ግን በወሬና በጋዜጣ ነው እንጂ ባይናችን አላየነውም አሉኝ። ዕብ. ፲፩፥ ፴፱ – ፵።

ያወራላችሁ ሰው እውነተኛ ነውን፤ ጋዜጣውንስ ጨርሳችሁ አንብባችሁታልን አልኋቸው።

ወሬውን ያወሩልን የንጉሡ ልጅ አሽከሮች ናቸው። ጋዜጣውም በየዕለቱ የሚጻፈው የዚያው ሀገር ነገር ነው አሉኝ። እንዴት እንዴት ብለው አወሩላችሁ አልኋቸው። መንግሥተ ሰማያት ወደ ሚባለው ሀገር የሚወስድ የባቡር መንገድ ተሠርቷል። በባቡሩ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ደስ እያላቸው ወደ ከተማው ይገባሉ።

ወደ ከተማውም በገቡበት ቀን ከንጉሡ ጋራ ይገናኛሉ። በከተማውም ውስጥ ዘወትር ተድላ ደስታ ነው። በሩም በቀንና በሌሊት አይዘጋም። ራእ. ፳፩፥ ፳፭።

በዚያ የሚራብ፣ የሚጠማ፣ የሚያዝን፣ የሚያለቅስ፣ የሚታመም፣ የሚሞት የለም። በዚያ ንፍገትን፣ ቅናትን፣ ምቀኝነትን፣ ድፍረትን፣ ተንኰልን፣ ፀብን፣ መሠሪነትን፣ መክሰስን፣ መውቀስን የሚያስብ የለም።

በዚያ ጨለማና የሞት ጽላ የሉም።

በዚያ መብራትና የፀሐይ ብርሃን አይፈለግም። የሀገሩ ብርሃን እርሱ እግዚአብሔር ነውና። ራእ. ፳፩፥ ፳፫።

ባዳራሹም ውስጥ ልዩ ልዩ የሆነ የሙዚቃ ዜማ ይሰማል። ራእ. ፲፬፥ ፫።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ነጫጭ ልብስ እየለበሱ ከጽሩ ወርቅ የተሠራ ዘውድ በራሳቸው እየደፉ ባደባባዩ ይመላለሳሉ።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ቀድሞ ወደ ነበሩበት ስፍራ ለመመለስ አይመኙም።

ደግሞ በዚህ ዓለም ስለ ጽድቅ የተበደሉ ሰዎች የተለደቡም፤ ገንዘባቸውንም የተወረሱ፤ የታሠሩም፤ የተገረፉም፤ የተሰደዱም፤ በአራዊትም የወደቁ፤ በእሳትም የተቃጠሉ፤ በሰይፍም የታረዱ፤ ሌላም ብዙ መከራ የተቀበሉ ሁሉ ወደ ንጉሡ እየገቡ በደላቸውን ይናገራሉ። ንጉሡም በእውነት ይፈርድላቸዋል። ጠላቶቻቸውንም ያጠፋላቸዋል።

የንጉሡን ደግነት፤ የሀገሩን ውበት ማን ተናግሮ ይጨርሰዋል አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ጌቶቼ ሆይ፤ ቸር ወሬ ያሰማችሁ በዚያው ሀገር ለመገናኘት ያብቃን ብያቸው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፱

ስለ ጸሎት መጸለይ

በዚያ ጊዜ ወዳጄ ልቤ ወደ እኔ ቀርቦ ያሰብኸውን ሁሉ ጨረስህ፤ እንግዴህ ወዲህ ወደ ሀገራችን አንመለስምን አለኝ።

ወዳጄ ሆይ፤ እሺ እንመለሳለን። ነገር ግን ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔጄ ጸሎት አድርጌ ልመለስ አልሁትና ከዚያ ቶሎ ብዬ ወደ ቤተክርስቲያን ሔድሁ፤ ጸሎትም ጀመርሁ።

አቤቱ እጅግ የተፈራህና ሁሉን ማድረግ የምትችል እኔን ኃጢአተኛውን ሰው ስለ ታገሥኸኝ እጅግ አመሰግንሃለሁ።

እንደ ኃጢአቴና እንደ ክፋቴ መጠን ሞትና የዘላለም ኩነኔ ይገባኝ ነበረ።

አንተ ግን ኃጢአተኛውን መመለሱን እንጂ ጥፋቱንና ሞቱን አትወድምና እስካሁን አቆየኸኝ። ከማርና ከወተት የሚጣፍጥ ክቡር የወንጌል ቃልህን አቀመስኸኝ። እስካሁን ድረስ ጣዕሙ በጕረሮዬ አለ።

ባለፈው ዘመኔ ሁሉ አንድ ቀን ስንኳ ፈቃድህን ፈጽሜ አላውቅም። ኃጢአት የሚሠራ ሁሉ የኃጢአት ሎሌ መሆኑን እያወቅሁ ከሕግህ እርነት ወጥቼ ነበርሁ።

አንተ ግን ይህን ሁሉ እያየህ ስለ ታገሥኸኝ፤ ፈጽሜ አመሰግንሃለሁ። ዳግመኛም እለምንሃለሁ።

የቀደሙ አባቶች የሔዱበትን ቅኑን መንገድ መርተህ የሰማያዊ ከነዓን ወራሽ ታደርገኝ ዘንድ።

በሕጻንነቴም የበደልሁህን በደል አታስብብኝ። አቤቱ እትጣላኝ፤ ብትጣላኝ ስንኳ እንደተጣላኸኝ አትቅር። ይቅርታህን አብዛልኝ፤ ሰላምህን ስጠኝ።

ከኃጢአት ባርነት አርነት አውጣኝ።

ዓለምንና ሰይጣንን፤ ኃጢአትንም የማሸንፍበት ዕቃ ጦር አልብሰኝ። አቤቱ ለዚህም ሁሉ የተቀደሰ ፈቃድህ ይሁን፤ አሜን።

ምዕራፍ ፴

ስለ ሁለተኛው ዘፈን

ጸሎቴንም ከጨረስሁ በኋላ ከቤተ ክርስቲያን ስወጣ በደጀ ሰላሙ የቆሙት ዘበኞች ያዙኝ።

ጌቶቼ ሆይ፤ ምን ጥፋት አገኛችሁብኝ አልኋቸው።

ጥፋትስ አልተገኘብህም። ነገር ግን ወደዚህ የሚገቡ ሰዎች ሁሉ የንጉሡን ልጅ በዘፈን ሳያሞግሱ እንዳይወጡ ክልክል ነውና አንተም እንደ ደንቡ አሞግስና ውጣ አሉኝ። ከበሮ የሚመቱና ዘፈኑን የሚቀበሉ ሰዎች አሉን አልኋቸው።

ለዚህስ አታስብ ብለው ብዙ ሕዝብ ወደ ተሰበሰቡበት ስፍራ ወሰዱኝ።

እነዚያም ባዩኝ ጊዜ ለዘፈን መሆኑን አውቀው ኖረው ከበሮውን እየመቱ ያጨበጭቡ ጀመሩ።

ልዘፍንም ጀመርሁ።

የሰቀለህ ማነው፤ የሰቀለህ ማነው፤

ዘመድ ምቀኛ ነው።
እስኪ ሰላም ብዬ ምስጋና ላቅርብ፤
አንተ አይደለህሞይ የርሁቡን ምግብ። ማቴ. ፯÷ ፴ – ፴፩።
እስኪ ሰላም ብዬ አንተን ላሞግስ፤
አንተ አይደለህሞይ የዕሩቃን ልብስ።
እስኪ ሰላም ብዬ ስምህን ልጀምር፤
አንተ አይደለህሞይ ያንካሳ በትር።
እስኪ ሰላም ብዬ ልጀምር ውዳሴ፤
አንተ አይደለህሞይ ቤዛዋ የነፍሴ። ፩ ጴጥ. ፬÷ ፩።
እንደምን ብርቱ ነህ እንደምን ለመድኸው፤
የአዳምን መከር አንድ ቀን ጨረስከው። ዮሐ. ፲፱÷ ፴።
ከማጨዱ ይልቅ የጐዳህ አንተን፤
መቃረሙ እንጂ ነው የረገፈውን። ዮሐ. ፲፩÷ ፶፬።
ያንተ ማጭድ ሥልጣን ጠንካራ ነው ብርቱ፤
ስንዴውን ከንክርዳድ ቶሎ መለየቱ። ማቴ. ፲፫÷ ፴።
ጥንቱን ግን ሲዘራ ነጭ ስንዴ ነበረ፤
ይህ እንክርዳድ ደግሞ መቼ ተጨመረ። ዘፍጥ. ፩÷ ፲፰።
እኔንስ አቃተኝ መቆም መነሣት፤
የተሰቀለ ዕቃም አውርዶ ማየት። ገላ. ፫÷ ፩ ።
በርትቼ ብነሣ አውርጀም ባየው፤
ለካ ምግብ ኖሯል የተሰቀለው። ሉቃ. ፳፪÷ ፲፱።
ያባቴ ጠላቶች ቢከሱኝ ድንገት፤
በወምበሮችም ላይ እንዳልሚገት፤
ይግባኝ ብዬ መጣሁ ካንተ ዳኝነት። መዝ. ፹÷ ፱–፲።
ነገሩም እንዲህ ነው ልንገርህ ከሥሩ፤
ቦታ ላይሆናቸው በውስጡም ላይኖሩ፤
አባቴን አታለው ነቀሉት ከምድሩ። ዘፍጥ. ፫÷ ፳፫ – ፳፬ ።
ዝም ብሎ ከኖረ ፴ ዓመት ሙሉ፤
ርስቱን ይነቀል ወንበሮች ይላሉ። ፍትሐ ነገሥት ይመልከቱ።

እሁን የት ይገኛል እንዳንት ያለ ቃል፣
በአምስት ሺህ ዘመን ይመስለ የሚል። ፩ ጴጥ. ፫፥ ፲፱ – ፳።
ምንድነው አመልህ ምንድነው ግብርህ፣
ዓቃቢ ይመስል ልብ መውደድህ። ፩ ሳሙ. ፲፮፥ ፲፯።
ዓቃቢስ ለመሆን የተገባህ ኚህ፣
ሁሉን አጠጣኸው ያርብ ውኃ ቀድተህ። ዮሐ. ፲፱፥ ፴፬።
ታላቅ ታናሽ ሥጋ አትቀምስም አሉኝ፣
እገዛልሃለሁ ልብ ሥጋ ባገኝ። ማቴ. ፲፪፥ ፴፭።
የእኔ እየመሰለኝ ሳላስበው ድንገት፣
ያንን ልብ ሥጋ ሰውሻ ጣልሁለት። ማቴ. ፲፪፥ ፴፭።
ውሻው እንኳን ወስዶ በልቶም አልበላው፣
ላንተም እንዳልሰጥህ ባፉ አረከሰው። ማቴ. ፯፥ ፮።
ትሰማኝ እንደሆን ምክር ልምክርህ፣
ባርከህ ብትበላው ምንም አይጎዳህ። ኢሳ. ፩፥ ፲፮ – ፲፱።
ምነው ከጠቢቦች ዝምድና በኖረኝ፣
ሥጋው ሞልቶ ሳለ መቁረጫው ቸገረኝ። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፲፰።
እንደምን ኮርተዋል ጠቢቦቹ ሁሉ፣
ሥሩልኝ ብላቸው ይሰድቡናል አሉ። ዮሐ. ፯፥ ፵፱።
ምነው በተሾምሁት በሆንሁ ሚኒስትር፣
እንዳይሳደቡ አድርጋቸው ነበር። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፴፩፣ ፴፬።
የጠቢቦች አባት አንተ መስልከኝ፣
መልካም ዓይነት ጥበብ እንድትሠራልኝ። ፩ ቆሮ. ፩፥ ፳።
ጃኖማ ሁልጊዜ እለብስ የለሞይ፣
ብርቅ ይሆንብኛል ጥበብ ለብሰው ሳይ። መክ. ፱፥ ፲፫።
ወዳንተ ስመጣ መንገዱ ጠፍቶኝ፣
መልሶ መልሶ እንቅፋት መታኝ። ምሳ. ፳፬፥ ፲፯።
አዝግሜ መጥቼ ካንተ እንዳልገናኝ፣
ውስጥ እግሬን ሆነና አላስኬድህ አለኝ። ዘፍ. ፯፥ ፭።
ያለመንገድህ ስሔድ ድንገት ቢያገኘኝ፣

ለዚያ ለዱር አውሬ ያፉ ጉርሻ ነኝ። ፩ ጴጥ. ፭፥ ፰።
ለመምሬ ዓለሙ ባማክራቸው፣
ሀብት የለህም አሉኝ እርሱን ካልተውከው። ዕብ. ፲፩፥ ፴፯፣ ፵።
ጥንቱን ሳድርልህ ብንግራቸው ምሥጢር፣
መምሬ ዓለማየሁ ገዝተውኝ ነበር። ሮሜ. ፯፥ ፲፭ – ፳፭።
በመምሬ ዓለሙ የተገዛተ ሰው፣
እንኳን በምድርና በሰማይ እሥር ነው። ያዕ. ፬፥ ፬።
አንተ እስካሽከሮችህ እንዲህ ብትነቃቸው፣
መምሬ ዓለማየሁ ጉዳይም የላቸው። ማቴ. ፲፱፥ ፳፯።
በኢጣልያ ሀገር የከበሩ ናቸው፣
በመስኮብም ሀገር የከበሩ ናቸው፣
በጀርመንም ሀገር የከበሩ ናቸው፣
በእንግሊዝም ሀገር የከበሩ ናቸው፣
በፈረንሳይ ሀገር የከበሩ ናቸው፣
በምስሮችም ሀገር የከበሩ ናቸው፣
በቱርኮችም ሀገር እንደ ጳጳስ ናቸው፣
እስከ ጊዜው ድረስ ምንም አትጉዷቸው። መዝ. ፴፱፥ ፯።
ወዳንተ ስመጣ ጊዜ መሽቶብኝ፣
መምሬ ዓለማየሁ ቆየኝ ብለውኝ።
ብጠብቅ ብጠብቅ ወዲያው ቀሩብኝ። ያዕ. ፬፥ ፪ – ፫
እንዲህ ቀጠሮ አፍራሽ ከሆኑ እርሳቸው፣
ቢሻሩ መልካም ነው ከቅስናቸው። ሉቃ. ፲፯፥ ፲፯።
መምሬ ዓለማየሁ ቅስና ሳላቸው፣
ምነው የነፍስ አባት አለመሆናቸው። ማቴ. ፲፯፥ ፳፯።
እኔስ አንድ ነገር ሰማሁባቸው፣
ጥንቱንም ሲመጡ ቆበጣል ናቸው። ዘፍጥ. ፫፥ ፳፫።
አልተሰማም ብለው እንዲህ ሲቀድሱ፣
የት ይደርሱ ይሆን ሲመጣ ንጉሡ። ማቴ. ፳፬፥ ፴፭።
ዳፊን እከፍላለሁ ቅዳሴም አልቀድስ፣

መምሬ ዓለማየሁ ካልወጡ ከመቅደስ:: ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፣ ፳፫::

መምሬ ዓለማየሁ ምነው ኩራታቸው፣

ድኃ ባዩ ጊዜ ሰውም አይመስላቸው:: ያዕ. ፬፥ ፬–፫

መምሬ ዓለማየሁ ታላቅ ሀብታም ናቸው፣

ከልጅ እስካዋቂ ጠላትም የላቸው::

መምሬ ዓለማየሁ ተጣሉኝ አጥብቀው፣

ወይዘሮ ደስታን አላገባህ ብለው:: ዮሐ. ፲፯፥ ፲፬::

ምናቸው ናት ብዬ ብጠይቅ ሰዎች፣

የንጀራ ልጃቸው ሆና ተገኘች::

ወይዘሮ ደስታን አግብቶ ከመኖር፣

ይሻል ይመስለኛል ሞትና መቃብር:: ምሳ. ፯፥ ፩–፭

ገንዘብም ቢኖራት ብታበላም ሥጋ፣

ሴሰኛ ናት አሉ ባንድ የማትረጋ:: ፩ ነገ. ፩፥ ፶፫::

እርስዋን አላገባም አልደክምም ዝም ብሎ፣

ዮሐንስ ነግሮኛል ትሞታለች ብሎ:: ፩ ዮሐ. ፬፥ ፲፯::

የሰቀለህ ማነው የሰቀለህ ማነው፣

ዘመድ ምቀኛ ነው::

ከዚህ በኋላ ከሰዎቹ ተሰነባብቼ መንገዴን ሔድሁ:: ወደ ሀገራችንም የመመለሳችን ነገር እርግጥ ስለ ሆነ ወዳጄ ልቤን ደስ አለው::

ምዕራፍ ፴፩

ስለ ሀገራችን መንገድ

ከብዙ ቀን በኋላ ንብረት ወደሚባል ሀገራችን ደረስን:: ዘመዶቻችን እነ አሳብ፣ እነ ውዝዋዜ፣ እነ አድር ብዬ፣ የነዚህ የልጅ ልጅ ሁሉ እየመጡ ሰላምታ ሰጡን:: እህል የምንቀምስበት ጊዜ አላገኘንም:: ሌሊት ስንኳ ወደ ተኛንበት ሰፍራ እየመጡ እንኳን ደኅና ገባችሁ ይሉን ነበር::

ያ ወዳጄ ልቤም ስልችት አሰው:: ከዚያው ሀገር በኖርን ይሻለን ኑሯልን አለኝ::

አላስቆም አላስቀምጥ ብለህ ከዚህ ያደረስከኝ አንተ አይደለህምን፤ ይኸውም ሲያንስህ ነው አልሁት::

ወንድሜ ሆይ፤ እኔ አንተን እንዳለሁ ብዬ የሠራሁት ሥራ የለም:: ሲሆን ቢውል በራሴ ክፉ እመክራለሁን፤ ያንተ መከራ የእኔ ሳይሆን ቀርቶ ነውን:: ይልቅስ እንግዲህ ወዲህ በሆነ ባልሆነው እየተበሳጩ ከመቀመጥ የመጣውን ነገር ሁሉ በምስጋና መቀበል ይሻላል አለኝ::

ለሁሉም ነገር የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁን አልሁት::

ከዚህም በኋላ ወዳጄ ልቤ እንደ መከረኝ ለክፉውም፣ ለመልካሙም ነገር ለእግዚአብሔር ምስጋና እየሰጠሁ ንብረት በሚባለው ሀገሬ ተቀመጥሁ::

ከዚህ ላደረሰን ለእግዚአብሔር ምስጋናና ክብር ይሁን:: ዛሬም፣ ዘወትርም፣ ለዘላለም::

አሜን::